

NORA KING

SVE NA SVIJETU

Nora King

Sve na svijetu

PRVO POGLAVLJE

NORA

Kada se to dogodilo, osjetila sam kao da su mi se otvorila vrata prema slobodi, a sve što trebam je proći kroz njih. U naručje potpunoj i apsolutnoj slobodi. Onoj o kojoj vam govore tek rijetko, kada vas žele uvjeriti da je možete postići u vlastitoj glavi, smirujući uskovitlane misli. Ta sloboda ima svoja ograničenja, jer se kad tad okovi opet klaustrofobično spuste i traže od vas ponovno poniranje u smiraj vlastitih misli. Ja sam dobila priliku i za apsolutnu fizičku slobodu. Onu koja vas oslobađa od mjesta, dugova, posla, nepotrebnih, usiljenih interakcija, gledanja ljudi kojima inače nikada ne bih darovala svoje vrijeme, jer život je jedan.

Shvatila sam da jedan dio slobode dolazi iz glave i stanja uma, dok drugi dio, onaj fizički, koji vas ne veže ni za što i ni za koga, košta jako puno. Ali, vrijedi svakog novčića.

Ono čega se najteže osloboditi su okovi vremena u kojem živite. Njima smo svi jako dugo i beskompromisno podložni. Svaki robovlasnik uzima svoj danak, pa tako i vrijeme. Ali moje vrijeme je tek počelo.

Sigurno nekome tko me ne zna, ovakve izjave zvuče sasvim čudno i nejasno. U najmanju ruku pita se tko je ova luđakinja. Možda sam luda, ali sam isto tako i ludo sretna. Jedna sam od onih koja je usred velike krize, ekonomske, intelektualne, poslovne i životne, osvojila sedamsto milijuna eura na Eurojackpotu. Kako se to točno dogodilo, teško mi je prizvati u misli. Čini mi se kako je sve subjektivno sjećanje i nije nimalo blisko realnosti. Imam samo ovaj život kako bih potrošila dobiveni novac. Isprva mi je sve bilo poprilično lako, ali se situacija ubrzo promijenila. Srećom i ja sam.

Jedna sam od sretnica koju drugi obožavaju mrziti i povremeno joj požele smrt ili barem neku tešku bolest. Ne mogu reći da mi to nisu željeli i prije nego što su saznali za moju sreću. Ljudska zavist teška je mentalna bolest, koja vas jede poput najcrnjeg demona. A život je samo jedan i sada sam svjesna kako mu to ne smijem dopustiti. Zatvaram oči.

Spuštam se autom jureći ulicom Pantovčak. Zrak je težak i sve u mojoj utrobi lagano podrhtava. Znala sam odgovore na sva pitanja. Bila sam samouvjerena i svojim životopisom branila svoje odgovore. Čak mi je i preporuka bila dobra, jer on već radi za njega i imala sam ludu sreću što me se sjeća još s predavanja i onog predstavljanja knjige. Bila sam izvan sebe od sreće kad je predložio preporučiti me predstojniku ureda predsjednika. Ne bih ni mrvicu povjerovala kako je to moguće i kako taj natječaj nije namješten, da mi sam šef toga ureda nije rekao kako se nalazim na vrlo kratkom popisu i to ni više ni manje nego na vrhu. Napokon sam se osjetila važnom i poniznom u isto vrijeme. Kao sportaš koji će nakon svih uložениh sati vrijednog treniranja i ulaganja u sebe i svoje sposobnosti, dobiti nagradu, jer sigurno osvaja prvo mjesto. Na licu mi se ocrtao tek pristojni polusmijeh, koji se praznovjerno bojao raširiti u nešto više. Nakon spuštanja i povratka u vrevu na Illicu, odlazim u trgovinu po bilo što s kofeinom u sebi. Za sobom vučem i odbacujem tjeskobni osjećaj neuspjeha koji

se miješa s nekom tinjalom nadom, jer znam kako možda ipak imam šanse dobiti taj posao i postati jedna od savjetnica u uredu predsjednika. Mojih osam godina u Ministarstvu, vječiti život na putu i svaki drugi radni vikend, mogli bi postati sjećanje na rad koji me doveo do još većeg napretka u karijeri. Prolazim kraj štanda Hrvatske lutrije. Pogled mi bježi prema nekoliko ljudi koji stoje kraj štanda i uplaćuju. Jedan od njih se i kladi. Djeluju pomalo nervozno i ozbiljno. Kao da im taj listić u ruci nešto duguje. Samodopadno zaključujem kako sam pametnija od toga. U brojeve se možda nikad nisam razumjela, ali u zakon vjerojatnosti jesam. Gotovo je nemoguće osvojiti Jackpot, hrvatski i europski. Zapravo, sigurniji je dobitak od klađenja. Zahvalna sam što mene nije primilo to ludilo, jer uz sve moje ovisnosti, pogotovo one o kupovanju novih krpica i kozmetike, ne znam kako bih podnijela još jednu.

Nakon gotovo sat vremena traženja osvježanja i biranja između Cole i ledene kave, pa čekanja u redu, koji je nemoguće dug i naporan, poželim opet zastati kraj štanda Hrvatske lutrije. Sjetim se kako sam kao mala djevojčica ponekad znala odabirati brojeve koje bi potom tata i mama zaokružili, misleći kako će im moj doprinos donijeti sreću. Nešto u meni pobuni se i odlučim izazvati sreću. Kako nisam dobra s brojevima, križam ih u smjeru prvog slova svoga imena. Prekrižim pet i odaberem još dva, zatim predam listić. Svjesna sam kako su vjerojatnosti za dobiti onaj posao, jednake ovoj da osvojim Eurojackpot. Zapravo, možda prije osvojim novac nego mi ponude ugovor. Dok me moje misli zabavljaju i provociraju u isto vrijeme, primijetim kako mi stiže poziv s posla. Upozoravaju me neka što prije pogledam mailove i odgovorim na one hitne, te me asertivno mole da što prije dođem natrag u ured. Brzo spremim potvrdu o uplati i listić u novčanik i uputim se prema autu.

Zrak je i dalje težak, iako je kraj zime. Nikako da dođe proljeće. Nadamo mu se već mjesec dana. Drago mi je samo što je cijeli mjesec Valentinova iza nas. Izmišljeni komercijalni dan kako bi sve žene koje nisu u vezi, natjerali u očaj ili barem u zagrljaj većoj kupovini, lažnoj utjehi samo da bi prikrile tugu barem na tren. Svake godine obećam si zaboraviti na tu glupost, ali činjenica je kako sam već šestu godinu kronično sama. Isto tako, sasvim neprimjereno taj su dan razvukli na cjelomjesečnu torturu i peglanje mozгова i uparenima i slobodnima, pa je svaki put sve teže. Da, previše biram i toga sam svjesna. Gotovo sve moje prijateljice već rade na drugom ili trećem djetetu i rade jednostavnije poslove, dok ja još jednu godinu živim u oblacima i ganjam tragove neke karijere i sklapam poznanstva, koja mi opet neće donijeti ništa. Eventualno ponekog daveža ili dva, koji će se nadati u jednom trenutku spetljati samnom, umjesto pomoći mi preporukom za posao ili znanjem.

Iduća dva dana provodim isključivo radno i odbijam sve pozive na kave i planove za izlazak ovaj vikend. Što sam starija, osjećam sve manje prijatelja oko sebe. Nikad nisam mislila kako ću na pragu trideset i pete biti posve sama, s tek nekoliko jednako samih prijateljica, koje ne žele nigdje, niti ih išta zanima. Nije mi jasno zašto me zovu na kave, kad nemaju ništa novo za reći. Svaki dan im je isti i pitaju se zašto se ništa ne mijenja. Iako, kad malo bolje razmislim, ni moji dani nisu tako različiti, ali barem sam odustala u traženju ljubavi, a može se reći i traženju novih prijatelja. Nekako sam se prepustila životu, pa kamo god me odveo. Možda je još jedino čemu se nadam ovaj posao. On bi mogao biti prekretnica. Sjećam se kako sam isti dan išla na razgovor za tajnicu u jednoj obiteljskoj firmi i u Ministarstvo. Na ovom prvom rekli su da im nije jasno kako sam uopće završila fakultet kad

tako loše arhiviram i slažem papire, te ne znam složiti satnicu zaposlenika iz Excel tablica. Na drugom razgovoru rekli su da mi nude poziciju iznad one na koju sam se javila, jer sam se pokazala izvanredan kandidat na testiranju. Dakle vjerojatnosti za nevjerojatno idu mi u prilog, tješim se. Možda i ja jednom dobijem. Nakon još jednog napornog dana, shvatim kako mi od jučer u pretincu neželjene pošte leži jedna poruka iz ureda predsjednika. Možda nisu bili u krivu ovi za arhiviranje, ni moj sandučić ne zna dobro obaviti posao.

Dlanovi mi se oznoje u trenu, dok prstima klizim po ekranu i otvaram poruku. Povremeno zatvaram oči kao da se molim. Već dugo se nisam molila, ali prepoznajem taj osjećaj predaje i nade duboko u sebi koji sam nosila svaki put, dok bih se molila.

"Sa žaljenjem Vas obavještavamo..." počinje poruka i ne znam zašto, ali oči mi se ispune suzama, kao da sam bila sigurna da me ovo radno mjesto ide, a očito sam i ovaj put gubitnik. Iako, gubitnik sam već osam godina. Već osam godina nisu me promaknuli, iako radim sve više i više uz najbolje ocjene. Čak mi se i broj radnih putovanja učetverostručio prošle godine. Sigurno mi nešto promiče, ali još uvijek ne vidim što je to, prijeko potrebno za polet u mojoj karijeri. Možda još jedan doktorski? ili napokon popuštanje onima koji se nadaju spetljati se samnom? Na tu pomisao zgrči se sve u meni. Čak me pomalo svlada i mučnina. Ništa od toga.

Tjedan dana prođe još brže nego tjedan prije i već se osjeća nekakvo lagano proljeće. Odbijem još nekoliko kava, jer sam požalila što sam prošli tjedan pristala na jednu. More tračeva koje se slilo u polusatni razgovor onečistilo me za idućih mjesec dana i jedino o čemu sam razmišljala je kako moram pronaći muške prijatelje. Nestrpljivo iščekujem Tamarin povratak. Još od listopada prošle godine otišla je u Francusku, jer je smatrala kako mora dati šansu ljubavi. Na poslovnom putu upoznala je predivnog muškarca nakon više od sedam godina samoće. Čak mu ni njezine godine nisu bile problem. Parižani su očito malo suvremeniji što se ženinog vijeka trajanja tiče. Smatrao je kako, iako je zagazila u četrdesete, ima šanse za obitelji i vlastitu djecu. Razmišljajući o tome, jednim uhom slušam vijesti na radiju. Traži se dobitnik Eurojackpota s listićem uplaćenim u Zagrebu. Sjetim se da još nisam pogledala svoj listić. Parkiram na zaustavnoj traci i upalim sva četiri žmigavca. Znam da ako to ne napravim sada, sigurno ću zaboraviti, jer će me posao odvesti dalje. Možda sam i osvojila nešto. Potražim dobitnu kombinaciju brojeva na stranicama Hrvatske lutrije i oduševi me što imam već prva četiri od sretnih brojeva. Nadam se kako će mi osvojeni iznos za četiri broja biti dovoljan za ono novo donje rublje koje sam vidjela. U jednom trenutku učini mi se da imam sve brojeve, ali kako me brojevi lako varaju u životu, odlučim provjeriti još nekoliko puta. Iako se kombinacija na stranicama i ona na mome listiću posve podudaraju, još uvijek nisam sasvim sigurna imam li se čemu radovati.

Auti koji prolaze kraj mene počinju iskazivati svoje negodovanje trubljenjem. Ignoriram ih sve dok me ne prene kucanje po prozorskom staklu auta. Pogledam kroz njega i ugledam zabrinuto lice policajca koji me moli da spustim staklo.

"Dobili smo dojavu kako već satima ovdje stoji auto s upaljenim zaustavnim svjetlima. Jeste li dobro?" Upita me mlađe lice u uniformi sasvim dobronamjerno.

"Jesam." Promucam i iz ruke mi ispadne listić. Brzo ga zgrabim i vratim natrag u novčanik, te obećam policajcu kako ću se odmah maknuti i priključiti u promet. *Satima*. Pomislim. Koliko je vremena prošlo da provjeravam ove brojeve? Shvatim da je prošlo stvarno previše. Vraćam se natrag do stana i provedem još gotovo sat vremena obučena i u kaputu na pragu vrata i dalje provjeravajući.

"Ne. Ovo ne može biti istina." Izgovorim i preplašim samu sebe. "Sigurno sam umislila." Nakon što sam još nekoliko puta odložila i opet primila listić u ruke, shvatim kako možda ipak imam dobitnu kombinaciju.

Ne vjerujem sebi dovoljno i odlučim popiti čaj prije svega. Ležerno ga skuham i dok se miris kamilice širi čajnikom, zamišljam kakav bi mi život bio kad me kojim slučajem oči ne bi varale. S iznosom od nekoliko milijuna eura riješila bih svoje dugove, otplatila kredite svojih roditelja i možda čak kupila stan u Zagrebu. Ili barem mogla platiti pola u gotovini, pa morala dići manji kredit. To mi se učini tako bljutavo. Potrošiti cijeli iznos na banke, tako je dosadno. *Hajde Nora, budi malo kreativnija. Možeš ti to*. Provociraju me vlastite misli. Nisu nimalo u krivu. Još tijekom studija godinama sam radila preko student servisa i primala džeparac od roditelja. Nisam bila ni svjesna kako su mi to bili najbolji dani. Vozila sam crveni kabriolet, dvosjed i uživala u druženjima i preskupoj i precjenjenoj Sisley kozmetici. Sada uživam u jednom vikendu mjesečno kad se mogu naspavati do sedam ujutro i koristim Essence kozmetiku, poprilično štedljivo. Nije ni to neka tragedija. Svjesna sam da ima i puno većih, da ne kažem, onih pravih tragedija. Iako, pomalo mi nedostaju ti bezbrižni dani.

Dok upijam miris i polagano pijuckam čaj, znatiželja me vuče i još jednom otvorim stranicu Hrvatske lutrije. Naglo izdahnem od šoka. Jackpot nije tek nekoliko milijuna eura, nego sedamsto milijuna. **SEDMSTO MILIJUNA!!!!** Vrišti sve u meni. Rukom gurnem čajnik i zamalo ga srušim na pod. Drhtavim prstima otvaram i gledam koliko je još ljudi osvojilo taj iznos. Zanima me koliko od toga stvarno ide meni. Na tablici kraj Eurojackpota stoji broj jedan. *Nemoguće!* Čekam nekoliko trenutaka dok se napokon ne priberem. Petsto trideset i dva. Broj na kalkulatoru i ekranu mobitela stoji dok se sam ne ugasi. Upalim ga opet. Kad odbijem porez ostane mi petsto trideset i dva milijuna eura. Sad me lagano oblijeva znoj i strah ulazi u moje pore. Iako novac još nije niti blizu moga računa, strah me što bi bilo kada bi netko saznao za ovo. Život bi mi sigurno bio ugrožen. Moram saznati je li novac stvarno moj ili je ovo neka prijevara. Ne bi bilo prvi put da mi nagrada izmakne iz ruke. Sjetim se poslova koje sam gubila, iako je moje ime već bilo na ugovoru o radu, nakon provedenog natječaja.

Moram podići taj novac anonimno i uz što je manje pozornosti moguće. Razmišljam trebam li organizirati policijsku pratnju. Ali što dulje vijećam sama sa sobom o tome, ne vjerujem nikome, osim sebi i svojoj obitelji. Nju bih pak dovela u opasnost, kad bi im ovo objavila, jer postoji mogućnost da bi netko to izvukao iz njih, a onda naudio i njima.

OK. Ne smijem se predati negativnostima. Obučem se u najjeftinije traperice i tanki bež pulover, povežem kosu, stavim šiltericu preko glave i sjednem u auto. Nisam sigurna hoću li ovo moći. Srce mi ubrzano lupa već nekoliko sati i postoji mogućnost da će mi iskočiti iz prsa. Na to sam spremna. Stišćem suzavac u ruci, kao da idem opljačkati banku, a ne podići milijune eura koji me čekaju. Nasmijem se i to me opusti. Nazovem Hrvatsku lutriju iz auta, jer još uvijek nisam skupila dovoljno

hrabrosti za upaliti auto i krenuti prema štandu gdje sam uplatila dobitni listić. Ljubazna žena koja se javila, kaže mi kako bih se trebala prijaviti i pokrenuti postupak preuzimanja nagrade. Odvratim joj kako sam na putu prema njihovom sjedištu, dok mi mobitel podrhtava u hladnoj i znojnoj ruci.

Ostatak dana prođe mi u potpunoj magli. Sve čega se sjećam je pulta kojem preplašeno prilazim ispuniti papire i označavam kako želim ostati anonimna. Jedan dio mene laže mi da bi mi možda bilo lakše kad bi me za ruku držao muškarac. Međutim, jako dobro znam da se većina njih boje žene koja ima bilo kakvu moć, a to će izgleda postati moja nova stvarnost, ta velika koncentracija moći. Obećajem samoj sebi, dok čekam obavljanje svih formalnosti, da neću dopustiti ovome osvojenome novcu da me pretvori u najgore čudovište. Neću mu dopustiti da od mene napravi nekakvu ludu kreaturu koja troši i troši dok sve uludo ne potroši. Novac će biti tu da mi olakša život, a ne da od mene napravi mentalnog i fizičkog invalida. To si obećajem iduća dva mjeseca dok mi novac napokon ne sjedne na račun.

Uzmem slobodan dan od posla i posvetim ga isključivo sebi.

*

Dok je preuzimala sve papire i ispunjavala ih drhtavim rukama, strah od toga da će je netko zapamtiti i kasnije pokazati, paralizirajuće joj je kolao venama. Njezina duga, ravna, crna kosa čvrsto stegnuta gumicom u nekakvu polu punđu ispadala je u pramenovima i provirivala ispod šilterice. Osmijeh na licu zaposlenika Hrvatske lutrije iz odjela za preuzimanje dobitaka, djelovao je iskreno i podupirao je njihove znatiželjne poglede. Neki od njih zavidjeli su joj, dok su je drugi promatrali pitajući se kako li će ovaj ogromni dobitak utjecati na ovu mladu ženu, koja sad ima toliko mogućnosti.

Ljudima oko sebe djelovala je skromno i plaho, pa su neki od zaposlenika pomislili kako je vjerojatno u dugovima i da je ovo možda jedan od onih slučajeva kada je ovolika sreća na nečijim ramenima posve opravdana.

Dok se vraćala prema autu na parkiralištu, osvrnula se iza, sasvim plaha. Nadala se kako je nitko od ljudi kojima je morala dati osobne podatke i listić na uvid nije pogledom pratio sve do auta. Osjećala je njihove znatiželjne poglede na svojim leđima. Nije im mogla ni zamjeriti. Naposljetku, koliko puta ovoliko veliki iznos osvoji upravo netko iz Hrvatske? Ovo je bio prvi put. Koliko god da se do sada bojala svega i svačega, sada se sjetila riječi svoje majke, koja je uvijek govorila kako upravo dobitak na lutriji gotovo sigurno znači da će poslije njega slijediti nešto loše i to ju je paraliziralo. Pomisao da bi mogla dobiti neku neizlječivu bolest i umrijeti u mukama ili da bi se nešto slično moglo dogoditi nekome od njezinih najbližih, navela ju je da se ostatak dana kupa u strahu i znoju. Tek će u idućih mjesec dana skupiti nešto hrabrosti i do trenutka dok novac ne sjedne na račun posve otpustiti svoje strahove i ponavljati čvrsto u sebi kako je život samo jedan.

Toga dana kada je nazvala na posao i uzela slobodni dan, bio je dan kada je novac sjeo i znala je dvije stvari: prvu - da se vjerojatno više nikad neće vratiti na taj posao i drugu - da mora pomno isplanirati

kako razumno raspolagati novcem, bez privlačenja negativne pozornosti svih vanjskih aktera u njezinom životu. Dvojila je čak i oko toga treba li priznati svojim roditeljima da je osvojila toliki novac. Napokon, upravo su oni bili jedino što joj je ostalo od obitelji. Iza sebe imala je nekoliko neuspjelih veza, more neuspjelih prijateljstava i radnih mjesta, koje je jedva čekala napustiti. Jedino što nije htjela je dovesti svoje roditelje u opasnost i staviti im metu na čelo. Ekonomska kriza svake je godine bila sve gora i bila je svjesna da gdje god otišla, anonimnost neće potrajati. Uživanje je moguće, samo je potrebno biti jako pametan. Cijeli dan pomno je zapisivala plan raspolaganja novcem. Koliki dio će joj biti potreban za otplatu svih kredita njezinih roditelja, zatim za mirovinski fond svih njih i sebe. Potom je zatvorila oči maštajući kako bi bilo lijepo počasiti se nečim za čime je već dulje vrijeme žudjela. Budući da toga nije bilo u Hrvatskoj, morala se zadovoljiti nečim čega je bilo i to upravo u njezinom kvartu. Bio je to Bailey's. Dok se kremasta tekstura spuštala s njezinog nepca na jezik, znala je kako joj život više nikada neće biti isti. To ju je beskrajno uzbuđivalo. Dok nije ispraznila čašu razmatrala je svoje prve korake, dok je neka sjećanja nisu zapekla. Problemi i rane koje je nosila iz svog podstanarskog života, te prijezirni pogledi bankarica koje joj nisu htjele odobriti kredit za kupovinu stana, sada su prošlost. I premda su sada te rane zamijenili neki novi strahovi, obećala je kako će svaki dan biti zahvalna i racionalna za ovu nesvakidašnju sreću.

"Žao mi je, još uvijek nemate svu potrebnu dokumentaciju. Vi sada trebate donijeti još dvije procjene procjenitelja za hipoteku na kuću Vaših roditelja." Likovala je tada njezina osobna bankarica, koja je od samog početka znala kako joj neće odobriti kredit. Znala je kako čim donese novi traženi dokument, ona će zatražiti neki novi, za čije će ishodište trebati još više vremena i opet nešto novaca. Bila je odlučna ustrajati u toj igri, dok njezina klijentica sama ne shvati da ovdje nema što tražiti, a najmanje kredit. Banke su također u teškoj situaciji i dijeljenje kredita nije nešto što se danas može samo tako napraviti. Klijenti često proglašavaju osobne bankrote i više se ne može nekoga tako lako obvezati na sigurnu otplatu od nekoliko desetljeća. Stvari se danas mijenjaju puno brže nego prije, a država često pere ruke i od banaka i preko njihovih leđa, ako to ne uspije preko leđa svojih građana.

"U redu, gospođo. Molit ću Vas da mi vratite sve moje papire i tu ćemo se pozdraviti." Rekla joj je nakon mjesec dana marljivog skupljanja svih mogućih i nemogućih dokumenata i svakodnevnog hodočašćenja u banku. Bilo je to upravo u trenutku kada je njezina osobna bankarica ponovno navela neku novu vrstu dokumenta, koji bi joj morala pribaviti da bi ona uopće stavila njezin predmet u proces pokretanja. Iako je imala redovna primanja od sedam tisuća kuna, to je njezinoj bankarici bila tek smiješna svota. Iako je bila zaposlenica, ponašala se kao da je neki tužni lihvar, pred kojim se prvo treba posve poniziti, kako bi mu nahranila ego, jer taj novac valjda daje iz vlastita džepa. Kako je Nori bilo teško moliti nekoga za pomoć, jer se za sve u životu pomučila sama, shvatila je da ovom i daljnjem ponižavanju mora doći kraj, makar to značilo ostati dovijeka u podstanarstvu.

"Hoćete li da Vam stavim dokumente u žutu omotnicu ili u fascikl?" Pitala ju je potom hladno, kao da te riječi imaju neku važnost. Takav osjećaj ignoriranja i omalovažavanja pobudio je u njoj gađenje. Gađenje za sebe, za bankaricu, za sve što je dosad postigla. Jedino što je u tom trenutku trebala je novac, a imala je sve osim toga, čak i dečka.

Prolazila je sada pokraj te banke, blago opijena Bailey'som i maštala kako joj bankarica pokazuje svotu koja leži na njezinom računu, ali ne u toj banci. Poželjela joj je reći: "Pogledaj! Zatvorila sam račun u banci u kojoj ti radiš, samo da bi mi taj novac sjeo negdje dalje. Nadam se da tvoji nadređeni ovo gledaju i ovim putem ih pitam koliko košta tvoj otkaz. Platit ću ga s istim onim smiješkom na licu koji si ti imala kada sam posramljena izlazila s papirima bez omotnice i fascikla, jer nisam mogla podnijeti tvoje ponižavanje više ni sekundu." Skrivajući suze koje je neuspješno pokušala zadržati dok ne izađe iz banke, velikim koracima napustila je banku i više se nikad tamo nije vratila.

*

Želim provesti cijeli dan uživajući. Tek je jedanaest sati i osjećam kako me obuzima glad. Glad je bila snažnija od srama koji se do maloprije širio mojom utrobom. Srama od sjećanja na onaj nemili događaj u banci, koji me je naveo na promišljanje o tome da ne želim živjeti život prepun istih i dosadnih radnji, ispunjen lažnim, plošnim prijateljima i muškarcima. Čak se i dečko kojeg sam imala, odmaknuo od mene, kada sam ga jedno poslijepodne, potaknuta događajima u banci, zamolila da podijelimo stanarinu i režije. On je to nevoljko učinio, iako smo živjeli skupa nekoliko mjeseci. Drugi mjesec nakon što je samnom podijelio stanarinu, otišao je živjeti na drugi kraj grada u garsonijeru svoga prijatelja, jer je njemu morao plaćati puno manje. Ubrzo nakon toga ostala sam i bez dečka, jer mi nije bilo jasno kako je pet stotina kuna moglo presuditi da izabere prijatelja preko mene. Nakon što sam napokon napravila rez, molio je da se pomirimo, jer je shvatio da je gotovo. Rekla sam mu da ja stvarno ne mogu živjeti s nekim tko izabire život s prijateljem, umjesto života sa svojom djevojkom. Našoj vezi presudilo je petsto kuna.

Upravo sada mi je laknulo, jer znam da je očito tako trebalo biti. Da je on danas kraj mene, sigurno bi on i njegova mama tražili svoj udio u tih sedamsto milijuna, jer se ona već bila raspitivala za moju plaću u Ministarstvu i vrstu moga ugovora tamo. Baš zato sretna sam što ovaj novi život počinjem sama i sve ovo mogu zadržati u tajnosti.

Ulazim u Dessange posve nenajavljeno i tražim osvježavanje boje i frizuru. Poprilično zadovoljna sobom i svojim odrazom u zrcalu, smješkam se sebi nakon dva sata pomnog friziranja. Frizer me moli da ga označim u objavi na Instagramu, kao i njegov salon. U prvi mah, krenem napraviti upravo to, ali se sjetim kako sam tražila slobodan dan na poslu i da to nije baš pametno. Slažem da nemam Instagram profil.

Zadovoljno izlazim na Ilicu. Pogled na zabrinute ljude pomalo me pecka krivnjom. Krivnjom koja mi signalizira da oni ipak nisu te sreće kao ja i da bih barem zbog uvažavanja njihovih turobnih osjećaja, morala malo smanjiti entuzijazam vlastitih. I dalje opijena predivnim likerom, koji sam ponijela skrivečki u autu u termosici za kavu, vozim se do Arena Centra i provedem ostatak dana obilazeći trgovine. Vraćam se do auta nekoliko puta ostavljajući još jednu seriju vrećica. Nikad nisam ovoliko kupovala i osjećaj je nevjerojatan. Svaka moja kupovina dosad bi me ispunjavala krivnjom. Znala sam da bih morala više štedjeti i redovito bih se opominjala zbog toga. Napokon, nisam kupovala nikakve

stvari s potpisom. Bile su to tek stvari iz Manga i Zare. Te stvari nosile su i tinejđerice, školarke i sve kćeri mojih prijateljica. Po zadnjoj turi stavljanja vrećica u prtljažnik auta, shvatim da nema više niti jednog pedlja mjesta. Cijeli prtljažnik zatrpan je gomilom vrećica, koje su sada već bile prisiljene migrirati i na stražnje sjedalo auta. Zaključim kako je za danas dosta, jer ne želim privlačiti pozornost. Vraćam se u auto i idućih sat vremena klizim po ulicama Zagreba, dok se moj najdraži grad polako predaje u zagrljaj noći.

*

Dani do kraja radnog tjedna i prvog slobodnog vikenda prođu iznenađujuće brzo. Na mahove zaboravi kako joj se osmijehnula životna sreća i zaplete se u moru poslovnih obaveza. Kad ponovno osvijesti tu misao u sebi, zastane svaki put i ukrade trenutak spokoja, zatvarajući oči.

"Tolika sreća samo za mene!" Pomisli ushićeno u sebi. "A moram je čuvati skrivenu od svih. Jedva čekam reći svojim. Ne mogu o tome preko telefona."

Te misli je drže visoko iznad površine zadataka. Tolika moć odjednom obdari je mističnom sigurnošću, kakvu već dugo nije imala. Jedino što joj je zadnjih mjeseci pravilo društvo bio je osjećaj nesigurnosti da se pod vlastitim godinama nekako osušila i naborala. Iako nije četrdeset, bilo je dana kada bi se pogledala u zrcalo i primijetila kako je izgubila onu romantičnu i ženstvenu punašnost usana i obraza kojom se tako vješto ponosila svih svojih desetljeća. Možda bi sad napokon mogla nešto i poduzeti povodom toga, pitala se dok je tipkala još jedno izvješće sa sastanka.

Prvi slobodni vikend dođe brzo i iskoristi ga kako bi otišla kod svojih roditelja u Samobor. Njihova kuća izvan mjesta činila se kao iz nekog drugog svijeta. Zaboravila je koliko je voljela uživati u vrtu za toplih dana i upijati zrake sunca na ležaljci. Osobna bankarica uputila joj je poziv isti dan. Zbog iznimno velike svote koja je sjela na račun u njihovoj banci, licemjerno su joj uputili upit o porijeklu novca. Kao da je novac sumnjivog porijekla ikad značio nešto njihovoj savjesti.

"Nazovite Hrvatsku lutriju." Uputila ju je. Nakon toga je više nisu zvali. Vjerojatno su otvarali pjenušac u uredu. Odlučila je ne opterećivati se takvim ispraznim sitnicama. Samo će uživati u dijeljenju dobre vijesti sa svojim najbližima. Koliko god puta je bila pomišljala je li pametno reći istinu svojim, zaključila je kako je to nužno, jer za slučaj da se njoj nešto loše dogodi, važno je da oni budu opunomoćeni korisnici njezinog računa.

*

"Nemoguće!" Izustila je mama kad sam njoj i tati pokazala listić s dobitnom kombinacijom. Odmah je nastavila sa strahom za mene. Zatim se bojala za sve nas. Sad smo navodno pod povećalom sudbine i izazivamo je sa svojom srećom. Zdravlje ili bilo koji drugi segment života, navodno bi nam se sada

mogao znatno pogoršati, jer smo ispali iz ravnoteže. S obzirom na to koliko vjeruje u doseg pravde i ravnotežu u svijetu, čudi me da sam ja ostala jedina kršćanka u obitelji.

Tata je cijelo vrijeme šutio i nije skidao osmijeh s lica. Povremeno bismo oboje preokrenuli očima na majčine ispade sablasnih strahova koje je predviđala, zbog kojih bi sve ovo trebali primati puno ozbiljnije. Satima smo se grlili, a potom stižavali jedni druge, da ne bismo skrenuli pozornost susjeda na sebe. I oni su naime smatrali kako je bolje ne privlačiti pozornost. Bilo mi je iznimno neugodno i prala me krivnja, jer nisam znala kako im poslije toga reći da sam im naručila novi auto. Predivni bijeli Mercedes GLA s punom sportskom opremom. Bila sam toliko nadobudna i uopće ih nisam pitala za mišljenje. Uostalom, dok sam mahnito ispunjavala narudžbu u salonu tješila sam se kako ga uvijek mogu prodati i kupiti novi, ako im se ovaj ne sviđa.

Nakon nekoliko sati slavlja, priznala sam im što ih čeka. Oni su dakako bili izvan sebe od sreće i govorili mi da je taj novac moj i kako oni ne žele apsolutno ništa, osim što bi bilo pametno zatvoriti sve silne kredite koje imamo. To smo i učinili prvi radni dan poslijepodne, nakon što smo nazvali bankarice u objema bankama. Svih ovih godina uporno su i požrtvovno odvajali svaki novčić za mene. Najmanje što sam mogla je riješiti sve te dugove i ostaviti im dovoljno sredstava za ranu mirovinu. Nisam stala na tome. Još iste večeri kad sam došla, i prije negoli sam im rekla za auto koji je na putu, teatralno sam im uručila omotnicu. U njoj se nalazilo u potpunosti uplaćeno putovanje u London. Nakon tjedan dana u Londonu, dogovorila sam im smještaj u Parizu u preporučenom LeDemantin Hotel and Spa s četiri zvjezdice. Rezervirala sam predivna dva apartmana u centru s terasom koja gleda na najljepši dio grada.

Mislila sam kako će mi njihova odsutnost dati taman dovoljno vremena za planiranje daljnjih koraka s novcem. Na spomen kako planiram angažirati nekog financijskog savjetnika tata me odmah krene odgovarati od toga.

"Nikad nisi bila dobra u matematici, ali si zato imala dovoljno dobru socijalnu inteligenciju. Kao da ne znaš kako bi bilo tko kome se povjeri takva uloga iskoristio situaciju i opljačkao te prvom prilikom." odmah je krenuo tata.

Na to se mama nadovezala. „Bilo bi divno kad bi još samo imala muškarca kraj sebe. Ne bi morala prolaziti kroz ovo sve sama."

"Mama, pa govoriš o ovom dobitku kao da je to neka loša stvar ili neka tragedija." odvratim.

"Da, Barbara. Baš bi joj u svemu tome trebao muškarac da joj govori kako će raspolagati tolikim novcem. A i dobro znaš da naša ljubica ne zna birati muškarce. Sigurno bi našla nekog lijenčinu, koji bi je opljačkao." nastavi tata u pokušaju obrane.

"Hvala tata." dobacim cinično i porazno sjednem u trpezariju.

"Ma nisam tako mislio. Samo brinem za tebe." nastavi.

"Hvala ti za putovanje. Obradovala si nas, ali znaš da jako brinemo za tebe." kaže mama pomirljivim tonom.

Idućih tjedan dana nakon što smo otplatili kredite i bili praćeni sumnjičavim pogledima u banci, malo smo odahnuli. Iako, kad su nas zvali iz banke idućeg dana, postavljali su nam svakojaka pitanja pod okriljem ankete. Inkvizicija bi se nastavila unedogled, da tata nije pripremio kako će ih tužiti nadređenima za maltretiranje. Tatino lice gorjelo je od ljutnje. Uzavrela tirada nepravde i sumnjičavosti razlila se po njemu kao što curi i po meni cijeli život. Nevjerojatno je kako su svi zaposlenici u bankama vječno nezadovoljni i sumnjičavi prema svojim klijentima. Šamaraju nelagodom ako tražite novac od njih, ali jednako tako tjeraju vas da se meškujete dok se oni mistično mršte kad im taj isti novac napokon vraćate. Dokle god ste klijent zadaća vam je osjećati se loše, imali novaca ili ne.

Na izlasku iz banke kao naručeni za loši niz u danu, sreća sam Ivana, sa sinom. Kada su nam se sreli pogledi, vidjela sam kako je njegov pogled na trenutak tražio nešto na mojoj ruci. Gotovo sigurno bih rekla da je pogledavao u potrazi za prstenom. Nije rekao ništa slično tome, ali bilo je pomalo očito. Zapravo, možda je bilo očito samo meni, jer sam još dok smo bili u vezi čitala njegove poglede i govor tijela. Pitala sam se koliko mu je trebalo da mi u potpunosti oprostimo što sam ga ostavila i odselila za Zagreb. Sigurno manje nego meni, jer ja si još uvijek nisam oprostila u potpunosti. "Nije Zagreb na kraju svijeta. Zar si morala biti tako nagla?" rekla je ubrzo nakon toga mama, jer je znala da bih s njim mogla biti sretna. Tada sam bila uvjerena kako bi mi Ivan vrlo brzo dosadio. Osim toga i jedan dio mene bio je siguran kako me zaprosio samo zato što je smatrao da će me tako odvratiti od toga da prihvatim posao u Ministarstvu i preselim se. Bila sam mlađa i željela sam karijeru, život bez roditelja za vratom. Nije lako biti jedinica pod povećalom. Nisam se najbolje znala nositi s tim pritiskom, pa sam se na trenutke osjećala klaustrofobično u maloj samoborskoj sredini.

Ivan je bio bez Sare. Vjerojatno ga je čekala u autu. Započeli su vezu dosta brzo. Rekla bih i prebrzo. Kao da je već nešto bilo u postavkama prije negoli sam otišla. Tješila sam se kako je vjerojatno samo tražio utjehu, a ona se našla na putu. Kako li to već obično biva s prividno sretnim i brzim brakovima. Kasnije mi je mama pričala da joj ne djeluje tako sretno i zaneseno kao što je bio samnom, a na društvenim mrežama dugo nije bilo slika s njom, sve dok gotovo nije bila pred porodom. Odbacila sam mamine riječi kao pretjerano subjektivne, jer čvrsto vjerujem da u tuđi sakrament braka ne treba dirati niti verbalno. Njegove zelene oči i dalje su me milovale nježnošću, ali i u tom prolazu i kratkom toplom i nenadanom susretu, nije bilo privrženosti. Mi nikad nismo imali previše zajedničkih tema. On je samo strpljivo čekao kako bih se uklopila u neke tradicionalne uloge i postala dobra supruga, kuharica i majka.

Ne smatram kako je moje samovanje u Zagrebu i polukarijera bez napredovanja zadnjih pet godina nešto revolucionarno. Dapače, očekivala sam puno više od same sebe u ovoj životnoj fazi, ali smatram da nisam živjela životom koji me uspavljavao. Kod njega mi se sviđala jedino sigurnost jer sam znala da mu je bilo stalo do mene, ali ništa drugo nije nas spajalo. Čak me nije niti fizički

privlačio. Da nisam nakon njega imala tih nekoliko iznimno loših odabira, zbog kojih sam posumnjala u svoju socijalnu inteligenciju, ne bih se niti vraćala na promišljanje te davne priče.

Sjećam se kako je njegov rođak, kad me sreo jednom prilikom na velesajmu, prijezirno odmahivao glavom gledajući me pravo u oči. Kao da žena nema pravo na takav izbor. Ostaviti nekoga samo zato što misliš da možeš bolje od njega, čini se u našoj sredini i dalje prihvatljivim samo za muškarce. Možda bi me sve to malo manje boljelo kad bih imala muškarca koji mi bolje odgovara. Nadam se da ovo novo poglavlje u mom životu, neće biti ispunjeno teško probavljivim likovima, nego će mi otvoriti neke prilike za boljeg muškarca.

*

Prošlo je još dva tjedna dok se napokon opustila. Tome je uvelike doprinijelo što su joj roditelji napokon otišli na putovanje i redovito joj slali slike prvo iz Londona, a zatim iz Pariza. Do tada još nigdje nisu putovali izvan Hrvatske u životu i ovo je za njih bilo izrazito lijepo i nevjerojatno stresno u isto vrijeme. Pitali su se zašto li su morali čekati tako dugo kako bi napokon otputovali negdje, jer našlo bi se novaca barem za jedno putovanje u inozemstvo u godini. Zvali su je jednom posve uzbuđeni kako bi joj javili da je novac sjeo na njihov račun, ali im je Nora prekinula poziv. Tako ih je malo grublje podsjetila na njihovo obećanje koje su si dali još kad im je objavila sretnu vijest, a to je bilo da nikada o financijama koje se tiču lutrije, ne govore preko telefona. Strah je i dalje bio prisutan i s vremenom će morati naučiti balansirati s njime.

Odlučila je napokon kupiti stan u Zagrebu. Predugo je bila podstanarka. Pomisao na to kako više neće morati polagati račune stanodavcima, koji su na njoj trenirali strogoću bez imalo razloga, ispunjavala ju je nadnaravnim mirom. Na nagovor roditelja, nevoljko je ipak odlučila vratiti se na posao. Da je bilo po njezinome nikada je više ne bi vidjeli, ali bilo je mudrosti u njihovome savjetu i to ju je ohrabrilo na povratak. Svakoga dana prije posla, pola sata iskoristila bi pregledavajući stranice za kupnju nekretnina, zatim bi dogovorila gledanje nekoliko njih preko tjedna. Poteškoća je bila u tome što nikako nije mogla pronaći odgovarajući stan. Ili bi bio prestar i zapušten, pa bi se bojala da takva investicija jednostavno nema smisla ili bi stan bio neka loše izvedena novogradnja. Takve novogradnje često bi imale problema s vlagom. Sjetila se svog prvog iznajmljenog stana u Zagrebu, koji bi, nakon što je prvi put upalila grijanje, bio odjednom pun magle. Bilo je to kao u filmskim efektima, magla koja je klizila po stanu, bila je toliko nevjerojatna, da ju je pokušavala uhvatiti mobitelom, ne bi li to poslala stanodavcima. Oni su se branili kako su pak slike mutne, a magle nema, jer je nemoguće da njihov stan ima vlagu. Naravno da je gljivice, vlagu i astmu koju je navukla u tom lošem stanu, morala sanirati sama. Roditeljima nije htjela reći, jer bi joj odmah predložili povratak u Samobor, a to nije bila prihvatljiva opcija.

Jedan stan na Maksimiru, bio je predivan, ali izolacija nije bila nešto. Dok je bila u kuhinji i divila se pomno uklopljenim ugradbenim elementima, s druge strane zida čuli su kako je netko kihnuo. Bilo je to kihanje s odjekom. Istina je što kažu, da ljudi u zgradama jako dobro upoznaju svoje susjede.

Kako nije mogla pronaći nijedan stan koji bi joj odgovarao, shvatila je kako će za nekoliko dana stići auto koji je naručila. Iako ju je pomalo brinulo, pomisao na ona predivna sportska kožna sjedala s grijačima, raspametila su je. Razmišljala je o njima ostatak dana na poslu. Svaki put kad bi joj odlutale misli, morala se podsjećati kako se ne smije odati. U pauzi za ručak, pogledala bi na sliku modela koji joj je bio na predračunu. Još malo i njezin sivi mat Mercedes GLC Coupe, 63 S 4MATIC, G PLUS, s punom Komfor plus i Energizing plus opremom, bit će njezin novi dom dok bude bila u pokretu. Sjetila se kako joj je prodavač objašnjavao karakteristike Energizing plus paketa, koji navodno prepoznaje raspoloženje vozača i prema tome raspršuje miris klimom i uređuje ritam strujanja zraka. Iskombinirala je boje interijera, tako da joj uvijek odmaraju oči, ali i djeluju osvježavajuće tijekom duge vožnje. Nije niti znala koliko je značajki moguće integrirati u novo vozilo. Prošlo je toliko puno vremena otkad je kupovala auto, da joj je glavna preokupacija postala da se nešto ne pokvari. Zadnjih nekoliko godina živjela je u stalnoj brizi od novih troškova i za koliko će moći prodati stari auto da bi dodala za novi. „Kako je lijepo imati novaca.“ pomislila je. Isprva je htjela biti totalno obijesna i impulzivno kupiti kabriolet dvosjed, ali zbog straha koji joj se lagano približavao nakon dobitka, tražila je nešto što pruža ipak malo veći komfor i sigurnost. Većinu dodatnih paketa naručila je samo kako bi se uvjerila ima li barem nešto istine od onoga što su joj obećavali. Naručila je neprobojna stakla, zatamnjena. Također, cijelo vozilo bit će presvučeno neprobojnim materijalom. Isto je uzela i za roditelje, jer nikad se ne zna. To je jedna od onih stvari koje je dobro imati, ali se ujedno nadaš kako ti nikada neće zatrebati. Kad je rekla kako će platiti iznos za vozilo odjednom, a ne na kredit ili otplatu, trgovac se podsmjehnuo, jer je mislio kako se šali. Ali vrlo brzo shvatio je da je bila ozbiljna, jer mu je predala karticu koju je provukao potpuno razrogačivši oči kad je prošla za iznos od milijun i dvjesto tisuća kuna.

Naravno, banka je ponovno zvala radi ankete i usput pitala za transakciju.

Uzalud je pokušavala dobaciti nekoliko komentara poput "Ja i moji roditelji puno smo štedjeli." ili "Mojotac je radio naporno u Njemačkoj." Bila je sigurna kako joj nije povjerovao niti riječ. Mislio je da je taj "naporni rad u Njemačkoj" sigurno neko reketarenje oca mafijaša. U jednom trenutku razmišljala je angažirati usluge tjelohranitelja, ali bojala se kako bi to tek izazvalo nepotrebnu pozornost. Iako, kad su je nazvali da dođe po ključeve i odveze kući svoj novo dopremljeni limeni ljubimac, nije si mogla pomoći, a da ne zaplače od radosti.

Shvaćala je bizarnosti situacije, jer plakati zbog stvari u jednu ruku djeluje pomalo malograđanski i neukusno, ali godinama je željela novi auto, koji si, unatoč tome što je uvijek radila gotovo dva posla, nikako nije mogla priuštiti.

Druženja s prijateljicama postala su znatno teža, jer odsad kad god bi se vozila na mjesto sastanka autom, morala je parkirati nekoliko ulica daleko, kako ne bi potaknula neželjena pitanja i njuškanja o tome odakle joj novac za njega. Za Chanelicu 2.55 kojom se počastila jedan vikend u Beču, kad je išla propuhati novi auto, morala je lagati da je tek jako dobra replika. Osjećala je tešku nepravdu prema stvarima koje si je sad mogla priuštiti. Kao da se ruga svojoj nenadanoj sreći. Nakon što se skrivala prvih nekoliko tjedana i parkirala toliko daleko da bi je noge boljele dok bi naposljetku došla do auta

poslije nekog druženja, shvatila je da to tako više ne može. Ostavila je auto u garaži, a po gradu bi se vozila taksijem. To ju je žalostilo, jer nikad nije pretjerano voljela pričati s taksistima. Uvijek bi joj dijelili životne mudrosti ili pak ulazili s njom u rasprave o životu, poslu i interesima. Ako ne to, onda bi imali previše pitanja o tome gdje radi, što je završila, ima li nekoga, kamo ide, a to su sve stvari koje je smatrala previše privatnima za tako olako dijeljenje strancima, pa je uvijek morala servirati nekakvu nevinu laž. Naravno, to ju je onda opterećivalo, jer je zahtijevalo konstantno smišljanje laži u vezi svega i svačega. Uskoro je morala slične laži servirati i svojim prijateljicama. One su i dalje imale iste probleme kašnjenja sa stanarinom, izlaske u birtije gdje je piva najjeftinija i jedini sanitarni izbor i općenito jedva krpale kraj s krajem.

"Ne znam što ću ovaj mjesec. Sjela mi je ovrha na plaću. Mislim da ću morati useliti natrag roditeljima od idućeg mjeseca." rekla je Jasmina na jednoj kavi posve iznenada. U prvi tren, željela je napraviti anonimnu uplatu na njezin račun, ali osim što bi nekako tajno morala saznati broj Jasmininog računa u banci, pitanje je bi li se radilo samo o jednoj uplati. Pomišljala je pogledati joj u novčanik kad je otišla do toaleta i uslikati broj računa, tako da je ne vidi nitko u kafiću, čak ni konobar i nekom neobičnom srećom uspjela. Kada su završile s kavom, otišla je do svoje bankarice i zamolila je da anonimno prebaci iznos u visini dvije stanarine na Jasminin račun u banci. Kasnije se osjećala još gore.

Znala je da će, ako tako nastavi, uskoro svim prijateljicama anonimno uplaćivati svote na račun. To i nije tako loše, ali kako će nastaviti i hoće li ih u jednom trenutku žaliti, bilo je pitanje koje se vrzmalo njezinim mislima.

Roditelji su se već vratili iz Pariza i mama ju je nazvala izvan sebe od sreće, kako bi joj javila za novi auto parkiran na njihovom kućnom prilazu. Dok je razgovarala s njom, mama je vikala na tatu da ga što prije uparkira u garažu, kako susjedi ne bi počeli previše toga zapitkivati. S druge strane slušalice, Nora je briznula u plač. Iako je znala da mama radi ono što je najpametnije, nije mogla ne priznati sebi da ju je to povrijedilo.

*

„Oni su jednostavni ljudi, koji ne teže nekom ekstravagantnom životu i to je sasvim u redu.“ govorila sam si dok me razgovor s njima mučio iznova i po nekoliko puta dnevno. Tek su stigli s putovanja, a na prilazu ih je čekalo novo uzbuđenje. Još im se nisu slegnuli ni dojmovi s putovanja. Svjesna kako moram malo usporiti, ne mogu se oduprijeti nagonu koji me gura da s ovim novcem moram ispraviti sve dosadašnje životne nepravde što sam smatrala da su nanesene mojoj obitelji. Roditelji su se uvijek odricali puno i previše radili kako bih ja imala dovoljno svega.

Pod još jednom pauzom za ručak promatram svoje lice u zrcalu. Statičke bore proširile su se licem. Bilo bi lijepo kad bih imala s kime porazgovarati o stvarno djelotvornim tretmanima za lice. Ako odem kod kozmetičara, on će mi naravno preporučiti sve, samo zbog zarade.

Kolega s posla žali se ženi na telefon neka malo usporiti s kupovinom, jer im još treba sjesti rata kredita za ovaj mjesec. Ispuni me osjećaj mira, znajući kako je moja obitelj nakon dugo vremena, napokon bez kredita. Osjećam se tako moćno i slobodno. Nadam se samo da se uskoro neću probuditi i shvatiti kako je sve ovo bio samo san.

Ispunjavanje besmislene administracije odavno me više ne privlači, a okruženje ljudima koji rade, samo zato što moraju, nikako nije onaj novi život kakav sam zamišljala živjeti kad je novac napokon sjeo na račun. Razmišljam već neko vrijeme da sam zapravo novac za mirovine odvojila i ništa nam ga ne može oduzeti. Ostanak ovdje čini se kao potpuni gubitak vremena. Više nemam razloga žrtvovati cijeli svoj slobodni dan ovoj zgradi. Karijeru mi neće donijeti, jer nemam političkog utjecaja. Ako nema motivacije u vidu karijere, u jednakžbi ostaje samo plaća i posao. To nije dovoljno. Da ne govorim, kako doslovno mogu kupiti cijelu prokletu zgradu. Naravno, ne želim, ali mogla bih.

Nakon što me slušanje žalopojki kolega i bezrazložno mučenje šefa napokon iscrpe, odlučim dati otkaz. Nakon što provedem sat vremena u kadrovskoj objašnjavajući im kako se jednostavno više ne vidim na tom radnom mjestu, napokon prihvate moju ostavku. Kolega iz ureda sumnjičavo me gleda dok spremam svoje stvari iz ureda. Nada se da ćemo moći ostati prijatelji. Ne znam kako, jer to nikada nismo ni bili. Suosjećajno mu kimnem potvrdno i pozdravimo se. Ne smijem reći roditeljima.

Opijena srećom i svježinom, lakog koraka uputim se na dogovoreno razgledavanje nekretnina. Sve sam više uvjerena kako mi upravo treba kuća, a ne stan. Susjedi su već postali sumnjičavi i svaki dan ih sve manje samnom razgovara. To je počelo od prvog dana kad je stigao auto. Prošlo subotnje jutro kada sam kretala ranije prema kavi s prijateljicama, uhvatila sam kućepaziteljicu kako naslonjena na prozorsko staklo moga auta, pokušava dokučiti što se u njemu nalazi. Pomogla su mi zatamnjena stakla i u tome je spriječila. Ta ista zatamnjena stakla zbog kojih me opomenuo prometni policajac. Nije mu bilo jasno kako su mi dopustili sva zatamnjena stakla prilikom konfiguracije narudžbe. Obvezao se provjeriti to u autokući, bijesan što su mi to dopustili. Nisam htjela poticati sukob, pa sam samo pristojno odslušala njegovo predavanje, iako je sve u meni kipjelo. Voljela bih da me ljudi ostave na miru i bave se svojim životima.

DRUGO POGLAVLJE

Dva tjedna nakon što je dala otkaz, kupila je luksuznu kuću na Šestinama. Četiristo kvadrata mirne oaze s vrtom, vanjskim i unutarnjim bazenom i naravno, saunom. Svjesna kako je kuća sve samo ne suptilna, nije htjela gubiti dragocjeno vrijeme i naručila je električnu ogradu s videonadzorom. Susjedi nisu ni gledali kada su je radnici postavljali. To joj se svidjelo, jer joj je pružalo nadu u željnu privatnost u svom novom domu.

Bivši kolega iz ureda joj se često javljao pokušavajući saznati stvarne i dublje razloge njezina trajnog odlaska s posla, ali vješto je izbjegavala takve teme u razgovoru s njim. Jednom su se prilikom našli i na kavi. U kuću ga nije smjela pozvati, jer nije znala koliko toga bi prenio ostalim kolegama u uredu.

Kada su napokon došli prvi put na vikend, roditelji joj nisu mogli doći k sebi od šoka. Nagovorila ih je da ostanu cijeli tjedan, jer je htjela vidjeti kako dulje uživaju. Tako im je barem rekla. Nije imala hrabrosti priznati im da se u tako velikoj kući ponekad boji zaspiti sama. Mama kao da je predosjetila. Čvrsto ju je zagrlila i rekla joj kako će joj pomoći u uređenju ostatka kuće. Iako je njezin otac negodovao u početku, prihvatio je, jer je raditi mogao i preko interneta. Nora nije u potpunosti razumjela njegovu želju za daljnjim radom. Napokon, imao je sve i više od toga. Smatrala je kako se sad konačno mogao posvetiti onome što ga stvarno zanima. Iako, bojala se da ga je nakon toliko desetljeća, rad odvojio od snova i želja, pa više nije niti znao što ga zanima. Tako je to i zamišljeno, ali nju time život još nije uspio otrovati.

Čitala je negdje da lijeka za traumu nema, samo dugoročna njega. Možemo li trajnom njegom i komforom izliječiti traume koje nam zadaju naši poslovi, koje nismo voljeli raditi? Pitala se i počela vjerovati čvrsto u to.

One borice s kojima se dugo nije zamarala, pogledavala ih je od danas češće. Sada kada se napokon više ne mora uvjeravati u laž da je lijepo i dostojanstveno prirodno ostarjeti, može nešto i poduzeti po tom pitanju. Jedva je uspjela dobiti termin kod hrvatskog "kralja botoksa", kako ga mnoge žene zovu. Sestra u ordinaciji je očekivala kako dolazi po nečijom preporuci, ali nije znala nikoga tko je bio kod njega. Uputila joj je sažaljiv pogled već na ulasku u ordinaciju. Kao da je žali što nema tako otmjene prijateljice s kojima će dijeliti sve, pa i šprice za botoks. Nora je takvo ponašanje smatrala dekadentnim. Takva vrsta dotjerivanja za nju bila je odveć intimna. Nakon što popravi nekoliko udbina na svom licu i eventualno dopuni usne kako bi krivinu svojih usnama ispravila uz minimalnu intervenciju, neće nikome govoriti o tome. Ako se bude primijetilo što je popravljala, znači da doktor ipak nije tako dobar kao što se govori.

Dok je sjedila u čekaonici i upijala opuštajuće mirise iz aroma lampe, prisjećala se koliko se radosna i zadovoljna probudila jutros. Polako je bosih nogu šetala po prostorijama svoje kuće. Promatrala novo susjedstvo kroz staklene prozore od poda do stropa. Zatim se poigravala s automatskim zastorima u prizemlju. Potom je ušetala u svoju predivnu kupaonicu obloženu mramorom i mozaicima, koje su

ona i mama zajedno osmislile. Sve se činilo tako spokojno, brižno uređeno i mirisalo je na dom. Čak i više otkad su joj roditelji boravili tu. Mama je pekla kolače i zajedno su zalijevale pečenu patku. Ostavila ih je same jednu večer, kad je išla na piće s prijateljicom, neka uživaju u unutarnjem bazenu i sauni, jer nisu dali da im iste ugradi u njihovu kuću u Samoboru.

"Privlačit će previše pozornosti." odvratili su. Imali su pravo.

"Ne bi li bilo bolje da si kupila nekakav stan, a ne tako veliku kuću od čak četiristo kvadrata?" Pitala je mama, koja nije niti znala koliko susjedi mogu biti u stanju njuškati i gurati svoj nos gdje mu nije mjesto. Cijeli svoj život provela je u kući, okružena ljudima, koji su znali gotovo sve o njoj. Bila je ona mala, što je voljela projektirati. Susjedi su je zvali kad bi kupovali stanove u Zagrebu, da ih savjetuje i upozori na eventualne probleme koje bi zgrada mogla imati.

Nora je htjela poštivati želju svojih roditelja za neisticanjem, ali ne i previše sputavati samu sebe. Prije svega osjećala je kako mora uživati punim plućima i ništa ne odgađati. Imala je gotovo trideset i šest godina i život je neće čekati. Žene u njezinim godinama već odavno imaju obitelji i karijere iza sebe. Ona nije imala nijedno.

*

NORA

"Još samo malo. Namršтите se još jednom. Još jednom. Eto ga. Gotovo je." govorio je liječnik. Njegova bijela kuta sjajila je gotovo jednako jarko kao i njegovi zubi. Nisam se mogla odlučiti što je bilo gore bol ili zvuk. Pucanje kože i ulazak šprice pod kožu, zatim migoljenje unutra, dok se ištrcavao botoks, bili su tek uvod u tragediju. Bol je bila na granici izdržljivog. Kao da sam zaronila u mrežu udica. Sad znam kako je ribama i onima u hororu Slagalica strave. To sam mu suzama jasno dala do znanja. Svidjelo mi se kako nije pokušavao tu bol uspoređivati s boli poroda. Liječnici trebaju shvatiti da takvim usporedbama degradiraju sebe i svoj rad, a ne pacijenta.

"Idućih nekoliko sati ne biste trebali ležati, a noć preporučujem prespavajte u polusjedećem položaju. Samo dok sve ne sjedne na svoje mjesto." nastavio je, dok sam polagano opuštala mišiće svoga lica i pomno promatrala svoj odraz u zrcalu. Izgledala sam si nekako svježije i vedrije. Nastojala sam odmah dogovoriti termin za povećanje gornje usne.

"Željela bih nešto suptilno, kako bih ispravila svoja kriva usta. Vidite kako idu malo prema dolje i izgledam umorno." pokazivala sam mu, dok je on kimao potvrdno glavom.

"Naravno. Samo pola mililitra bit će Vam dovoljno. Ne treba pretjerivati. Prvo ćete vidjeti kako će Vam odgovarati ovaj tretman." govorio je umirujućim tonom, kao da smiruje malu hiperaktivnu djevojčicu. Možda sam stvarno tako i zvučala, ali nisam mogla sakriti svoje oduševljenje ni naivnost što sam tek sada ušla u ovaj divni novi svijet, gdje se s vlastitim manama ne mora više živjeti. Svijet u

kojemu, ako živiš u malom stanu, kupiš veliku i luksuznu kuću. Jedina je mana bila što to ne mogu ni s kim podijeliti. Ali što je to naspram tolikog komfora i prilike za novi pokušaj života? Ne smijem biti toliko tašta i sve dijeliti na društvenim mrežama. Ljepota i luksuz trebaju biti obavijeni velom tajnovitosti, inače će izgubiti na težini i ljepoti. Nisam bila sigurna vjerujem li zaista u to ili samo smirujem svoju želju za uklapanjem. Ipak, to je bio duboko podcijenjeni i prizemni, ali jedan od najstarijih nagona. Želiš li da te vole ili da ti se dive? A možda i da te se boje? Za danas sam odlučila da ne želim da me ubiju ili mi išta otmu i nisam objavila baš ništa.

Oprostila sam se od liječnika i zapisana sam već za novi termin. Napokon sam ušla u to probrano društvo. Važno je započeti s dobrim stručnjakom. Ne želim proći kao one nesretne žene što odlaze na uljepšavanje u Tursku ili Beograd.

Za nekoliko dana moji se vraćaju u Samobor, a ja napokon idem sa Sanjom i Mirnom u Amsterdam. Još uvijek se nismo dogovorile koji ćemo hotel uzeti, jer je Sanja rekla poslati nam mailom nekoliko prijedloga, ali još uvijek nije. Već smo se dogovorile koje ćemo muzeje obići i gdje ćemo obaviti kupnju. Možda nekoga i upoznamo. Sad kad se većinu dana mogu posvetiti sebi, osjećam olakšanje. Samo da mi je sad upoznati jednog pametnog muškarca s kojim bih mogla ostvariti neku normalnu vezu. Jesu li to moje ili mamine misle napokon ušle u mene poput parazita? Naravno, ne znam bih li mu mogla reći svoju tajnu. Možda i bih, ako bi to postalo nešto ozbiljno i trajno. Moram početi situacije i ljude gledati s malo pozitivnije strane. Ne, nikako mu to ne bih mogla priznati.

*

Dva dana planirala je provesti u Amsterdamu sa Sanjom i Mirnom. U početku su dogovori krenuli glatko. Jedan dan provele bi u Amsterdamu lutajući po ulicama grada i galerijama. Zatim su planirale posjetiti neke od kulturnih institucija i izložbi nekoliko nezavisnih galerija. Večer su dogovorile provesti u nekom od noćnih klubova na partyju nizozemskih DJ-a. Osim nezaobilazne vožnje kanalom, jedan dan planirale su provesti u Den Haagu na cjelodnevnom izletu.

Stvari su za Noru krenule nizbrdo otprilike onog trenutka kad je saznala kako su Sanja i Mirna obje bile za smještaj u hostelu, što njoj nikako nije odgovaralo. U hostelima nije odsjedala niti prije svog novog života, a sada joj je to bilo još gore. Nije željela praviti probleme, pa se pokušala uklopiti. Ponudila im je nekoliko drugih prijedloga za smještaj. One su glatko odbile. Razmišljala je čak i da uzme neki drugi smještaj za sebe, ali znala je da ako ne bude zajedno s njima, vjerojatno će većinu vremena biti sama. Tada bi se one dogovorile sve unaprijed i u najboljem slučaju samo joj javile gdje su. Prilagođavanje je uvijek rizik. Popuštanje i uzmicanje su nezgodne taktike, jer oni koji su asertivniji samo uzimaju više i više. Obećala je samoj sebi kako će dati priliku njihovom smještaju.

Smijale su joj se kada je posteljinu kreveta i prostor oko kreveta prskala sredstvom protiv stjenica. Idućeg dana, Sanju i Mirnu mučio je svrab, dok je ona potajice likovala u sebi. Iduće noći otišla je u hotel s tri zvjezdice. Tu drugu noć pridružile su joj se i one, ali su je zamolile za pomoć oko plaćanja

hotela. Ipak je to hotel s tri zvjezdice. Vratit će joj u povratku. Ta joj je varijanta bila prihvatljivija. Dva su dana provele lutajući gradom i upijajući živahnu atmosferu na ulicama Amsterdama. Točnije, većinu vremena je provela s Mirnom, jer Sanja je imala skriveni razlog za putovanje. Pokušavala se naći s jednim muškarcem kojeg je upoznala preko Tindera. Neko vrijeme su se bili dopisivali, ali nije imala hrabrosti doći sama. Ovako se osjećala sigurnije. Nora joj je priznala kako bi voljela da joj je to spomenula ranije, jer bi u tom slučaju drugačije isplanirale neke aktivnosti. Sanja se pravila kao da njezin razlog dolaska nije bio taj, nego da se to tek slučajno dogodilo. To je dodatno zategnulo atmosferu. Nora i Mirna unajmile su bicikle i vozile s po gradu pola dana. Ipak, vrijeme je bilo predivno, ali ne pretoplo. Taman ugodno za lutanje i otkrivanje novih mjesta. Isprobavale su sve vrste *pannenkoeckena*, vozeći se kanalom po Amstelu i uživajući u predivnom pogledu.

Arhitektura grada oduševljavala ih je. Nora je djelomice podsjećala na mješavinu pariške, dok su je oni mali kameni kvadratići na tlu ulica podsjećali na Brisel. Mješavina srednjovjekovne i renesansne arhitekture stapala se s modernom i osjećala se kao da hoda po kulisama nekog filma. Nastojala je izbjegavati robne kuće, ali Mirna je htjela zaviriti i uspoređivati cijene s onima u Hrvatskoj. Uvijek se hvalila kako je puno putovala i primijetila da je uvijek povoljnije kupovati dizajnerske torbice negdje vani. Nora se pitala kako misli kupovati dizajnersku torbicu, kad nije imala ni za smještaj, ali pomislila je da ako nešto kaže protiv nje, mogla bi ostati sama u obilasku.

U trenutku kad je Mirna krenula uspoređivati Chanel torbicu iz trgovine s onom na Norinom ramenu, shvatila je kako samoća možda i nije tako loša. Ponovno se teška srca pohvalila ludom srećom što je pronašla tako dobru kopiju i zaustavila Mirnu u mirisanju jedne i druge torbice, jer miris navodno posve odaje radi li se o kopiji ili originalu. Nije si mogla oprostiti što je ponijela tu torbicu na ovaj vikend, ali jedan dio nje, želio je napokon opušteno uživati u svojoj sreći i imati poneku lijepu sliku za uspomenu. S druge strane strepila bi kada ju je Mirna označila na Instagramu, jer je bila svjesna da je neki ljudi s bivših radnih mjesta prate i sigurno će primijetiti neke od skupocjenih detalja na njoj. Tada je odlučila obrisati sve društvene mreže, kako bi si podarila još jedan djelić bezbrižnosti. Takva vrsta pozornosti ne može biti zdrava. Oni koji se redovito naslikavaju isti tren kada nešto kupe, gotovo je siguran dokaz kako lažiraju svoje bogatstvo ili su pak beskrajno glupi.

*

NORA

Napokon smo u jednom trenutku odlučili ostaviti svoje sitne nesuglasice postrani. Gin na koji smo svratile u jedan pub, bio je uvod u obećavajuću večer. Iako smo planirale jesti, malo toga nam se svidjelo. Naručile smo tek neki kalifornijski sushi. Sanja nije prestajala pričati o tome kako ga je jela u Zagrebu gotovo svaki tjedan i da je ovo podsjeća na vikend u Zagrebu. Njezini plavi uvojci zanosili su se s njezinom glavom dok nam je strastveno pričala o tome što sve voli jesti u zagrebačkim restoranima. Nakon svega dva zalogaja, shvaćam kako će mi trebati minimalno još jedan gin kako bih sprala ovaj sirovi okus s jezika. Povjerava se da bi nam se večeras trebao pridružiti njezin Nizozemac.

Počeli su se dopisivati još dok je bio u Zagrebu, ali se nisu upoznali, jer nikad nije bio pravi trenutak. Isprva ona nije imala vremena jer je previše zaposlena, zatim bi njemu iskrsnuo radni vikend. Kada mu je rekla da je ovdje s prijateljicama, morali su se napokon upoznati. Ian je bivši model za donje rublje, a trenutno prodaje privatno zdravstveno osiguranje većinom sportskim klubovima širom regije, s kojima sklapa ugovor o partnerstvu. Što je radio u Zagrebu, nisam uspjela saznati. Čini mi se da odgovor na to nije znala niti Sanja.

Pokazujem djevojkama Van Goghov i Rijksmuseum jer želim otići tamo i do Farlada Crane Boutique hotela. Namjerila sam se odvažiti na bungee skok s dizalice. Dok im objašnjavam da mi je taj hotel zanimljiv upravo zato što je dizalica preinačena u hotel, a za posjetitelje imaju jacuzzi na otvorenom, Sanja zazvoni mobitel. Odleti s njim prema izlazu toliko brzo da zamalo sruši svoj vrč s pivom.

Guram treći gin i još jedan komadić sushija u sebe i nadam se da će sa sljedećim zalogajem okus postati bolji ili ću se barem na njega naviknuti. Slučajno stavim previše wasabija i zamalo izgubim svijest od ljutine. Vrela usta, usnice i cijelo ždrijelo gore kao da će iskočiti iz mene. Komadić riže ispadne mi na smeđu haljinu od tila. Dok me tješi, Mirna odgovara na poruku onedavno ponovno bivšem dečku. Opet joj pravi probleme i ona tjeskobno vrti zaručničkim prstenom. Možda je to i razlog zbog kojeg je pristala ići na ovo putovanje. Njezin izraz lica govori mi da je ništa neće nagovoriti na skok s hotela, čak ni još jedna prijevara zaručnika. Tješim se, tako je možda i bolje, jer ne moram poći za svakom suludom idejom koja mi padne na pamet.

Sanja se vrati ozarenog lica s najvećim osmijehom.

"Večeras će nam se pridružiti! Obećao je povesti i prijatelje." ispuhne veselo, a Mirni se na ovo zadnje zgrči lice. Sanja odluči proslaviti dobru vijest još jednom rundom sushija, na što se i meni zgrči izraz lica.

Prene me alarm na mobitelu. Navodno se detektor pokreta ispred moje kuće aktivirao, jer je uočio anomaliju. Obavijest o tome stigla mi je na mail. Pokušam se spojiti na kameru, ali treba mi wifi. Odlazim žurno do šanka i molim konobaricu za šifru. Napokon znojnim prstima u blagoj panici utipkavam i spajam se. Ne primjećujem ništa na slici. Pomalo sam u panici i nadam se vidjeti tek nekog od susjeda koji se odlučio praviti pametan i krenuo njuškati oko kuće. Razmišljam je li mogao premostiti šifru na ulazu i proći preko ograde. Mislim da to nije moguće, ali ipak, ako je u pitanju netko profesionalan, pravila se mijenjaju. Dok me buka u pubu vraća u realno vrijeme i mjesto, odlučim sve pripisati slučajnosti i ne istraživati više. Nažalost tek što se odlogiram iz sustava, stigne mi poziv od zaštitarske tvrtke koja nadzire sve kuće s istim protuprovalnim softverom.

"Uočili smo neodobreni ulazak u vrt vaše kuće. Jeste li upoznati s tim?" Kaže muški glas s druge strane. Ne želim mu otkriti da uopće nisam u Zagrebu, nego kažem kako još uvijek nisam kod kuće i molim ih da se odvezu do moje kuće i provjere o čemu se radi. Obvezuju se javiti mi kroz pola sata.

Dok minute sporo kapaju, trgnem ostatak svog gina s većom dozom nervoze. Djevojke ni ne primijete koliko sam uzrujana. Svaka je previše zagazila u svoj svijet i sjedimo svaka za sebe. Napokon Sanja

pokrene atmosferu i prizna da joj se sviđa ona ideja za bungee. Mirna joj je ispričala o mojoj ideji dok me nije bilo. Oduševljena tom lijepom vijesti, nastavljamo planirati što ćemo obući večeras. Nije da baš imam neka prevelika očekivanja, ali želim barem malo uživati u muškom društvu večeras i osmijeh mi izbije na lice uhvativši me nespremnu.

Dok me djevojke ispituju kako mi je na poslu, smišljam sitne laži o kolegama i radnoj atmosferi, jer ne smiju znati da odnedavno ne radim. Ne želim ništa prepustiti slučaju i u maniri tv reportera nižem izmišljene poslove jedne za drugim, pa sažaljivo tvrdim da želim nešto adrenalinski da me vrati na tvorničke postavke ili barem neutralizira stres. Sjedamo u taksi i vozimo se prema hotelu, jer se moramo spremati za večeras. S nestrpljenjem očekujem nastup Olivera Hendelsa. Mirna mi priča koliko smo sretne što smo uspjele kupiti ulaznice.

U taksiju mi zvoni mobitel i ne znam kako ću odraditi razgovor bez da nakon njega slijedi previše nepoželjnih pitanja. Stišam zvučnik što je više moguće i javim se.

"Obavili smo izvid i nismo pronašli nikakve uljeze. Samo nekoliko nepravilnosti. Netko je pokušao otvoriti vrata ograde na silu i bilo je nekoliko pokušaja utipkavanja lozinke. Prijavit ćemo policiji." Kaže zaštitar.

Oblije me znoj na spoznaju da mi je netko nepoznat njuškao oko kuće i pokušao provaliti unutra. Što bi bilo tek da sam bila tamo? Sigurno bih umrla od straha.

"Jeste li vidjeli nešto sumnjivo osim toga?" Pitam.

"Samo nepoznati Peugeot sive boje, zapisali smo registracijske oznake. IS7078ZG. Vozilo se udaljilo brzo nakon što smo došli na teren. Mislimo da se radilo o muškoj osobi. Možda se radi tek o slučajnosti." Dok izgovara, zapisujem si broj registracije na dlan.

"Hvala Vam puno. Molit ću Vas, pošaljite mi izvješće na mail i ako nešto bude opet, nazvat ću vas." odvratim, dok iza mene odjekuje žamor gostiju i kvrcanje vrčeva.

"Pratit ćemo situaciju i ostat ćemo u kontaktu. Ako se opet nešto dogodi, morat ćete i vi prijaviti policiji." kaže. Završimo razgovor i u meni se nastani gusta nelagoda. Pitam se kako je moguće da me netko od susjeda već odlučio uhoditi. Plaši me pomisao da možda ipak susjedi nisu u pitanju. Samo, nitko koga znam ne zna gdje živim. Većina prijateljica misli da sam i dalje na Ravnicama i vozim isti auto, koji vozim već deset godina. Čak i da su me vidjeli kojim slučajem u novom autu, sumnjam da bi bili posve sigurni kako sam to ja. Isto bi bilo i za kuću. Da su me vidjeli kako iz nje izlazim, vjerojatno bi mislili kako sam bila nekome u posjeti. Gotovo sam sigurna nitko koga poznajem, ne bi povjerovao da živim u svojoj predivnoj vili od četiristo kvadrata i vozim najnoviji Mercedes. Toliko nastojim skriti taj dio, da ponekad i sama pomislim da je sve u mojoj glavi. Ne želim više razmišljati o tome i prepustim se uživanju u pogled na periferiju grada, dok stižemo pred hotel.

"Jedva čekam ovu večer. Baš mi godi Amsterdam." kaže Mirna i uzdahne.

"Samo da se ne moram vratiti na posao prekosutra." odvratila Sanja dok ulazimo u sobu.

"Bez posla bi se dalo živjeti." kažem neodređeno i osjetim se kao potpuni lažnjak.

Po prvi put se zapitam kako bi bilo družiti se još s nekim kome novci ne predstavljaju vječnu brigu i tjeraju ga u životni stil vječne robije poslu i gotovo nimalo slobodnog vremena. Još kad bih samo znala gdje upoznati takvu osobu. I jedna bi mi bila sasvim dovoljna.

Kad Sanjin telefon zazvoni i kaže nam kako nas Ian čeka dolje, ja i Mirna smo još u nekoj neodlučnoj priči. Sjedim na krevetu u otkopčanoj crvenoj haljini na jedno rame i pijuckam pjenušac za sedam eura, dok Mirna nervozno hoda s dvije različite cipele na nogama, teško se odlučujući za treći par.

Osjećam se pomalo nerazborito, jer sam ponijela premalo odjeće, tako da sam ostala samo na jednom paru cipela za večer - bež salonkama. Barem mi je patnja izbora reducirana. Kad već glumim prosječnost, ovo mi zapravo glatko ide u prilog. Sanja nas požuruje, dok i sama još uvijek nije do kraja završila sa šminkanjem. Iako nam je naglasila nekoliko puta kako ne želi previše vremena provesti s Ianovim prijateljima, jer je zaručena, zadnjih sat vremena ne mogu nabrojati koliko je puta Mirna pogledala u mobitel. Nervozno je okretala svoj zaručnički prsten oko prsta i pretraživala profile nekih djevojaka na Facebooku. Otkad je znam, dokazano je bolje pustiti Mirnu neka nam sama kaže jesu li opet u svađi. Kadgod je previše ispitujem ne ispadne dobro. Pogotovo se loše osjećam, ako je savjetujem nešto. I tako će napraviti po svome.

Po silasku u predvorje hotela, pogled mi se zaustavi na Ianu. Sanja nam ga je ponosno pokazala još u taksiju na putu do hotela. Visok gotovo dva metra, crne kratke kose i zelenih očiju. Balansira između pomalo zbunjenog i bahatog držanja. Kraj njega je niski proćelavi dečko, obučen po posljednjoj modi. Već dugo nisam vidjela tako odjevenog muškarca. Iako nije moj tip, pomalo mu zavidim na njegovoj Ralph Lauren kombinaciji od glave do pete. Blago raskopčana monako plava košulja, prljavo bijele hlače sa smeđim D&G remenom i mokasinke na bosu nogu. Preko podlaktice nosi ležerno prebačen sako svjetlo smeđe boje s plavim rupčićem koji zataknuto proviruje iz prednjeg džepa. Taman kad pomislim kako su samo njih dvojica, u kutu spazim jednog kako sjedi u fotelji, podalje od pulta recepcije i pogledava u mene. Plavooki, svijetloplave kose, punih crvenkastih usana. Iz njega isijava nešto živahno i drsko u isto vrijeme. Njegov pogled me naživcira istoga trena, ali ne prestajem gledati. Pokušavam promotriti što ima na sebi, ali svaki put kad pogledam prema njemu, zaboravim iste sekunde. To me pomalo isfrustrira, jer upravo prilazi nama i Ian ga predstavlja. Zove se Mark. „Iritantni Mark“, dodajem u svojoj glavi.

"Hej, što je s cipelama?" upita me kao da je odmah locirao moju slabu točku.

"Kako to misliš?" odvratim, dok on spušta pogled sasvim ponosan što je komentar pao na plodno tlo.

"Ma zaboravi. Loša fora." nastavi i preokrene očima.

Bio je to jedan od onih trenutaka kad sam poželjela slušati isključivo nizozemski, samo da ne moram znati što govori Iritantni Mark. Ne želim kvariti Sanji večer, a Mirni odmah šapnem da ćemo se već

nekako izgubiti dalje od njih. Shvatim kako sam jedina ja trenutno izgubljena, jer je Mirna već uhvatila pod ruku malog, proćelavog Bassa, dok Iritantni korača ispred mene, pa zatim s moje desne strane, kao onaj dosadni bumbar, koji nikako da ode. Povremeno pogleda prema mojim cipelama. Svjesna njihovog dosadnjikavog izgleda sigurna sam da bi bile prikladnije za nekakav razgovor za posao. Pomislim kako sam trebala kupiti one predivne Rockstud Valentino sandale. Čeznutljivo sam ih gledala godinama i sad si ih napokon mogu priuštiti. Vjerojatno i bih da u trenu kad sam ih pogledavala, Mirna nije krenula mirisati moju torbu. Nakon toga tražiti bilo što više od trgovkinje je nestvarno glupo.

Na putu do kluba Mirna sjedi između Bassa i Marka, dok sam ja u redu ispred, sa Sanjom i Ianom. Potpuno isključena iz njihovog svijeta, dok joj on nešto šapuće na uho, a Mirna razmjenjuje šale s Markom i dalje držeći Bassa za ruku. Primijetim njezin svjetleći mobitel u torbici i skrenem joj pozornost na poziv koji upravo propušta, ali ona se samo nasmiješi i odmahne rukom. Znatiželja je ipak svlada i dok joj pramenovi paž frizure lutaju po Bassovim ramenima, pogledava na mobitel, raspoloženje joj naglo splašnjava. Na izlasku iz auta primijetim njezinu ruku bez zaručničkog prstena.

Razbudi me svježi noćni zrak i pogled na šarmantne ulice, nakon čega se spustimo u podrum u klub. Buka je sve glasnija i pomisao kako se uskoro gubim u njoj, opušta me, kao da polijećem. Mark me odgurne dok pokuša ući u klub prije mene. „Kako bahati lik.“ pomislim. Djevojke odmah sjednu u separe koji je Ian nekim čudom riješio u nekoliko minuta.

"Kako Vam se sviđa Amsterdam?" pita me Bass dok pokušavam otići do šanka.

"U redu je." odvratim površno i otisnem se podalje u nadi za malo slobode. Dok čekam da me posluži konobar, otvaram svoju novoinstaliranu aplikaciju MyTheresa i tražim one Rockstud sandale. Imaju ih samo u bež varijanti. Čini se da mi je bež boja suđena.

"Opet bež?" upita me Mark, koji se ni od kuda stvorio iza mojih leđa, usnama preblizu moga uha. Odmaknem se, ali i dalje smo preblizu.

"To je jedina koja im je ostala." odvratim iziritirano. Naručujem nam bocu pjenušca i plaćam je odmah za šankom.

"Mogu te odvesti u pravu trgovinu sutra, gdje je ponuda bolja, a i dobit ćeš i osobnog prodavatelja." kaže dok mu se velike plavo-zelene oči presijavaju u polumračnom klubu. Iako mi je zapravo jako privlačan, jer oduvijek padam na muške plavuše, nešto u meni mu se opire. Pomislim kako je tako možda i bolje, jer opreza nikad dosta. Da je takav vitez kakvog upravo pokušava odglumiti, ponudio bi se platiti nam piće, a ne prikradati mi se iza leđa dok provlačim karticu.

Konobar dolazi zamnom i ostavlja nam bocu u separeu. Odlazim s čašom pjenušca natrag za šank, jer mi se prizor koji sam vidjela u separeu nimalo ne sviđa. Sanja i Ian isključeni od cijelog svijeta, a malo dalje od njih, Mirna i Bass, dok Mirna pogledava u smjeru Marka. Nažalost on se vratio natrag za šank pokraj mene.

"I? Hoćeš li mi dopustiti da te odvedem u kupovinu sutra? " ponovi. Njegov osmijeh zapravo je vrlo šarmantan.

"Samo ako ću imati dobar popust. Nemam baš previše novaca na bacanje." odvratim.

On se samo nasmije i kimne potvrdno. Ubrzo me pozove na ples bliže pozornici. Iako se isprva nećkam, prihvatim. Tek nekoliko sekundi dovoljno je da zaključim kako je ovo najneobičniji i najsimpatičniji ples koji sam dosada vidjela kod muškarca. Pokreti su mu nekako zaigrani i samouvjereni. Pomalo izazovni, ali previše ubrzani da bi djelovali napadno. Nisam jedina koja ga potpuno angažirano gleda dok se kreće. Za njim klize i drugi ženski pogledi. Odlučim se prepustiti trenutku i nastaviti plesati s njim. Osim toga, jedan od pokreta mu je otkopčao tri gumba košulje odjednom i to što ispod nje proviruje, uopće nije loše. Njegova ruka kreće se prema mome ramenu i taman kad krenem preokrenuti očima na taj isfurani trenutak za dodir, on mi prstima povuče rukav haljine prema gore uz ispriku da mi je provirila naramenica grudnjaka.

Posramljeno se nasmiješim, sad već potpuno zbunjena, nastavljam naš neobični ples uz moje minimalno angažirajuće pokrete. Ova spontana koreografija ne bi mogla izdržati asertivnost s obje strane. U jednom trenutku, primi me za ruku i okrene, dok mi pjenušac iz čaše naglo poskoči i prsne po njegovoj košulji. U iščekivanju burne reakcije, ne dočekam ništa s njegove strane, osim upitno prijekorna pogleda. Napete pune usne kao da su nabubrile u njegovom osmijehu od pokreta tijela. Poželim ga pitati nešto o njegovom poslu, interesima, kako provodi dane ovdje, ali ne uspijevam, jer je glazba sad već previše glasna, a ni on nije pokazao slični interes za mene. Nakon toga u meni je sve poprilično splasnulo. Odustajem od razgovora i uzimam pauzu od plesa barem idućih pola sata.

U separeu više nema nikoga, pa iskoristim trenutak i sjednem, nastojeći ne pitati se previše gdje su ostali. Put do hotela i tako znam i sama, a ključ je kod mene. Promatram Marka iz daljine. Nastavio je ples s nekom drugom. To je sasvim dobro za mene, jer sam sigurna kako sam već počela umišljati da i nije tako iritantan. Konobar dolazi s tanjurima hrane i odlaže ih na naš stol. Potpuno zatečena činjenicom kako se ovdje smije i jesti, pogledavam okolo u potrazi za Sanjom i Mirnom. Pošaljem im poruke, ali nekoliko minuta nema odgovora. Natočim si još jednu čašu pjenušca i nastavim pogledavati Marka iz prikrajka, ali nažalost uhvati me na djelu i čini mi se kako se smješka iz daljine. Zavidim mu na samopouzdanju.

Otklapam zvono sa svog tanjura i gledam kajganu s povrćem. Tako divno zamiriši. Lagano nabodem na žlicu i krenem jesti. Zalijem gutljajem pjenušca taj aromatični okus kajgane s pastom od tartufa, jer ipak nije po mom ukusu. Voljela bih nešto tradicionalnije. U ovom gradu svaki je okus intenzivan. Sanja se napokon vraća i pogledava na mobitel.

"Oprosti, nisam ti stigla odgovoriti." kaže, vidno raščupane kose.

"Da, vidim da si bila zauzeta. Plesom." pogledam je ispod oka sa smiješkom, a ona pocrveni.

"Oprosti Noro, malo sam poludjela. Srećom hrana nam je stigla. Ian je rekao da ovo moramo probati." odvrati i primijeti kako sam ja pojela već pola.

Vraća se i Mark. Sjeda na drugi kraj od mene. Namrgođeno pogledava prema tanjurima. Meni i dalje nije jasno što je tako posebno kod aromatične kajgane s povrćem, ali glad i umor potjeraju me da opet krenem jesti. Na to mi se približi Mark i sjedne kraj mene.

"Sigurno to želiš jesti?" pita gotovo razočarano.

"Gladna sam, a ovo je stiglo u pravi tren." odvratim i uzmem još jedan griz.

"Nemoj." kaže pomalo ozbiljno i uzme mi vilicu iz ruke. Ne stignem niti odreagirati prijekorno kako bih željela.

Ian hrani Sanju i ona uživa ne primjećujući ništa oko sebe. Mirni još uvijek nema traga i čini se da to nikoga ne brine. Pokušam je pogledom pronaći u gomili ljudi, ali ne vidim je. Mark i dalje gleda u mene i njegov pogled na meni čini me nemirnom.

"Što je?" obrecnem se.

"Ovo ima halucinogenih gljiva u sebi. Mislio sam da to ne znaš i jedeš samo zato što si gladna." šapne mi na uho i odskočim od tanjura.

"Nisam znala!" namrštim se i pogledam ga tako zbunjeno da se nasmije. "Ali pojela sam pola!" viknem na njega. On me primi za ruku i povede prema šanku.

"Dođi. Popit ćeš malo vode, pa ćemo otići nešto pojesti." opirem mu se, jer želim javiti Sanji da pripazi na Mirnu. Sumnjam da će se njezinom zaručniku svidjeti što je nestala s nekim strancem, bez obzira što je i on sam vjerojatno napravio slično. Ako sazna, mogla bi imati problema.

"Ne glumi, samo želiš iskoristiti moj trenutak bespomoćnosti koji slijedi." promrmljam pomalo ljutito Marku u rame.

"Ne brini se, nisi moj tip." odvrati samodopadno. Ipak teško ga shvaćam ozbiljno, jer me i dalje drži za ruku. Ne bih rekla da je baš toliki samaritanac. Hodamo već desetak minuta i nismo pričali ni o čemu smislenom i to me frustrira. Zapravo, sve u vezi njega me frustrira i iritira. Iritantni Mark beskrajni je izvor frustracije za moj mozak. Svaki pokušaj pametne teme, koja se tiče nečeg konkretnog sabotira svojim glupim sarkastičnim primjedbama. Budući da je sarkazam moj najdraži izričajni stil, teško mi pada što me nije vidio u punom sjaju. Iako, ne znam zašto mi je uopće stalo dokazivati mu se na ijedan način. Sjedamo u neku manju zalogajnicu nakon dulje od petnaestak minuta hoda. Noge me ubijaju u potpeticama. Sreća pa nisam obukla neke salonke s višom petom, jer bih sada sigurno hodala bosa. Usput zovem Mirnu da bih bila sigurna kako je dobro. Nakon duljeg zvonjenja javi se, nešto promrmlja i prekine mi poziv. Malo mi je lakše.

"Probaj ovo. Vratit će ti snagu." zapovjedi mi kao da sam malo dijete. S obzirom da me hvata lagana vrtoglavica i svjetla grada mi se kovitlaju pred očima kao izmaglica, poslušam ga.

"Samo nemoj toliko vikati." zamolim. On me pogleda s čuđenjem, kao da sam upravo rekla potpunu besmislicu.

"Tko više? Normalno govorim. Mislim da te lagano hvataju one gljive." kaže i u ruku mi stavi čašu vode.

"Zašto si tako ljubazan?" pitam.

"Pa samo zato što nemam seksualnih interesa prema tebi , ne znači da moram biti nepristojan." odvraća nadobudno. Ta izjava malo pogodi moj ego. Ne razumijem zašto ima potrebu stalno to naglašavati. Nisam ni ja govorila koliko mi je čudan njegov ples i ta stršeća adamova jabučica na njegovom vratu. Da ni ne spominjem tri boje koje ima na sebi. Koji se heteroseksualni muškarac može osjećati ugodno tako odjeven?

"Što jedem?" pitam namršteno.

"Haringe u mliječnom pecivu s lukom." odvraća i odmah ispljunem u ubrus.

"Hvala, pojest ću samo pecivo." kažem.

"Ne ljuti me. Ovo će ti dati snagu. Bit će ti bolje. Jedi."

"Zašto me vodiš u kupovinu sutra? Da nisi možda gej?" kažem i smijem se sama svome pitanju kao neka budalasta djevojčica.

"Da. Totalno sam gej i u tebi vidim svoju muzu. Ne laskaj si." kaže i opet me ugasi.

"Ako nastaviš biti tako bezobrazan, neću nikad biti mecena tvojim jadnim projektima, umjetniče." otpijem gutljaj vode.

"Kome bi ti bila mecena. Niste li prvi dan odsjele u hostelu?" odvraća.

"Sanja i Mirna su odsjele u hostelu, a onda se pridružile meni u normalnom hotelu." slažem.

Svjetla grada miješaju se u mojoj glavi. Topot i žamor ljudi na ulicama nevjerojatno mi je glasan. Slike su mi potpuno nejasne i na trenutke me plaši što gubim kontrolu nad svim svojim osjetilima. Odjednom osjetim miris nečeg spaljenoga. Svjesna kako se moj um poigrava samnom, odlučim to ignorirati.

"Hej! Rukav ti gori!" vikne Mark i skoro mi probije bubnjiće. Zali je moju ruku čašom vode.

"Rukav ti je upao u posudu s lučicom." nastavi i dalje me iritira. Jedino što smiruje moje naelektrizirane živce su senzualni pokreti njegovih usana i blago svjetlo od mobitela koje nježno pada na njegove lice, dok već peti put pogledava na njega.

"Možda i nisi lagala, kad imaš novaca za Alexandar McQueen haljinu. Lijepo ti stoji." kaže i pomakne mi pramen kose s lica.

"Najednom si pristojniji otkad si vidio da imam skupu haljinu na sebi. Nimalo proračunato." podbodem ga i on ne pokaže nimalo srama. To me razljuti i nastavim svoje podbadanje.

"Javi se već jednom toj svojoj djevojci. Jadna ona, dok joj frajer hrani drugu vikendom navečer." kažem i ustanem od stola. Prkosno krenem sama dalje u šetnju. Ulica se krene premještati i topiti predamnom. Ponese me sa sobom i mnoštvom boja, koje se dignu i prolaze između mojih nogu i ruku. Zvuk trube natjera me da se skovrnjim poput mačeta. Glasnoća u mojoj glavi odjekuje i kruži njome nemilice. Odjednom me obuzme osjećaj sreće. Moje usne naslonjene su na meki muški vrat, koji me čuva. Kako li je to divan osjećaj. Možda ove gljive i nisu tako loše. Smijem se i ne mogu prestati. Pričam s nekoliko dobrih vilenjaka koji me slijede i prate kako bih sigurno stigla do hotela. Zahvaljujem im na ulazu i opraštamo se do sutra. Njihov smijeh je poput onih Munchkina iz Čarobnjaka iz Oza. Kad malo bolje razmislim, to jesu oni! Kako su veseli!

"Vidimo se sutra! Pozdravite Čarobnjaka! Sada stvarno moram spavati. Laku noć prijatelji." kažem i utonem u oblak u san.

*

Ujutro me budi zvonjava mobitela. Sanja javlja i ispričava se što nije stigla sinoć, nego je ostala s lanom. Mirna joj je javila kako će se sama vratiti u hotel. Pogledavam po hotelskoj sobi i borim se s teškom glavoboljom, ali ne vidim je. Ispituje me što je bilo s Markom i govori mi kako je načula da je u vezi s nekom Španjolkom. Poručuje mi da se zabavim, ali oprezno. Ljuta zbog toga što su me obje ostavile na cjedilu i nestale u mraku sinoć i još ljuća na sebe što se apsolutno ničega ne sjećam nakon izlaska iz kluba, ne mogu više spavati. „Kako uopće i mogu pomisliti da bi tako lako uletjela s nekim strancem u krevet i to još pogotovo nakon što sam saznala da je u vezi?“ Svađam se s njima dvjema u mislima i vidim propuštene pozive s nepoznatog broja i jednu poruku.

"Bogatašice, javi mi se kad se probudiš, da znam da si dobro. I... vidimo se u šopingu sutra. Mark"

Osim što me pomalo živcira, možda mi je on jedini prijatelj za obilazak danas, pa odlučim biti pristojna i odgovoriti mu na poruku. Dok razmišljam što ću natipkati, već me ponovno zove.

"Hej, jesi li bolje jutros?" kaže i djeluje mi nekako ozbiljnije nego sinoć.

"Jesam. Jesi li mi ti pomogao doći do hotela?" odvratim u strahu od prave istine.

"Da. Bila si... da. Pomoć ti je bila potrebna, jer... Jako te primilo." kaže dok mu čujem disanje u tišini koja se proteže između nas.

"Hvala ti." nastavljam neodređenim tonom, ali on ne odgovori ništa na to. Samo me pita jesam li još zainteresirana za kupovinu.

Nakon nešto više od sat vremena nalazimo se u Oud-Zuidu, ljepšoj četvrti Amsterdama, ispred PC Hoofstraata. Kasnim skoro dvadesetak minuta i čini mi se da ga to živcira. Pomalo mi imponira što ga živciram, jer i on djeluje kao jedna dosadna i podcjenjivačka smetnja na mene. Dok mu se približavam, promatram njegov bež kaput i tamnoplave traperice, crne Hugo Boss čizme i prljavobijelu košulju. Oko vrata ima sivi šal od kašmira, iste boje kao i pulover preko košulje. Pomalo nemaran, a zapravo pažljivo dotjeran. Primijetila sam kako je to odlika muškaraca ovdje. Samo na prvu djeluju kako im uopće nije stalo do mode, ali zapravo nije ni približno tako.

Otvora mi vrata Diora i pretenciozno čeka da uđem unutra. Ne znam što očekuje da će se ovdje dogoditi. Pogotovo kad se sjetim kako mi se sinoć rugao za hostel. Dok zapnem za drugi par cipela koji sam ugledala, krajičkom oka primijetim kako se pozdravlja s dva muškarca, za koja mi se čini kako rade u trgovini. „Možda ipak dobijem popust.“ pomislim radosno i već pogledavam prema policama s torbama. Prilaze mi obojica i Mark ih predstavi. Luuk i Janssen pozovu me u obilazak trgovine. Dobri su prijatelji s Markom, a osim što kod njih stalno kupuje, pomagao im je u postavljanju softvera njihove poslovnice. Iako ga nisam ni pitala čime se bavi, ne bih nikad pogodila da je IT-jevac.

Odvedu me u manju prostoriju s predivnim prljavobijelim dvosjedom pozlaćenih ručki i mnoštvom staklenih polica s maramama, novčanicima, šeširima, nakitom i ostalim modnim dodatcima. Janssen mi pokazuje kataloge s modne revije posljednje kolekcije proljeće-ljeto i osjećam se pomalo posebno. Iako mi nije posve jasno zašto je Marku u interesu dojmiti me se, nakon što je nekoliko puta ponovio kako nisam njegov tip i da nema romantičnih interesa za mene. Da ne spominjem kako nije ni pokušao zaniijekati da ima djevojku. Možda je u ovim krajevima to prihvatljivo, ali meni nije. Ja ne bih htjela da moj dečko vodi druge žene u potrazi za modnim dodatcima. Luuk mi je složio neku odjevnju kombinaciju i rekao da, ako poželim, mogu isprobati. Iako mi to nije prva luksuzna trgovina u kojoj sam kupovala, ovako personalizirani pristup prvi put doživljavam.

Polagano kliznem u predivnu haljinu od tila, s prozirnim elementima, dok su ostali dijelovi haljine oslikani u tamnoplavim i sivim bojama. U odrazu nazirem slike listova palmi i cvjetova. Prekrivaju strateška mjesta, dok se iz ramena proteže prozirni šlep. Osjećam se kao da idem na nekakvu svečanu večeru, koja uključuje i balske plesove. Sandale sa zlatnim remenjem prevelike su mi i stopala mi proklizuju iz njih. Provirim kratko iz kabine i zamolim ih za sandale dva broja manje od ovih, ali Mark već s negodovanjem gleda u mene. Nešto prošapće Luuku i on ubrzo stigne s posve drugačijim modelom, jarko crvenim kroko sandalama, s tri reda remenja na tanku visoku petu. Mark mi ih preda skenirajući me od glave do pete i pomalo mi je neugodno. Dobaci mi kako su ove zanimljivije. Zlatne su mu prejednostavne, baš kao one bež koje sam nosila sinoć. Više nisam sigurna pokušava li me zadiviti ili uvrijediti.

Osjećam se predivno i vrtim se u kabini, ne skidajući pogled sa zrcala. Izlazim iz dućana s dvije vreće i bez imalo grižnje savjesti. Pogledavam na izlazu u svoju tamnosmeđu *saddle* Dior torbu i predivnu haljinu koju sam probala, ali ne znam hoće li se ikad pojaviti prilika za nju. Zahvaljujem se Marku i

nudim se počastiti ga kavom i kolačima ili ginom, za koji ja nakon sinoć nemam snage. Neću upasti u ovaj vior. Moj želudac se otvorio i utroba mi svira kao da propadam, ali ne dam se. Neće mi se svidjeti. Usredotočim se na svoju malaksalost. Bolja je od razmišljanja o Marku.

"Kako si se osjećala kad si osvojila Jackpot?" upita me Mark dok sjedamo u slastičarnu i potpuno mi se odsjeku noge. Dok zapanjeno gledam u njega pokušava mi objasniti kako mi je sinoć bilo jako loše od gljiva koje sam pojela u omletu i kako nisam prestajala pričati s nekim nevidljivima silama oko sebe. Povjeravala sam im se malo u suzama, a potom u smijehu.

"Halucinirala sam Mark. Da sam osvojila Jackpot, mislim da bih to znala." odvratim nevješto i naivno.

"Puno radim i sasvim je u redu nekad se i počastiti. A čime se ti to baviš kad si prijatelj s vlasnicima luksuznih trgovina?" nastavim, kao da će to poništiti sve što sam očito izbrbljala bez imalo mozga sinoć. Mark mi ispriča kako je još od petnaeste godine u IT sektoru počeo raditi na razvijanju softvera i umjetnoj inteligenciji u marketingu. Sve što mi govori je nestvarno zanimljivo i podsjeća me na filmove o distopijskoj budućnosti. Pomislim kako sam ga možda podcijenila. Ubrzo nakon što prijeđe na neke neugodne priče o tome što je bilo sinoć, uplašim se da je on podcijenio mene. Iako, priča s potpunim čuđenjem i nekom vrstom divljenja mom ludilu, pa se ponadam kako možda ipak nije tako. Navodno me nosio sinoć do hotela kad su me izdale noge. To mi objasni neke slike koje su mi sinoć nepovezano iskakale u kadru. Pomisao da me morao poleći u krevet i moje buđenje u spavaćici, tjera me na strah koliko je mene točno vidio.

"Bilo bi mi draže da si me ostavio pred vratima sobe."

"Ali tko bi ti onda pomogao iščupati glavu iz prozora." kaže polušapatom i naljuti me.

"Ne laži!"

"Istina je. Bila si slatka. Kao i onda kad si navalila na te gljive, a nisi ni znala što jedeš." odvrati i približi mi se kao da će me poljubiti, ali se predomisli. Ja se ne pomaknem s mjesta ni milimetar. Samo preokrenem očima razočarano.

"Zar nemaš pametnija posla, nego lutati po trgovinama samnom?"

"Ian i tvoja prijateljica dolaze do centra uskoro i zamolili su me da ti pravim društvo. barem kako bi ih manje grizla savjest što su te ostavili. Ali, gdje vam je treća prijateljica?"

"Ne znam. Ne vraća mi poruke ni pozive. Mislim da je u sobi." odgovorim još ljuća, jer mi je priznao kako je samo moja dadilja. Zadnje što želim je da netko provodi vrijeme samnom iz usluge nekome. Tako nisko nisam spala. Osim toga, lako ću se zabaviti i sama u Amsterdamu. I tako sam planirala uskoro na bungee.

"Moram ići. Još jednom hvala ti što si me dadiljao." kažem a on me pogleda kao da je očekivao puno više od mene.

"Ostavljaš me?" nadigne obrvu izrugujući mi se.

"Da. Imam jedan dogovor kod FarladaCrane Hotela. Ako želiš, možeš samnom. Dobro bi mi došao netko da mi pričuva vrećice. Ili ostani ovdje i pozdravi mi prijateljicu koja je trebala ići samnom." polako se ustanem, a on odskoči sa stolice. Govor tijela mu je živahan i pokazuje kako i on ide samnom. Iako nisam to planirala, možda je bolje nego ići sama. Uzima mi vrećice iz ruke i pokazuje prema zgradama gdje je navodno opera.

"Nekad se može slušati besplatno filharmoniju dok vježbaju. Iako tebe ništa besplatno ne zanima, Bogatašice." zastane. "Jesi li stvarno osvojila Jackpot? Priznaj mi. Obećajem, neću nikome reći."

"Naravno da nisam. Ne bih bila ovdje s tobom, nego na Maldivima da jesam." ispalim, svjesna kako sam vrlo licemjerna. Ali moram tako zbog vlastite sigurnosti. Barem se tako tješim.

Put do hotela prođe sasvim brzo. Iscrpljena mislim o tome koliko mi smeta takvo ležerno muško ponašanje. Točnije, njegovo ponašanje. Zbog toga ga gledam ravno u oči i ne skrećem pogled dok on ne učini to prvi. Želim da mu bude neugodno. Premda nijednom muškarcu koji sjedi na više stolica zbog toga nikad nije nimalo neugodno. Smatraju kako je to njihovo pravo. Uvijek imaju pravo izbora. Zato kada žena postupi slično, ne mogu je se namrziti dovoljno riječima, djelima, mislima i ružnim ponašanjem prema drugima njezine vrste.

Na trenutke ga izazivam. Malo ga strpljivo slušam, onda mu dam do znanja kako mi njegova priča i ponašanje dosaduje. Na ulazu hotela-dizalice, slijedim stazu koju su mi pokazali. Kad me vide i registriraju moju rezervaciju, mole me da obujem njihove tenisice. Odbijam i uvjeravam ih kako ću skočiti bosa.

"Pa što ti je? Zar bosa?" gleda me začuđeno i pomalo na rubu smijeha. Nasmijem mu se prva i govorim kako se previše gadim tuđe obuće. Dok me pripremaju za skok, dvojica avanturista pitaju i Marka skače li i on samnom. On im samo odmahne glavom i sjedne sa strane. Odgurnem mu svoje vrećice i stanem na rub rampe. Primi me strah od pogleda na visinu. Nije ni toliko do visine, koliko do moga uma koji se počeo poigravati samnom. Uvjerava me da ću zapeti između cijevi dizalice i nasukati se na zid kao na brod na stijene. Stvarno bi bilo ironično poginuti sad kad sam toliko sretna. Ali neću živjeti u strahu. Oklijevam još nekoliko trenutaka i zaronim glavom prema dnu. Odbijam živjeti u strahu. Možda sam trebala malo bolje promisliti.

*

Dok je ponirala sve dublje i dublje, sve dok nije osjetila nagliji trzaj užeta, Mark ju je promatrao kao nešto što dosad još nije imao prilike vidjeti. I prije je gledao ljude kako skaču bungee, ali način na koji je to učinila, bio mu je zanimljiv. Opijalo ga je njezino samopouzdanje i to što ga je pogledom izazivala kao tvrda i neumljiva savjest. Iako je donedavno imao djevojku, nikome nije rekao da je bivša. Prekinuli su prije nekih desetak dana. Prekid je bio previše svjež da bi o njemu govorio svojim

prijateljima. Oni su svi bili slobodni i nije im mogao niti objasniti zašto je uopće želio biti u vezi s Evom. Sinoć dok je nosio Noru na rukama, nije se prestajala smijati i pričati s likovima iz mašte. Nije mu bilo jasno kako je moguće da jedna odrasla žena od trideset i nešto godina u svojoj glavi vodi razgovore s likovima iz dječjeg filma. Nije je mogao svrstati u kategoriju ludih i nezrelih, niti u onu očajnih samica. Činila mu se jedna od onih posve nesvrstanih. To ga je zabavljalo, a kasnije je razmišljalo bi li joj trebao dati do znanja kako je slobodan, ali činilo mu se kako ga je već prekrížila zbog prvotne nadobudnosti. Bio je samo opcija ugodnija od samoće, a to mu baš i nije bilo nešto.

Vriskovi koje je ispuštala u skoku naveli su ga da priđe bliže rubu rampe i gleda je kako se njiše, sada već gotova s padom i skokom. Dizalica ju je sporo, ali sigurno dizala gore i slikao ju je mobitelom. Sjetio se kako joj je polako izvlačio glavu iz prozora. Nije ga mogla otvoriti jače nego tek do pola. Nakon više od sat vremena djelovanja halucinogenih gljiva i dalje je bila omamljena i trebalo joj je zraka. Toliko da je u jednom trenutku nespretno gurnula glavu kroz poluotvoreni prozor. Kad ju je htjela izvući, primijetila je kako je zapela. Počela je paničariti i smijati se naizmjenice. Sjećanje na taj prizor ga i sad nasmijava. Nikad nije vidio nekoga tako nespontanog, uplašenog i djetinje ludog u isti trenutak.

Nora se napokon popela gore na rampu i osoblje ju je krenulo otkopčavati. Jedan od mladića joj je pružio salonke, koje mu je dala na čuvanje. Djelovala je tako razmaženo. Kao da se ni ne trudi, nego joj to ide od ruke, sasvim spontano.

Ian je bio sa Sanjom i to mu je javio porukom. Očekivao je i Marka s njima, ali shvatio je kako mu je bilo lijepo s Norom, pa nije inzistirao. Poželio ju je pozvati na večeru, ali izgledalo je kao da joj se žurilo. Naposljetku ju je pitao je li barem za neki brzi zalogaj. Potaknuta adrenalinom od skoka, smijala se široko i samopouzvano. Preuzela je svoje vrećice od Marka da bi produžili nešto prezalogajiti.

Napokon je uspjela dobiti Mirnu. Ipak nije nestala s lica Zemlje.

Mirna je bila u sobi hotela i premišljala se hoće li ipak vratiti prsten na ruku. Mislav je bio vani s dečkima, kao i gotovo svaki vikend. Pravio je budalu od nje. Znala je da je opet previše popio, jer je pokušala s njim dogovoriti datum vjenčanja i svatove. Svaki razgovor o tome sabotirao bi izlaskom s društvom. Znalo je tu biti i poruka drugih žena, ali nikad ga nije uhvatila na djelu. Samo, bila je gotovo sigurna kako nekoliko od tih prijepiski nije bilo nimalo bezazleno. S druge strane, kako li će sad s nekim počinjati sve iznova? To nije tako lako. Pronaći osobu u koju bi se mogla zaljubiti činilo se tako nemoguće. Na Mislava je bila navikla. Uz njega je odrasla i postala žena. Odustajanje nije bilo moguće. Bila je sigurna kako bi požalila i vratila mu se. Onda bi morala trpjeti puno više. Ovako se mogla samo praviti luda i povremeno, ako bi se pružila prilika, vratiti mu istom mjerom.

*

NORA

"Zapravo sam jako gladna." priznam Marku dok se vučemo ulicama Amsterdama. Ponovno mi predlaže haringe, ali uvjeravam ga kako će proći jedino hamburger ili tuna. Čini mi se kako mu je svejedno što ćemo jesti. Kao da želi biti još malo u mom društvu.

"Malo mi je krivo što nisam i ja skočio s tobom."

"Trebao si. Bilo je puno bolje nego što sam očekivala. Osjećam se tako snažnom i živom. To je to." odvratim.

"Mislio sam da me pokušavaš zadiviti." kaže dok sramežljivo spušta pogled prema svojim cipelama. Kamenite ulice zaokupljaju i moje vidno polje.

"Očito sam te već nekako zadivila dok se trudiš ostati cijeli dan uz mene. Moram se krenuti pakirati za koji sat, jer imamo let navečer. Možda..." Moju priču zaustavi njegov kažiprst na mojim usnama i poljubac. Usnice su mu tako meke i tople. Njihova punoća i nježnost, kao i njegov citrusno-mošusni miris dezorijentira moje korake. Pokuša me poljubiti još jednom, ali se izmaknem i poljubi me u obraz.

"Nisi li rekao da te ne privlačim?" zastanem. "Čula sam da imaš djevojku, a... ja nisam takva djevojka." nastavim. Dok njegova ruka krene prema mome ramenu, pa odustane. Zatim ponovno pokušava krenuti prema meni. Ovaj put prema mome licu, ali opet odustane.

"Nemam više nikoga. Eva i ja više se nećemo pomiriti. To je gotovo." Njegova ruka napokon se smiri na mom obrazu. Dok nas opijaju zvukovi amsterdamskih ulica svojim žamorom i šuškanjem, osjećam nemir u sebi. Nisam posve sigurna je li to od emocija zbog adrenalina poslije skoka ili je ipak nešto u iritantnom Marku, što ga čini manje iritantnim, napokon.

Biciklistička staza je nemilosrdna. Dok se okrećem kako bih nastavila borbu za svojim neodlučnim mislima, Mark me povuče naglo za baloner k sebi. Ali umjesto poljupca, pogleda me ozbiljno kao da sam upravo pokušala počiniti samoubojstvo.

"Gledaj kamo ideš! Ovdje je biciklistička staza!" viče dok mi kroz glavu prolazi kako sam mogla poginuti u naletu biciklista, jer nisam gledala kamo hodam. Zbunjena od svega što sam danas doživjela, naslonim se glavom na Markovo rame u nekom nespretnom pokušaju da se sakrijem od svega. On me iznenađeno pritisne uz sebe i rukom podigne moju bradu. Prisloni svoje usne na moje i počne me nježno ljubiti. Ne znam zašto mu se ne odupirem, iako bih htjela barem malo. Zapetljana u njegovim rukama zaplahuje me njegov svježi miris i mirnoća. Borim se protiv sebe i nastojim što manje govoriti, ali njegove pune usne oblikuju more pitanja za mene. Na mnoga od njih ne želim dati odgovor, jer ne želim odati previše o sebi.

"A gdje je tvoj bivši dečko? Dala si ga ukloniti?" pita i polako me povlači za džep traperica.

"Kao i one prije njega." odvratim. "A kad se planiraš pomiriti s djevojkom? " nastavim s neugodnim temama.

"Ne namjeravam to. Ostavila me. Nisam bio tako neodoljiv kao što sam mislio."

"Sigurno si nešto skrivio. Što?"

"Bio sam neodlučan, ali imao sam svoje razloge." odgovori i brzo utrpa još jedan komadić haringe u usta. Nakon što se namrštim na taj prizor, ponudi i meni jedan komadić, samo da bi vidio taj izraz lica još jednom.

"Moram ići." kažem dok ispijam zadnje kapi vina.

"Hoću li te opet vidjeti? " pita i nasmije me.

"Ne znam. Možda." kažem.

"Želio bih to." prizna.

Iako mi je priznao kako su njegove veze većinom bile na daljinu, sumnjam kako bi ovo između nas moglo voditi tome. Teško mi je shvatiti ga ozbiljno. Ipak, odlučim zaboraviti na svoj cinizam, barem do slijetanja u Zagreb i uživjeti se u to kako sam imala dva neočekivano romantična dana. Krivo mi je što nismo stigle otići u Haag. Želja mi je bila vidjeti Vermeerovu Djevojku s bisernom naušnicom, ali i malo prošetati tim navodno jako šarmantnim gradićem. Priznam mu to i on prihvati igru i pozove me opet natrag.

"Barem na tjedan dana." kaže dok su mu ruke oko moga struka. Njegov dječjački pogled na meni čini me nemirnom.

"Samo ako ćeš skočiti bungee samnom."

"Može. Ali ne smijem ti dopustiti kupovinu prije skoka. To ćemo obaviti poslije." Nasmiješi se.

Dok me prati prema hotelu, uživam u zadnjim pogledima na ovaj predivni grad, koji zrači slobodom i preležernim modnim stilom za moj ukus. Kamenite ulice ovdje nisu bile prijateljski naklonjene mojim stopalima ni u potpeticama ni tenisicama.

"Izgleda da se ovdje rastajemo." kaže pretjerano sladunjavo.

"Da." Pogledom pratim njegovu ruku kako luta u mojoj kosi.

"Pazi što jedeš."

"Ne jedem često halucinogene gljive. Samo kad sam u društvu muškarca koji me treba spasiti. Ili barem nositi."

"Ne zaboravi i onaj dio čupanja tvoje glave iz prozora."

"Stvarno me uživaš posramiti... Nisi li barem to mogao izostaviti?"

"A što ću kad si najgori narkić kojeg znam."

Odgurnem ga usred našeg pretjerivanja, a on me primi za dlan i privuče k sebi. I dalje ne pamtim njegovu odjevnu kombinaciju, iako bih to željela. Imamo tek nekoliko zajedničkih fotografija i stvarno bih mu nanijela nepravdu, ako bi ih sve zaboravila. Jedino što neću zaboraviti je njegov ples. Spusti glavu pomalo sramežljivo kad mu to spomenem.

"Vidimo se Bogatašice. Javi mi se ponekad. I... dođi za vikend ili tjedan."

"Hoću rasplesani plavi dječake." odvratim i pojurim prema ulazu hotela, jer već debelo kasnim s pakiranjem. U sobi vlada panika. Sanja i Mirna djeluju kao da su u teškoj panici zbog pakiranja, ipak primjećujem kako su pri kraju. Za dvadesetak minuta moramo odjaviti sobu i krenuti iz hotela.

"Ilan se ponudio odvesti nas. Na putu do tamo ćeš nam valjda ispričati gdje si lutala cijeli dan." kaže Sanja.

"I još važnije. S kim." nadoda Mirna, ovaj put opet s prstenom na ruci.

"Bila sam na bungeeju, za koji ste me ostavile na cjedilu." odvratim glumeći kako sam se naljutila i bez slaganja i sortiranja guram odjeću u kofer. Bacam odjevne komade jedan po drugome u torbu. Naravno, Ilan je došao prije dogovorenog vremena i Sanja mu sretna i rumenih obraza otvara vrata sobe. Pomaže joj zatvoriti kofer. Ne znam tko će meni pomoći sa zatvaranjem moga, ali sigurna sam kako neću uspjeti u tome, osim ako pola stvari ne izvadim i ostavim na krevetu ili barem brzinski ponovno presložim sve ispočetka. Dok u panici vadim svu odjeću na krevet i još brže ubacujem natrag polusloženu, začujem poznati glas.

"Hej Bogatašice, ipak se vozimo zajedno do zračne luke." kaže i prekorim ga pogledom zbog onog "Bogatašice". Samo prošapće "Oprosti." i zamolim ga da mi sjedne na kofer. Njegova lijepo oblikovana ramena ometaju mi misli, kao i njegove živahne plavozelene oči, dok me promatraju. Uz njegovu, Sanjinu i Mirninu pomoć, napokon zatvorim svoj kofer i krenemo prema zračnoj luci.

Sanja gladi Ilana po ušnoj resici u vožnji, a Mark i ja sjedimo jedno pokraj drugoga iza. Njegovi prsti maze vanjsku stranu moga dlana i pomalo mi je neugodno što smo tako izloženi Mirninim pogledima. Iako ih pokušava sakriti, primijetila sam kako je u jednom trenutku preokrenula očima.

Na odlasku me poljubi, skrivajući se iza moje kose od pogleda. Njegova adamova jabučica i prelijepi glatki bijeli vrat u visini su mogega nosa. Izazivaju moje usne koje ih žele poljubiti. Naposljetku, kad svi krenu prema šalteru za prijavu, ohrabrim se i to učinim. Bez razmišljanja što će biti i hoće li išta biti poslije. Bez ijedne pametne misli.

"PierScheveningen Beach." šapne mi tiho na uho. "Tamo ću te odvesti idući put." nastavi posve tiho. Nasmijem se i krenem od njega.

TREĆE POGLAVLJE

Srce mi snažno lupa i budi me u pola šest ujutro. Žurnim koracima ustajem iz kreveta i s mobitelom u ruci jurim prema kupaonici. Dok hladnom vodom umivam lice, ne bih li se što brže razbudila, čujem poznati klik, koji mi javlja kako je voda za kavu upravo provrila. Ulijećem u kuhinju i posežem prema svojoj ružičastoj šalici za kavu i sjetim se - više ne moram na posao.

Duboko izdahnem i sjednem za šank u kuhinji. Ozbiljno razmatram povratak u krevet, svjesna kako sam već predugo budna da bih ponovno mogla zaspati. San mi je uvijek bio problem. Bez obzira koliko god bila umorna, uvijek mi treba tišina i mir, kako bih utonula u san. Da sam prije spavala u tako udobnom krevetu, još bih se teže budila. Otkad imam ovaj kraljevski madrac s nekoliko slojeva i džepićima od memorijske pjene, spavam kao na oblaku. Vjerojatno bih spavala još i mirnije da sinoć nisam strepila od sjena koje su mi se pričinjale po kući. Mamin strah se obistinio. Napokon se bojim spavati sama u velikoj kući. Osim što sam mislila kako mi je netko ušao u kuću, što je gotovo nemoguće, jer bi mi se aktivirao sigurnosni alarm, prije spavanja čitala sam izvještaj zaštitarske tvrtke. Čini se kako je dok sam bila u Amsterdamu, netko pokušao ući u kuću. Iako sam zapisala broj registracijskih tablica, koje su djelomično uhvaćene na kameri, u policiji su mi rekli kako će pretražiti svoju bazu tek ako podignem optužnicu protiv nepoznatog počinitelja. Cijeli taj problem s nepoznatim počiniteljem ne bi djelovao tako zastrašujuće na mene, da nisam sigurna kako nitko nema razloga mrziti me, niti mi bilo što zamjerati u ovome trenutku. Sve svoje krajeve podvezala sam brzo i učinkovito i skrivala sve od svih. Bojim se jedino kako Mark neće nekome reći da sam mu natuknula nešto o svome bogatstvu, jer bi mi mogao uzrokovati daljnje probleme. Iako, sigurna sam da me nije shvatio ozbiljno. Sinoć kad smo razgovarali prije spavanja, pričali smo o svemu, samo ne o novcu. Čak se nije ni narugao na tu temu, niti me zvao Bogatašicom.

Bilo mi je tako lijepo razgovarati s njim. Razmišljam od njegovim planovima za život. Želio bi nastaviti raditi kao informatičar, ali za Microsoft. Već dugo se nada poslu tamo. Dosad je imao sreće samo u sektoru za igrice. To ga, koliko sam razumjela, nije previše ispunjavalo. Polako se vraćam u krevet i pomalo razočarana sama sobom, što mislim na njegove pune ružičaste usne koje su me ljubile. Ne želim si priznati kako mi se Iritantni Mark ipak svidio više nego što sam si željela dopustiti. Taj osjećaj tjera me u gladnu ranjivost, a to si više ne smijem dopustiti. Neko vrijeme provedem uživajući u pogledu na Maksimirsku šumu i svojim mislima. S obzirom na to kako smo ja i mama uredile ovu kuću, možemo slobodno otvoriti svoj wellness centar. Ona bi ga mogla projektirati za mene, a ja bih se napokon bavila unaprjeđivanjem kvalitete života drugih. To mi je već dugo san. Tome ću se nadam se moći posvetiti nakon što napokon unaprijedim i vlastiti život. Moram samo biti malo razboritija i manje kupovati.

Prije još jednog tretmana s filerima i pomlađivanja laserom, odem na trčanje po šumi. Zrak je tako divno svjež ujutro. Ne mogu se oduprijeti žaljenju za svim onim danima koje sam provela jureći na posao u ovo vrijeme. Ništa nije vrijedno tolike žrtve. Ovaj život se mora živjeti slobodno, a ne u robovlasničkom odnosu. Dok jurim po sklizavom lišću i rosi osjećam nalet snage i ubrzam tempo.

Sjetim se kako nisam ponijela mobitel, pa barem imam jednu brigu manje. Trčim i ne brojim više ni vrijeme ni kilometre. Staza je lagana i pozivajuća. Osjećam se stopljena s prirodom. Zvukovi šuškanja lišća, lom sitnih grančica koje se kotrljaju pod mojom tenisicom, tjeraju sve moje stiješnjene misli u nepovrat. Osjećam se slobodno. Po povratku u kuću primijetim kako je prošlo gotovo sat vremena otkad sam krenula stazom. Uđem u saunu i uživam još petnaestak minuta. Miris eukaliptusa, jedini koji koristim kad sam u sauni, opušta me i liječi mi pluća. Pogled iz vanjske saune pruža se na bazen ispred kuće. Iako je prazan, jer još nije sezona, veseli me što ću se ovdje kupati i uživati. Tako bih rado pozvala neke od svojih prijateljica, ali znam da je to nemoguće. Njihova pitanja sigurno bi me izludjela.

*

Iduće dane provela je u ozbiljnim razmatranjima o otvaranju wellness centra. Istu korjenitu promjenu koju je željela sebi, željela je podijeliti s drugim ljudima. Ljudima kojima neće ništa morati objašnjavati. Redovito je išla kod liječnika u polikliniku na tretmane pomlađivanja lica i ruku. Uspio ju je nagovoriti na još malo veće usne. Velike usne lijepo su joj stajale. Tako pune i ženstvene, hranile su je samopouzdanjem i senzualnošću. Idući put kad se čula s Markom preko videopoziva, rekao je kako mu izgleda još ljepša negoli je se sjećao. Nagovorio ju je da se opet vide. Samo ovaj put odlučili su se naći u Haagu, a potom otputovati zajedno na Island. Čuli su se gotovo svaki dan. U njihovim intimnim kasnonoćnim razgovorima bilo je svega, od sanjarenja o budućnosti do ljubavnih težnji i želja. Povjeravali su se jedno drugome što žele od ljubavi i braka. Mark joj se činio pomalo rezerviran, ali što su dulje razgovarali, to joj je bilo jasnije da je jako osjećajan. Jedino što ga je mučilo i beskrajno privlačilo njoj u isto vrijeme bila je zagonetka kako si je mogla priuštiti stvari koje je kupila onda i sve što je imala na sebi u tih nekoliko objava na Instagramu. Sjetio se kako je bila rekla da su to samo jako dobri lažnjaci, ali nisu tako izgledali. Naposljetku je shvatio kako neće moći uzeti slobodne dane od posla, a i neće imati novaca za Island. Nije imao hrabrosti to joj priznati, pa su se kroz mjesec dana njihovi razgovori prorijedili. Ona se i dalje javljala njemu porukama, samo je on odgovarao sve rjeđe. To ju je malo povrijedilo, jer je mislila kako je nešto krivo učinila.

Jedne večeri bila je sa Sanjom i njezine dvije prijateljice na druženju i malo su popile. To joj je dalo na hrabrosti i nazvala ga je kad je došla doma. Bio je pomalo iziritiran tim kasnim pozivom, nakon što je shvatio da je malo popila. Još je gore reagirao kada ga je suočila s pitanjem zašto više ne spominje njihov susret. Isprva nije htio reći, ali naposljetku je rekao ono što je najmanje trebao.

"Nismo svi tako sretni kao ti Bogatašice. Znam da imaš novaca. Drago mi je zbog tebe, ali ja ga nemam toliko i iako bi htio ići na Island s tobom, bilo bi mi muka kad bih se zadužio za jedno bezvezno putovanje." To ju je povrijedilo i poslije ga više nije zvala. Čak i kad ju je zvao kroz nekoliko dana s namjerom da joj se ispriča, odbijala je pozive, sve dok naposljetku nije ostavio poruku isprike na sekretarici. Na to mu je samo odgovorila sms-om. "Ne moraš se ispričavati. Bila je to tek bezvezna ideja."

Nakon toga pomislila je da se možda ona trebala ponuditi platiti Markov dio putovanja ili ipak doći samo u Haag. Dok je to pomišljala, vidjela je kako joj se obrve mršte i ubrzo je dogovorila još jedan termin u poliklinici, ali ovaj put za botoks.

Svi dani išli su polako. Večeri su bile teške, a poneke od njih i strašne. Još je nekoliko puta vidjela auto s nepoznatim vozačem koji joj prolazi pokraj kuće, nakon što bi prethodno sjedio u autu i promatrao. Jedne večeri primijetila je kako iz auta dolaze bljeskovi fotoaparata. Na pomisao da joj netko bezrazložno fotografira imanje, ispunilo ju je očajem i gnjevom. Nazvala je policiju, koja nikako nije dolazila. Svakih pet minuta nazvala bi postaju opet, ali oni bi joj samo odvratili kako je patrola na putu prema njezinom imanju. Tada je odlučila uzeti stvar u svoje ruke i onaj pištolj koji je nabavila za samoobranu napokon primiti u ruke. Moralo je barem djelovati kao da će ga upotrijebiti. Premda je znala kako za to možda neće imati hrabrosti, ipak se uputila prema izlazu, usred noći, prema nepoznatom vozilu. Čim je vozač ugledao njezine obrise na prilazu, upalio je motor i krenuo bježati. Ona je potrčala za njim i pala u blato ispred kuće. Pištolj joj je ispao iz ruke i osjetila se tako bespomoćnom. Izderanih koljena i brade, dočekala je policiju pred kućom dršćući od straha i bijesa. Nakon što su je počeli smirivati, imala je zakašnjeli napadaj panike. Nakon te noći razmišljala je o tome kako bi možda trebala angažirati zaštitara. Nažalost, nije vjerovala nikome, pa tako ne bi vjerovala ni njemu.

Dani su se rastezali kao vreline u podne bez imalo daha. Jednog dana dok je čekala u poliklinici na svoj tretman, upoznala je Kristinu. Bila je to lijepa mlađa plavuša, velikih smeđih očiju. Djelovala je kao netko tko drži puno do sebe i ulaže u svoj izgled. Sjetila se kako ju je vidjela već nekoliko puta u hodniku, ali nikada nisu razgovorale. Djelomično što je Nora smatrala da neće imati o čemu, pa nije ni pokušavala. Kristina je odjednom počela pričati s njom o tome kako razmišlja povećati usne. Željela je povećati svoje kao Nora, ali nije bila sigurna hoće li i njoj tako lijepo stajati.

Nakon što su razmijenile svoja iskustva s dosadašnjim tretmanima i nade i želje za ubuduće, Kristina joj je dala svoj broj telefona i pozvala je na kavu i ručak, a na tom ručku tako joj se svidjela da ju je pozvala kod sebe na večeru u petak.

Taj petak Nora se spremala satima i satima. Nikako nije htjela ostaviti loš dojam na Kristinu. Prema prezimenu na posjetnici, bila joj je odnekud poznata. Iako nisu imale nijednog zajedničkog prijatelja na Facebooku, Kristina je isto djelovala kao jedna od osoba koja cijeni svoju privatnost. Na Facebooku joj nije pisalo prezime, nego samo nadimak, a objave su bile rijetke i nikad nisu uključivale skupocjenosti na sebi, već samo lokacije i društvo, bez previše označavanja na slikama. To se činilo baš kao nešto što je ona radila, u svojoj namjeri ostanka na internetu, uz što manju izloženost.

Dok se penjala svojim autom do Mlinova, razmišljala je hoće li vino i bombonijera koje nosi biti dovoljno. Kristina je živjela u velikoj kući, većoj nego Nora i imala je nekoliko auta parkiranih na prilazu. Njezina vila bila je slična Norinoj. Također velike ravne krovne konstrukcije, modernog američkog stila, minimalističke arhitekture, crno bijele fasade s bazenom iza i vanjskom saunom. Bila je besprijekorno odjevena i primila ju je u kuću kao da su najbolje prijateljice. Veliko predvorje sa stubama koje vode u lijevo i desno krilo kuće odvojenim stubištem. Visoki stropovi i umjetnička djela

u predvorju. Upoznala je njezine roditelje, nakon čega su otišle u njezin dio kuće. Taj dio kuće bio je sav u kutijama, jer je Kristina kroz nekoliko tjedana trebala napokon preseliti u svoj stan na Maksimiru. Majstori su još uvijek radili na finišima i detaljima što je dodatno zadavalo nervozu Kristini, koja se što prije htjela osamostaliti od roditelja. Diplomirala je ekonomiju odavno i radila je u tatinoj tvrtki. Njezin otac imao je lanac zlatarnica koje su se bavile prodajom, preprodajom i otkupom zlata. Kristina je bila zadužena kao voditeljica kadrovske službe i bila je savršeno zadovoljna tim poslom. Voljela je stalnu komunikaciju s ljudima i biranje novih zaposlenika, koji su najčešće bile žene. Priznala je kako je najčešće birala žene, jer su one bile ugodnije kupcima, a ona je mogla izlaziti vikendom s njima. Nisu to bila pretjerano duga ili duboka prijateljstva, ali poslužila su svrsi kao svojevrsna razbibriga, jer teško joj je bilo uklopiti se i pronaći nekoga sebi sličnim.

Te su informacije razveselile Noru i dale joj nadu kako je možda napokon pronašla prijateljicu s kojom će moći podijeliti svoju tajnu ili je barem neće morati skrivati. Kristina nije djelovala kao netko tko postavlja previše pitanja. To je bilo baš ono što joj je trebalo. Njezin stil odijevanja bio je glamurozan, ali ne osobito pretenciozan. Na sebi je imala tek nešto opskurnog nakita. Zašto ljudi koji se bave zlatom, ne nose gotovo ništa ili tek malo zlata? Sjetila se emisije koja se bavila prodajom dijamanta. U njoj je jedna žena trgovca dijamantima imala dijamante u vrijednosti preko deset milijuna dolara na sebi, dok on nije imao ništa slično. Pogled na Kristinino svježe osunčano zapešće i tek tanku narukvicu od crvenog konca, podsjetio ju je na njega.

Večer su provele u druženju s njezinih nekoliko prijateljica. Osjećala je kako se napokon može opustiti. Barem na jednu večer. Pričanje o putovanjima, hotelima, modi i muškarcima koje su upoznale, bile su kao posve nove teme. Tia je upoznala svog sadašnjeg dečka na putu u Milano. Sjedili su u istom dijelu aviona i on joj je ponudio svoje slušalice, jer njezine nisu radile. Nakon što su popili piće na terminalu poslije slijetanja, razmijenili su brojeve. Ona nije znala kako je on nogometni menadžer, a on nije znao kako je ona uspješna farmaceutkinja. Pokazivala im je svima fotografije s njihovog posljednjeg zajedničkog putovanja u Albaniju. Bilo je to previše filmski. Možda se tako živi kad brige o novcu nisu prisutne. Možda je napokon na pravome putu. Slušala je i upijala. Djevojke planiraju zajedničko putovanje na Ibizu. Planirale su ići početkom lipnja. Kristina povlači Noru za rukav i predlaže joj da im se pridruži. Osim Tije, koja je bila vitka i visoka crnka duge kose i ostale Kristinine prijateljice bile su jako lijepe i imućne. Dvije od njih završile su doktorat i imale svoje manje tvrtke. Jedna je imala obrt za knjigovodstvo, a druga je otvorila polikliniku na Tuškancu. Nora se pitala kako je moguće da su neke od njih same i slobodne. Sve su joj bile simpatične, osim Filipe. Ona je bila previše površna za Norin ukus. Izlazila je u narodnjačke klubove i natjecala se za izbor za miss Supranational. Na svojim slikama na Instagramu iz svake je iskakala njezina polugola stražnjica ili dekolte. Također, previše se hvalila kako hoda isključivo s poslovnjacima ili nogometašima i kako je jednog odbila kad ju je pozvao na spoj, jer ju je zvao na šetnju. Navodno nije prihvaćala ništa ispod večere.

Dok je sjedila na večeri, stigla joj je obavijest na mobitel. Netko je opet bio aktivirao senzore pred njezinom kućom. Kristina je primijetila njezinu nervozu i pitala ju je što se događa. Kad su napokon

bile nasamo, priznala joj je kako se netko mota oko njezine nove kuće. Kristina ju je slušala razrogačenih očiju, a plavi su joj uvojci kose padali preko obraza, dok je klimala glavom.

"Ne možeš biti sama u kući dok se to ne riješi. Molim te, ostani kod mene i moje obitelji. Ako hoćeš, dat ću ti ja ključeve svoga stana." rekla je.

Nora je odbila, ali i sama pomisao da je Kristina bila toliko dobronamjerna, ponadala se kako je pronašla barem jednu osobu s kojom će moći podijeliti nove brige svoga odnedavno bogataškog života. Zahtijevala je da joj Nora obeća kako će je nazvati svaki put kad je obuzme strah ili kad pomisli da je netko promatra. Ona ja pak obećala Nori da će nazvati policiju i pomoći joj otkriti tko je taj luđak, koji joj ne da mira. Kristina je bila uvjerena da se radi o nekome koga poznaje. Sigurno netko tko joj zavidi na velikoj kući. Koliko god vjerovala Kristini, ipak joj nije željela otkriti porijeklo svoga novca. Dopustila joj je neka misli kako dolazi iz imućne obitelji, koja joj je ostavila veći dio imovine na raspolaganje.

Kristina joj je u povjerenju ispričala kako je i sama imala problema s muškarcima zbog prihoda i pohlepe. Muškarci bi je se ili bojali ili većinom željeli iskoristiti. Jedan bivši dečko kojeg je upoznala kod ortodonta u jednoj privatnoj ortodontskoj klinici, pokazao se kao nasilnik. Kada je prekinula s njim, zbog toga što ju je udario nekoliko puta, slijedio ju je iz kluba u klub, zatim i na posao. Policija je bila nemoćna sudski ga usporiti, jer navodno nisu imali dokaza. Sve dok je jedne noći nije fizički napao. Dok je pričala o tome, rasplakala se i pokazala je Nori ožiljak koji joj je ostavio za dugo sjećanje. Rez nožem ispod nadlaktice. Držao ju je zatočenu u svome stanu u Novom Zagrebu danima, dok njegovi susjedi nisu napokon zvali policiju.

"Pažljivo biraj ljude s kojima s okružuješ." šapnula joj je, kao da joj želi poručiti da je upravo ona jedna od tih ljudi, koje bi Nora trebala imati kraj sebe u ovim divljim okolnostima. Radost koju je osjećala zbog mogućeg skorog putovanja na Ibizu s novim prijateljicama, sada je posve istisnuo strah od toga da je netko čeka pred kućom iz motiva koji su ipak jasno zlonamjerni.

Dok je silazila u klub s Kristininim društvom, malo se počela opušitati uz taktove glazbe. Zaštitar joj je na putu do kluba javio kako nikoga nije uspio uhvatiti pred kućom, ali da će ostati ispred kuće u autu i čekati dok se ona ne vrati natrag. S obzirom da to nije morao napraviti, u jednom trenutku počela je sumnjičiti i njega. Kristina ju je zamolila da se ne preda potpuno paranoji, nego pusti policiju da riješi slučaj, dok bi njoj bilo najbolje za to vrijeme živjeti negdje dalje. Sjetila se kako bi bilo dobro otići nekoliko dana kod svojih. Samo pitanje je bilo kako to izvesti bez da išta posumnjaju ili još gore, bez da i njih dovede u opasnost. Jedno je bilo sigurno. Večeras u izlasku bit će sve samo ne dosadno.

*

NORA

Djevojke plešu i odmah se osjećam bolje, jer i mene gurkaju da im se pridružim. Nazdravljamo za dobru zabavu pjenušcem. Sviđa mi se njihovo ispijanje. Sastoji se od dva dijela. Uvijek naruče po dvije boce, jedna za prskanje po nama, a druga za ispijanje. Nisam još nikad tako pila. Moram priznati da, iako se osjećam dosta djetinjasto, baš uživam. Mislim da više nikad neću piti pjenušac drugačije.

Glazba je sve glasnija, a ona fina sabljarka poskakuje u mom želucu. Iako je pokušavam smiriti mlazovima pjenušca, nervoza je učinila svoje i želudac je krenuo ludovati. Pogledam na mail i čitam poruku iz sandučića. Ivan iz osiguranja me uvjerava kako će pripaziti na mene narednih nekoliko dana. Sigurnosni sustav koji su postavili na moje imanje ne bi trebao imati nikakve propuste i sama činjenica da nismo još uspjeli prepoznati o kome se radi, tjera me da mislim kako se radi o profesionalcu.

U kući neće pronaći previše novaca. Držim ga svega u dva sefa, svaki na drugom kraju kuće. Ostatak vrtoglavog iznosa nalazi se pohranjen na računima u stranim bankama. Nisam čak niti koristila iste banke za moju mirovinu i iznos za trošenje. Također i svota koju sam darovala svojim roditeljima, nalazi se u trećoj banci. Sustav autorizacije ne bi dopuštao skidanje iznosa za mirovinu bez trostruke provjere u svrhu odobrenja. U svakom slučaju, tko god se nadao krađi, neće se previše usrećiti. Sve je nedostupno.

Iz razmišljanja me prene Tija, koja moje bokove zapljusne novim valom pjenušca. Inače ne volim pozornost, ali u ovom društvu sve dolazimo do izražaja i ovo mi sasvim godi. Drago mi je što sam prihvatila sve Kristinine pozive. Već mi je laknuo dio tereta koji sam nosila na duši. Socijalna tjeskoba i pomisao kako druženje više nikad neće biti ni sigurno, a ni zabavno izjedalo me iznutra. Sada znam da ništa ne mora biti niti ostati onako kakvim se čini.

Uskoro nam se pridružuje Tijin dečko i nekolicina njegovih prijatelja. Jedan tamnopusi, duguljastog i toplog lica, pogleda u mene i sve u meni stane, zatim osjetim kako mi temperatura tijela rapidno raste.

Pogled mi uhvate obavijesti koje zaposjednu moj mobitel poput zloduha. Ovaj put podivlja Instagram. Tija me označila na snimci s valovima pjenušca i sad se lajkovi množe u beskraj. Stižu mi poruke i neke od njih su od potpunih stranaca. Pitam se što li će mi ovo iskustvo donijeti. Ne znam je li umor ili ona podivljala sabljarka, ali obuzme me mučnina i orosi mi se čelo. Shvatim da je gotovo s pjenušcem za mene večeras. Pokušam odšetati do toaleta, ali sve mi se naglo zamrači i zatetoram. Za ruku me pridrži konobar koji u drugoj ruci nosi još jednu posudu s dva pjenušca, a iza njega ide još jedna konobarica s još toliko. Ovaj put nosi i za dečke. Gotovo sam sigurna da moja nesvjestica nije samo od stresa i hrane. Njezin uzrok krije se i u potpunoj slobodi kojom sam opijena noćas, u društvu ovih djevojaka, kojima se ne moram ispričavati ni zbog čega, niti previše toga od njih skrivati. Pomislim kako je lijepo biti ovako nesputan i zatvorim oči.

Osjećam hladnoću kako klizi s jednog kraja mojih usana na drugi. Premješta se poput utvare i nekim čudom vraća me u život.

"Hej, pogledaj me. Otvori oči." čujem nejasni zvuk koji odjekuje na jedno, a zatim i na drugo uho.

"Eto ga. Polako. Slijedi moj prst." više nepoznati muški glas, dok moje tijelo i dalje podrhtava od basova. Njegova snažna i čvrsta ruka pridržava moju glavu dalje od oštih rubova stola. Prinosi me separeu i naslanja na svoje krilo. Polako otvaram oči i pogled mi se fiksira na znatiželjnom muškom licu koje me prije ove neugodnosti pogledalo i zapalilo sve u meni. Nažalost, razmišljam kako je sada toj priči kraj, jer sam se značajno osramotila. Njegove crne oči promatraju me poput znatiželjnog djeteta.

"Inače padaju na tebe, ali da ovako padaju, još nisam vidio." dobaci neki muški glas sa strane i njegova silueta izgubi se u mraku, prema šanku.

"Ja sam Jerko, drago mi je. Brat tvoje nove najdraže prijateljice." odvrati napokon i on.

"Ne budi uvijek ljubomoran na mene. Nora, jesi dobro?" približi mi se Kristina, kako bi se uvjerila da ipak dišem. Ljutito stisne oči prema Jerku, koji mi miče kosu s lica i gladi pramenove koji su mi zapeli među prstima.

"Ovo je moj brat. Ako te treba izvesti na svjež zrak ili odvesti k nama doma večeras, on će se pobrinuti da ti ništa ne nedostaje." nastavi, iako sam joj već nekoliko puta tijekom večeri rekla kako neću spavati kod nje.

"Molim te, pokaži da možeš biti i pristojan. Netko koga naša vrlo policija nikako da uhvati, je maltretira i slijedi. Inzistiram da barem noćas prespava kod nas." nastavi držati predavanje bratu. Nakon što mu je sve to ispričala, njegov pogled se znatno uozbiljio. To nije ono što sam htjela. Poželjela sam da me barem još neko vrijeme nastavi začuđeno promatrati, a ne žaliti što imam tajnog gnjavatora.

"Ja sam Nora, drago mi je." Pokušam se dignuti s njegovih prsa i pružiti mu ruku, ali posrnem i glavom završim na njegovom ramenu. Palcem me pomazi po obrazu i pomogne mi uspraviti se.

"Jerko, drago mi je." Pruži mi čašu hladne vode. "Jesi bolje?" Kimnem mu potvrdno i spustim stidljivo pogled. *Ne mogu vjerovati da me je vidio u ovakvom stanju.* pomislim i baš kad krenem žaliti sama sebe, on nastavi razgovor samnom i ponudi mi prijevoz.

"Nisam mislila još ići doma, ali mogla bih malo na zrak." kažem i on me povede kroz gužvu kluba van. U prolazu pogled mi privuku velike mrlje od pjenušca na mojoj haljini. Još uvijek sam sva mokra. Jerko uzima moj baloner i pruža mi ga. Ogrnem se njime i izađemo van.

"Gdje ste se ti i moja sestra upoznale?"

"Išle smo u istu polikliniku na tretmane lica." priznam mu i očekujem predavanje o tome kako je nama ženama lako prodati svašta. On me samo pogleda ispod oka i nasmiješi se.

"Moja sestra ponekad pretjeruje s tim. Uvijek mora isprobati sve što se nudi. I ti jedna od tih?" Nasmiješim se i spadne mi baloner s jednog ramena. On mi ga pomogne vratiti na rame i prsti nam se dotaknu.

"Vidjela sam te negdje već. Ne mogu se sjetiti gdje." ispalim nepromišljeno. To ga razveseli.

"I ja tebe. Jednom sam čekao Kristinu s tretmana povećanja usnica. Plakala je od bolova i žalila mi se cijelim putem. Dok sam nju smirivao, vidio sam tebe kako ulaziš u polikliniku. Očito ste vas dvije stalne peglačice kartica tamo. Ne treba vam to. Pretjerujete obje."

"A što tebe veseli u životu? Pretpostavljam da za tvoju sreću nije potrebno peglati kartice?" pitam i čini se da ga to posrami.

"Radim s tatom u njegovoj firmi, kao i Kristina. Volim putovati. To je ono što uvijek ima prednost pred ostalim radostima peglanja. Nagovara me sestra da otputujemo svi na Ibizu."

"Pitala me hoću li ići s njom, ali nisam siguran je li kratki bijeg od svega opet rješenje."

"I ti bi mogla s nama? Hajde." Podigne obrve iznenađeno. Njegova plava kragna od košulje je jednim krajem ostala ispod pulovera. Zavučem kažiprst ispod njega i povučem ga van. To mu izmami osmijeh na lice.

"Tko te to slijedi i ne da mira? Koliko je loše?" nastavi, podjednako zabrinutim tonom, poput Kristininog.

"Netko koga još nisam uspjela otkriti. Pomalo me strah, ali imam dobar sigurnosni sustav i iskreno, nadam se da će odustati." Ne znam pokušavam li uvjeriti njega ili sebe.

"Možda Kristina i nije bila u krivu. Prespavaj noćas kod nas. Ako hoćeš, mogu dogovoriti nekoga da te čuva. Nije nam prvi put da koristimo tjelohranitelje."

"Ne. Stvarno, mislim da nema potrebe za tim."

"Ljudi s novcima imaju metu na sebi. Svima su zanimljivi, često iz sebičnih razloga. Nikad to ne podcjenjuj. Moja sestra ne voli ograničenja. I s njom moram voditi slične razgovore." kaže pomalo razočarano.

Poželim mu reći odakle mi novac i čega se sve bojim, ali nisam sigurna hoću li time samo pogoršati stvari i uvući ga u nešto što ne želi. Predloži mi da se vratimo unutra. Njegov dlan cijelo je vrijeme postavljen na donji dio mojih leđa i osjećam se tako sigurno i zaštićeno. Tako je mlad a tako karizmatičan. Sigurno bi mi se njegova sestra rugala kad bih rekla da mi se pomalo sviđa njezin brat. Ipak je šest godina mlađi od mene, a to mi se trenutno čini kao nepremostiva poteškoća. Iako znam

kako nije pametno razmišljati o tome, što se više približavamo našem separeu, to više želim ostati kraj njega i uživati u njegovoj blizini. Na tren mi se učini kako i on pomisli isto, jer me privuče lagano k sebi i u potpunoj i zaglušujućoj buci kluba, usred gomile ljudi, ostanemo nekoliko trenutaka nepomični, zaključanih pogleda. Prvo me privuče do šanka i donese mi vode. Dok ispijam polako, osjetim kako njegove oči lutaju po meni i to mi godi. Dok sjedamo natrag, prišapne mi: "Ako te ikada uhvati strah ili nemir i ne znaš što bi sa sobom, javi se." Usred rečenice uzme mi mobitel iz ruke i utipka svoj broj, u maniri nekog poslovnjaka koji je upravo zaključio dogovor. Čak i da me želi samo kao prijateljicu, bilo bi mi dovoljno. Nije mi pametno išta petljati s mlađim bratom svoje nove prijateljice. Osim toga, tko zna kolike su prije mene to već učinile. Nakon još sat ili dva rado bih išla kući. Tražim povoljni trenutak da to kažem Kristini, ali ona je zauzeta u igri mačke i miša s nekim relativno zgodnim crnim, nabildanim dečkom. Izgleda mlađe od nje. To je već drugi s kojim je u ekstenzivnim šaputanjima i plesu ove večeri. Onaj prije bio je malo stariji. Jerko je nestao iz moga vidokruga i zbog toga mi je najviše krivo. Odlazim do Kristine pozdraviti se s njom. U trenutku kad joj kažem da odlazim kući, odmakne se od dečka i doleti do mene.

"Nemoj. Naći ćemo nekoga da te odveze. Ili uzmi taksi do moje kuće."

"Ma ne brini se. Idem kod sebe doma." Na to me zaustavi i pokušava odgovoriti.

"Jedna noć ne znači puno. Moram se kad tad suočiti s tim." nastavim uvjeravati nju i sebe. Naposljetku popusti, ali njezin govor tijela da mi na znanje kako se još uvijek nije do kraja pomirila s mojom odlukom.

Dok se vraćam svojoj kući, još u taksiju me obuzme nemir. Kad napokon stignemo na prilaz, zamolim taksista da se još neko vrijeme zadrži pred mojim vratima dok ulazim u kuću. Utipkavam šifru za ogradu, a zatim i za prednja vrata. Sve ponovno zaključavam. Iako ima susjednih kuća oko mene, svi se drže nekako za sebe i otkad sam ovdje nisam vidjela nijednog susjeda kako uživa u vrtu, u bazenu ili barem stoji naslonjen na prozorsku dasku i promatra pogled na šumu. U nekoliko navrata vidjela sam tek njihove vrtlare i čistačice. Toliko o tome da se imućni ljudi drže zajedno. Nitko ni da bi primirisao u mome pravcu. Odlazim pod tuš u kupaonicu koja se nastavlja na moju gornju spavaću sobu. Ovaj put preumorna sam za svojim petnaest minuta mira i tišine u sauni, a i u glavi mi buči. Liježem u krevet i osjećam se kao da lebdim na oblaku. Tko kaže da se novcem ne može kupiti sreća, taj ne zna što govori. Ovakav krevet ne bih si mogla priuštiti prije godinu dana, a tek o sauni i cijeloj ovoj kući da ni ne govorim. Neću dopustiti nikakvom neidentificiranom sumnjivcu da me istjera iz nje ili naruši moju radost.

Tonem u san, ali prene me mobitel. Stigla mi je poruka od Kristine.

"Izgubio sam Kristinu. Trebala je ići samnom doma, ali otišla je iz kluba. Je li s tobom? - Jerko."

Ako Jerko ima njezin mobitel, gdje je ona?

"Ne znam. Ja sam se pozdravila s njom i otišla kući." odgovorim, ali ubrzo me nazove.

"Hej. Ne mogu je naći." kaže zadihano. Iza njega i dalje se ori buka.

"Zadnje sam je vidjela da priča s nekim malim, crnim, nabildanim dečkom."

"Slaven. Mora biti on. Jesam li te probudio? Oprosti."

"Ma nema veze. Sad se i ja brinem za nju. Je li ovo normalno ili si u panici?"

"Ma zna ona tako nekad nestati i ostaviti mobitel, ali obično se vrati ili me nazove s nekog drugog mobitela. Samo, otkad se ono dogodilo s njezinim bivšim, svaki put brinem i zbog najmanje sitnice."

"Što to?" pitam.

"Ma, znaš da ju je onaj oteo i držao zatočenu danima?"

"O Bože, mislim da mi je počela nešto pričati o tome, ali nije mi rekla do kraja. Sad brinem još više." odvratim pomalo zadihana.

"Kako si ti? Je li sve u redu kod tebe?"

"Zasad je. Mislim da je Kristina imala drugi poslovni mobitel kraj sebe. Nešto joj je svjetlilo u džepiću haljine kad smo se pozdravljale. Probaj na taj." ipak se sjetim nečeg pametnog.

"Pokušat ću, pa ti javim kad je nađem. Ok?"

"Može. I... sad kad znaš moj broj, javi se i ti ako ponekad ne znaš što ćeš sa sobom." kažem posve samouvjereno. Onako kako bih voljela da sam mu rekla u lice.

"Hoću. Budi sigurna u to." odvrati i završimo razgovor.

Ubrzo mi javi kako ju je pronašao i da ide po nju. Odahnem. Umor me već toliko svladao da nisam sigurna hoću li više moći zaspati. Kliknem gumb kraj kreveta i iz otvora police na zidu izađe moj televizor ravnog ekrana. Ovaj klik zvuči tako moćno. Oduvijek sam htjela imati takve skrivene ladice i prostorije u kući. Privatnosti nikad dosta. Kad sam bila mala često sam se igrala kako se skrivam u svojoj tajnoj prostoriji gdje čuvam sve svoje vrijednosti. Nisam mogla ni zamisliti kako ću imati vrijednosti vrijedne čuvanja i da ću imati ovakvu sobu. To je bio jedan od razloga zašto sam kupila ovu kuću. Imala je skrivenu prostoriju za sve vrijednosti. Nije bila osobito velika, ali kad smo u nju ugradili ormar, pretince, nekoliko sefova i ladice s lažnim dnom, puno je toga u nju stalo. Sve svoje satove koje sam kupila držala sam u njoj, uključujući i nekoliko zlatnih poluga, zatim dvije svoje najskuplje torbice. Zapravo jedine dvije dizajnerske torbice koje sam imala. Koliko god sam maštala da ću kupovati odjeće ako se ikada obogatim, nekako sam odahnula kad sam riješila stambeno pitanje. Sve ostalo činilo se kao tek površna kozmetika. U desnom uglu nalazila se torba sa stvarima koje nisam željela otkriti nikome, pa ni svojoj mami koja je jednom prilikom vidjela tajnu sobu. Nabavila sam pištolj od šefa tima osiguranja koji je bio zadužen za moj projekt. Iako nisam imala dozvolu za oružje, smatrala sam kako je tako bolje. Ako policija zna da imam oružje, riskiram prozivanje i zatvor čak i za

samoobranu. Sad kad si napokon mogu priuštiti bolji život, koji očito nije nužno puno lagodniji u svakom smislu, nikako ne želim riskirati odlazak u zatvor. Osim pištolja, u torbi se nalazila zlatna poluga i jedna lažna putovnica. Naručila sam je s interneta kao šalu pod lažnim imenom. Bila je dostavljena na jedan sandučić koji sam zakupila u Hrvatskoj pošti. Zatim, tu je bilo eura, dolara i kuna u nekoliko buntova i rezervna odjeća i obuća za nekoliko dana. Čovjek nikad ne zna što ga može snaći i bila sam jedna od onih koja je voljela biti spremna.

Od silnog prebiranja po mislima san je bio sve dalje od mene, pa sam upalila svjetla i ostavila ih prigušenima. Pažnju mi je opet privukla poruka na mobitelu, s nepoznatog broja. Brzo sam primila mobitel u ruke u nadi kako je Jerko u pitanju, ali broj je bio skriven. U poruci je pisalo: "Bogatašice umišljena, misliš da si bolja od drugih. Licemjerko."

Te noći san mi nije došao sve do jutra. Do jutra sam prebiralala koliko je zapravo istine u toj izjavi. Naravno da ću je ujutro predati policiji da uđe u zapisnik. Premda znam da od toga nema apsolutno ništa. To će im vrijediti samo u slučaju da me netko naposljetku ubije, pa će reći: "E da, evo dokaza. Prijetili su joj i prije." To neće ništa promijeniti, jer policija nikad nije riješila nijedan takav slučaj dok nije bilo prekasno. Voljela bih da nije tako, ali ne vjerujem im nimalo. Pred očima mi je samo prizor kad sam prvi put došla prijaviti potencijalnog sumnjivca koji je djelomično bio uhvaćen na sigurnosnim kamerama. Ponašali su se kao da sam si sama kriva što mi se to događa. U nekom trenutku jedan od policajaca počeo je vikati na mene da zašto ih ja sad gnjavim, kad je sigurno u pitanju neka ljubomorna osoba, možda čak i neki dečko s kojim sam prekinula na ružan način. Možda bi policija bila manje navezana na kriminalce kad bi ih država plaćala po učinkovitosti, ali to očito nije od interesa vladajućih.

Sigurna sam kako i jesam licemjerna. Družim se s istim prijateljicama koje rade od jutra do mraka i jedva spajaju kraj s krajem. To je bilo u redu kad sam i ja bila jedna od njih, a sada samo glumim i lažem. Tako se i osjećam, kao velika licemjerka. Pogledam ponovno poruku. Ovo "bogatašica" me podsjetilo na Marka. Sjetim ga se i to mi izmami osmijeh na lice.

Sviće. Taj osjećaj me uvijek tako smiruje. Odnosi sva kovitlanja misli koje me muče cijelu noć. Obožavam mu se predati. Osobito nakon duge i mukotrpne noći. Napokon zatvorim oči.

*

Ujutro je odmah otišla u policijsku postaju. Nažalost, situacija se odvila baš onako kako je predviđjela. To je nije previše iznenadilo. Trebalo je gotovo pola sata dok su našli nekoga tko je bio u stanju natipkati njezinu izjavu i priložiti je predmetu. Dežurni policajac bio je iziritiran što ona uopće traži od njega nešto i nadao se kako će odustati, ako je dovoljno dugo bude ignorirao. Njezina upornost i inzistiranje na prijavi bilo je zamorno svima u postaji. Mislili su zašto se ova razmažena žena uopće žali i kako bi joj bilo najbolje da se posveti kupovanju krpica i tretmanima za pomlađivanje. Jedan od njih bezobrazno je zurio u njezine pune usne. Kao da su one nešto čega bi se trebala sramiti. Zatim je

bacio pogled na njezinu torbicu. U sebi je mislila kako je samo moguće da su svi uvijek spremni tako brzo osuđivati žene. Kako je samo moguće da su žene krive ako imaju i nemaju, ako su lijepe ili ako nisu lijepe, ako žele postati ili ostati lijepe? Kako je uvijek moguće biti kriv kad šutiš i kad nešto želiš reći?

Ostali su se počeli došaptavati nešto. Od toga joj je samo još više bilo neugodno. Svaki od njih kad bi joj se približio potajice ju je želio. Nastojali bi skriti te slabosti, tako što su šaputali jedni drugima o njoj s ciljem da joj bude neugodno i da je ponize. To je bila neugodna istina. Osjetila ju je čak i ona. Iako je bila tako krhkog samopouzdanja, osjetila je njihove žedne i znatiželjne poglede. Nije joj bilo stalo do tih pogleda. Željela je da je samo jedan muškarac gleda tako. Nije joj trebao cijeli čopor njih, a kamoli takvih nemuštih.

Iz postaje je otišla osjećajući se poraženo. Brzinski odlazak u kupovinu, razveselio ju je. Ipak, znala je da je to tek kratkotrajno olakšanje. Šuškavi zvuk vrećica pratio ju je na putu do auta i dok je ulazila krajičkom oka vidjela je nekoga kako joj se brzo približava sa strane. Brzina kojom je išao bila je invazivna i prijeteća. Brzo je zatvorila vrata auta i pritisnula gumb za centralno zaključavanje. Nepopustljiva ruka s druge strane pokucala je po staklu njezina terenca. U strahu je podignula pogled.

"Hej, otkud ti ovdje? Imaš novi auto?" rekao je glas s druge strane. Bio je to bivši kolega s posla.

"O Hrvoje, otkud ti?" odgovorila je bojažljivo, smijehom prikrivajući svoj strah i malo spustila prozor.

"Nije moj. Auto. Posudio mi ga je prijatelj. Moj je u kvaru." nastavila je s obmanom.

"Jao. Dobrog nekog prijatelja imaš. Je li ti to novi dečko?" pitao je i izazvao u njoj nelagodu. Pomislila je kako nešto ozbiljno nije u redu s njim dok je ovako što ispituje, a njegova žena i dijete stoje nekoliko metara dalje od njega i gledaju u nju kao da im je upravo otela oca.

"Ne. Drago mi je što sam te vidjela." Mahne njegovoj ženi. "Stvarno mi se žuri. Moram bježati dalje." nastavi.

"Ok. Hajde javi se da odemo na kavu. Javi se da se družimo." govorio je on, kao da je to nešto što su prije radili. Istina je bila da nisu. Popili su jednu kavu na pauzi, a potom je netko proširio trač da imaju aferu. Zbog te priče jedno joj je vrijeme bilo iznimno naporno i stresno ići na posao. Bila je to paklena godina. Kad ju je njegova žena mrko gledala i ulijetala im u ured svako malo, iako je bilo još četiri osobe s njima u njemu. Osim toga uopće nije bio njezin tip. Bila je ljuta što je uopće netko pomislio ili povjerovao da bi on imao ikakve šanse kod nje. Bio je posve ćelav i mršav, gotovo njezine visine. Hodao je uvijek pogrbljeno kao da je nešto gadno skrivio i svi su ga u uredu smatrali tračarom. Govor tijela bio mu je mrtvački, kao i govor. Sasvim slučajno saznala je preko jedne kolegice u uredu kako je on sam proširio taj trač, jer si je htio podići ego i ugled u tvrtki. Iako je u glavi imala milijun spremnih komentara kojima bi ga ponizila na tjednim sastancima pred njegovim nadređenima, smatrala je kako je bolje tako nešto prešutjeti. Da je slučajno nešto rekla, možda bi to netko od prisutnih krivo protumačio, što bi tek dalo snagu njegovoj laži. Ignoriranje je ponekad jedino rješenje. Ono u što je

bila gotovo sigurna je kako ignoriranje onoga tko joj je sinoć poslao poruku, nikako neće biti dobro rješenje.

Dok je odlazila od njega s parkirališta pod izlikom da joj se žuri, osjećala se loše. Pitala se zašto bi ona bila ta koja bježi, kad ništa nije napravila krivo. On je bio taj koji je proširio glasinu, a ne ona. Dakle, on bi trebao bježati od nje zbog srama. Očito je kako srama nema ni u tragovima.

Željela je ovaj dan završiti u dobrom raspoloženju, pa je svratila do trgovačkog centra na drugom kraju grada. Putovanje s Kristinom bilo je sve bliže, jer su dvojili između nekoliko apartmana i dogovarali hoće li ostati dva tjedna ili više. Odlučila je pronaći monokini za godišnji. Dok je lutala bespućima nove Versace kolekcije za jahtu, obuzimao ju je osjećaj slobode. Napokon može planirati godišnji ne mareći za nepotrebne detalje, kao što je morala u Amsterdamu. Nitko neće previše propitkivati odakle joj novaca za zlatni monokini koji upravo isprobava i zlatne Jimmy Choo sandale. Vjerojatno će i ostali imati nešto slično. Sjetila se kako joj na sjedalu auta leže Valentino Rockstud sandale koje je u hipu bacila, dok je ulijetala u auto. Nadala se kako nitko neće primijetiti da su joj sjedala puna vrećica. Sreća pa su joj sva stakla na vozilu zatamnjena.

Osjetila se tako lijepom i poželjnom u ovom monokiniju. Čak su joj i grudi dolazile do izražaja. Premda, ne onoliko koliko bi željela. Već je bila na nekoliko konzultacija o povećanju grudi, ali oporavak joj se činio previše dug. Osim toga, bojala se bi li mogla letjeti tako često, jer koliko god liječnici uvjeravali kako je život s umetcima jednake kvalitete kao i prije, nepovjerenje joj je predugo pružalo sigurnost, da bi ga sad napustila. Sada kad je bilo moguće priuštiti si sve te tretmane uljepšavanja i korekcije, više nije mogla samoj sebi lagati kako je oduvijek maštala promijeniti nabolje sve ono što ju je na sebi živciralo. Male, nerazvijene grudi, nepravilni nos, preusko lice, ravnanje zubi, fileri za statičke bore, koje unatoč skupim kremama koje je pobožno trošila, nisu nestale. Mislila je kako bi bilo dobro preduhitriti stvaranje novih s još injekcija botoksa. Isto, nije se mogla oteti dojmu kako su joj unatrag zadnjih nekoliko godina ruke drastično ostarjele. Hladne zime i duge šetnje gradom koje su je smirivale, učinile su svoje. Prvo su joj se bore na njima prišuljale. Pojavile bi se i ostale neko vrijeme, zatim bi otišle nakon što bi nanijela kremu za ruke ili masku za ruke u rukavicama. Ali malo po malo, bore bi se povlačile u sve manjem broju, da bi naposljetku jedno jutro dok se promatrala u zrcalu obavljajući jutarnju njegu, primijetila kako na svoje lice polaže ruke staričice. To ju je jako uzrujalo, jer se nadala kako će joj ruke biti mladolikog izgleda barem do udaje. Međutim, nije znala što je prije zakazalo, njezin instinkt da pronađe muža ili kvalitetna kozmetika. Jednom kad je šteta već bila učinjena, ništa što bi učinila, nije im moglo vratiti mladost. Mama joj je rekla kako je to jedna od onih stvari koje život nosi i s kojima se mora pomiriti, ali ona to nikako nije mogla. S ovim novcem koji joj je promijenio život, napokon se mogla pozabaviti i s tim problemima.

S još jednom rundom vrećica vraćala se iz još jednog trgovačkog centra. Osjećaj je bio poput droge. Pitala se osjećaju li se ovako kockari kada nešto osvoje. Ona se osjećala kao dobitnica svaki put.

*

NORA

Moram se požuriti natrag. Dogovorila sam se s Kristinom kako će poslije posla doći k meni kako bi se dogovorile za putovanje. Sigurno će joj se svidjeti odjeća koju sam kupila, a možda mi i da neke savjete što će nam još trebati za tamo. Vozim prema kući i uživam u glazbi na radiju. Stigne mi obavijest na mail i dan postane još malo ljepši. Za dva tjedna počinjemo s tečajem kuhanja u Sheratonu, za koji sam se predbilježila. Ima već sigurno šest godina kako želim naučiti pošteno kuhati. Možda neću uvijek biti u mogućnosti otići u neki fini restoran, a od angažiranja kuhara sam odustala, jer zbog sigurnosnih razloga ne bih htjela da mi se kuća pretvori u paradu neznanaica. Osim toga, želim si znati skuhati poštenu obrok i napraviti poneki desert. Moja mama je uvijek tako fino kuhala. Kad god bih nekog dečka odvela k njoj doma na upoznavanje, prvo što bih mu rekla je "Ne navikavaj se. Ja neću toliko nakuhavati." Ali u jednom filmu koji sam davno gledala, zaljubila sam se u lik barunice iz Danske koja svakodnevno kuha i uživa u tome. Njezine pitome crte lica, koje su sjale dok je miješala sadržaj lonca i provjeravala temperaturu patke u pećnici, ispunjavalo je i mene mirom dok sam je gledala. Osim toga, kad pogledam samo koliko je ljudi izdalo kuharice i to ljudi koji izgledaju kao da uopće ne jedu ništa osim lista salate dnevno, pitam se zašto je ne bih mogla izdati i ja.

Parkiram na prilaz i vidim kako me Kristina već čeka u svom autu. Vozi crveni Masserati. Taj auto vidjela sam samo jednom u životu uživo i to u Beču. Predivno joj stoji. Kad vidi moj pogled, pozove me da joj se pridružim na suvozačevom sjedalu i odvozimo se nekoliko krugova po mom kvartu. Osjećaj vožnje u tom autu, apsolutno je nevjerojatan, a činjenica kako si ga sada i ja mogu priuštiti, opijajuća. Odjednom se pitam što li ću ako potrošim sav novac na stalno dizanje adrenalina koji osjećam svaki put kad si priuštim neki dašak luksuza. Iako je to misao s kojim se borim već neko vrijeme, tješim se kako neću toliko poludjeti. Obećajem samoj sebi, promatrajući se u bočnom retrovizoru Masseratija, kako se nikada neću toliko predati svojim strastima. Novac je tu da mi pomogne, a na da bi od mene učinio roba. Dok kružimo posljednji put i moje tijelo treperi što se nalazi na tim moćnim kožnim sjedalima, primjećujem poglede ljudi oko nas. Neki uopće ne primijete niti odreagiraju, dok drugi zastanu na trenutak i gledaju prema nama, kao da je vrijeme stalo.

Kristina stane na pješačkom prijelazu skupini mlađih dečkiju, koji polude kad vide auto i nas dvije u njemu. Svjesna kako su tako divlje reagirali zbog auta, a ne zbog nas, već zamišljam kako bi meni stajao takav auto, jer ovo je najveći muški stupanj divljenja koji je ikad bio upućen u mome smjeru. Jedan od njih, pokazao je na njezine grudi, kao zadnji primitivac namignuo joj i krenuo joj dobacivati, ali ona nije ni trepnula. Sigurno je naviknula na takve reakcije. Osim toga sigurno ih je i željna, dok je povećala grudi. Ponovno i sama razmišljam o tome. Možda ne bi bilo loše to ipak napraviti. Osim toga, Kristina mi je obećala pomoći mi oko svega i spojiti me s medicinskom sestrom koja je nju njegovala kod kuće poslije njezine operacije.

"Pozdravlja te Jerko." kaže veselo i nasmiješi se. "Rekao je da te pitam tko ti je uređivao kuću, uključujući i arhitekta tvoje kuće. Pretpostavlja da bi mu se svidio i tvoj ukus za nekretnine, kao i ti." nastavi provokativno, kao da je namirisala moju naklonost njemu. Postidim se i ništa ne kažem.

"Ali iskreno... nije mu prvi put da mu se svidjela neka moja prijateljica. Ja u svemu tome najgore prođem, jer obično tada izgubim prijateljicu. A tebe... Stvarno te ne bih htjela izgubiti." kaže dok parkira na moj prilaz i uozbilji se. "Već dugo nisam upoznala nekog tako normalnog kao što si ti. I da me nije htio opljačkati ili na bilo koji drugi način iskoristiti mene i moju obitelj." Oči joj se zacakle.

Ubrzo se i moje oči napune suzama. Približi mi se i zagrli me.

"Ne brini se. Ne zanima me tvoj novac, ni afera s tvojim bratom. Jerko mi je drag, ali radije biram prijateljstva. Tvojima mogu samo poželjeti još više uspjeha, jer zaista ste me srdačno prihvatili." odvratim, kako bih je smirila. "Samo, nemoj mi slikati kuću. Radije ga povedi sa sobom nekad, pa neka je vidi sam. U fazi sam prilagodbe još uvijek i ne mogu umiriti sve svoje paranoje." izgovorim kao da sam skidala flaster s bolne rane. Ona kimne glavom suosjećajno i ostatak poslijepodneva provedemo ispijajući margarite pokraj bazena, zatim rondajući po mome ormaru i slažući odjevne kombinacije za Ibiza u lipnju. Priča mi o jednom dečku kojeg je upoznala na skijanju. On je iz Zagreba i već skoro godinu dana joj je tiha patnja. Do najsitnijih detalja prepričava mi njihov susret i kako je zbog njega glumila da puši, a zapravo joj se gadio miris cigarete. Nepromišljeno joj ispričam o Marku iz Amsterdama, a ona me tješi kako ću takve zaboraviti po kratkom postupku, čim pronađem nekog tko je meni ravan. Rado bih joj povjerovala u tu priču, da i ona nije već dulje vrijeme kronično sama.

Naše razgovore nastavimo u vanjskoj sauni, jer ona želi uživati u pogledu na moj bazen.

"Ova kuća je toliko lijepa, da na trenutke mislim je li mi stvarno trebao onaj stan u centru koji sam rezervirala. Možda bi mi bilo bolje imati ovakav rajski mir malo izvan grada. Mogla bih odustati. Neka si zadrže polog."

"Još uvijek se stigneš predomisliti i prodati ga. Ne bi mi smetalo da smo susjede." Odvratim.

"Možeš li zamisliti nas dvije kao susjede? Kuće bi nam bile kao jedna. Stalno bi šetkale jedna do druge, priređivale zabave, birale odjeću, putovanja i frajere." kaže i pomisao na tu priču, učini mi se kako život može biti još bolji i to mi razvuče usne u široki osmijeh.

"Tada bih se manje bojala i ne bih se osjećala usamljeno ovdje." kažem sjetno.

"Nije valjda da te opet netko gnjavio? Obećala si me nazvati kad se to opet dogodi. Zašto nisi?" krene uporno.

"Ma samo su mi poslali nedefiniranu poruku, oko koje naravno policija nije ništa poduzela." pokažem joj poruku na mobitelu.

„I ništa nisu poduzeli? To je za plakanje. Moraš si platiti tjelohranitelja. S policijom ni ja nemam sretnije iskustvo. Kad se samo sjetim koliko je njihov loš i nesavjestan, a da tek ne govorim korumpirani rad nanio zla i štete mojoj obitelji. Prijetili su nam, pljačkali nas, otimali, čupali naše bankomate iz zidova s javnih površina, a oni su samo slijegali ramenima i govorili kako smo si sami krivi za svo to zlo. Ne mogu ni misliti o njima." Do kraja iskapi margaritu.

"Odlične su ti ove margarite. A da napišeš nekakvu knjigu s receptima za koktele?" pita.

"Ne želim se previše dovoditi u vezu s alkoholom, da me ne bi optužili kako sam umislila da mi netko prijeti i slijedi me, jer sam pijanica." kažem polušaptom.

"Gdje si upoznala Tiju? Koliko se dugo znate? Pitam jer mi se čini kako si se okružila ljudima koji ti odgovaraju. Ja sam još uvijek u limbu s tim." preskočim brzo na drugu temu.

"Znamo se s jednog ljetovanja. Ja sam bila u Splitu kod tadašnjeg dečka, a ona je prije živjela tamo. Upoznale smo se u Vanili, dok je torbicom udarala po glavi jednu manekenku. Isprva sam mislila da je luda, a onda sam shvatila da joj se ta manekenkica ubacivala dečku. Zamolila me da joj pomognem skupiti sve ekstenzije koje su joj poispadale u natezanju s tom kradljivicom dečkiju. To mi je bilo tako smiješno. Koliko god mi se činila hrabrom tada, svidjela mi se jer sama takvo što ne bih nikad učinila. Njezin tata je vlasnik autopraonica i jedni su od onih koji su se relativno brzo obogatili, a zatim ušli u poslovanje nekretninama. Dosta su uspješni, ali ona je autsajderica kao i ja, nije rođena s novcem. To je problem jer se iza tinejdžerske dobi sva prijateljstva već sklope i onda ti preostane mračno teturanje i pucnjevi u slijepo gledanje ljudi koje pozivaš u život. To je, kao što si i sama vidjela, ponekad jako opasno." ispriča mi i nakon što završi prođu me trnci. Kao da sam to pričala ja. Možda me posve razumije.

"Nisam ni znala da ću liječeći svoje taštine u poliklinici upoznati nekog tako bliskog sebi." kažem i dodam joj još jednu margaritu, slabije napravljenu.

"Ne brini se. Tu sam za tebe. Nisi mi još rekla, ako nije tajna, čime se tvoja obitelj bavi? Jesi li nova ili stara?" napokon me počasti i s manje ugodnim pitanjem.

"Nasljedstvo. Nije od mog posla. Posao je bio rad od jutra do sutra. Dan kad sam naslijedila novac, dobila sam priliku za novi život. Naravno, doživjela sam i onu lošu stranu." priznam tek djelomično.

"Nadam se da imaš dozvolu za oružje ili barem pištolj. Na to se navikneš vremenom." odvрати.

Nazove ju Jerko i pričaju neko vrijeme. Povremeno pogledava prema meni i ponadam se kako se on raspituje o meni. Ubrzo se spustim na zemlju, jer se sjetim kako Kristini to ne bi bilo drago.

"Jerko me pita što misliš o ona dva hotela što sam ti poslala? On glasa za One ili ME." kaže.

"Ja sam mislila Ushuaia Beach. Sobe su divne, a odmah je na Playa den Bossi." Pošaljem joj sliku i ona je potom proslijedi Jerku. U roku od dvije minute svi se ekspresno složimo za taj hotel. Tija i njezine frendice složile su se bez gledanja, jer vjeruju Kristinom ukusu.

"Bit će nam fenomenalno. Voziš li jet-ski?" pita.

"Nisam dosad još nijednom, ali želim isprobati nešto novo." Istina je kako želim isprobati sve, samo premalo je sati u danu. Uskoro krećem s tečajem kuhanja i nastavljam učenje francuskog jezika. Već dugo se nisam služila francuskim niti ga slušala. Ne želim ga sasvim zaboraviti.

"Moramo u Pachu na tulum i na sve one tulum na plaži." nastavi ushićeno.

"Nemoj me samo ostaviti samu na nekom od tih tulum. Znaš da ne govorim španjolski. To je ipak tvoje područje. Gdje si ga uopće učila i koliko dugo?"

"Ma išla sam na tečaj, jer sam kao mala upijala meksičke sapunice. Željela sam se udati za Ricarda iz "Rose Salvaje". On je tada bio muškarac mojih snova. Moja druga ljubav bio je Cruz iz "Santa Barbare", ali nikad se nije mogao mjeriti s Ricardom. Molim te, ne govori ovo Tiji i njezinima. Rugala bi mi se da sazna." odvrati i uskoči u hladni bazen poslije saune. Zapljusne vrata saune hladnim valom vode. Promatram je iznutra i razmišljam kako li je samo tako brzo uspjela zatomiti svu onu traumu koja joj se dogodila. Nije čak dala niti laserom ukloniti ožiljak, a sigurna sam da bi ga još uvijek mogla ukloniti kad bi htjela. Ulazim unutra pod tuš, a poslije silazim u kuhinju i pripremam nam male sendviče s avokadom, rajčicama i sezamom. Kristina ulazi unutra i odlazi pod tuš. Vraća se i hvali moje novo Dysonovo sušilo za kosu.

"Ne mogu vjerovati da ga ja nemam. Moram si kupiti isto." kaže ushićeno, kao da je otkrila nešto važno.

"Sad znam što ću ti kupiti za rođendan. Nisi mi rekla hoćeš li ga proslaviti na Ibizi ili u Zagrebu?"

"Ma tamo ću sve proslaviti. Ne da mi se organizirati dvije stvari odjednom."

Odlazim gore i pripremam nam prostirke za yogu. Uključujem svoj novi zvučni sustav, dostojan prave wellness oaze i puštam nam novu seriju vježbe ashtanga yoge. Čujem Kristinine zadihane nejasne riječi i penjanje stubama do mene. Čini se da me ne može naći i kako je otišla u krivo krilo kuće. Stanem na vrata i viknem za njom, ne bi li me brže pronašla. Nakon nekoliko trenutaka bane ispred mene crvenog lica i raskolačenih očiju.

"Netko šeta oko bočnog dijela kuhinje! Promatrao nas je! Brzo zovi policiju!"

"Smiri se! To nije moguće. Upalila sam sigurnosni sustav." U trenutku kad sam to izgovorila, sjetim se da nisam, jer je njezin auto bio parkiran vani i nije mi se dalo utipkavati sve te silne lozinke za tek nekoliko sati druženja. Odjurim u tajnu sobu po pištolj. Kristine oči prate me u šoku. Njezin govor tijela moli me na oprez. Polako silazim dolje, a ona me prati korak iza mene. Prednja i stražnja vrata kuće zaključana su. Nitko nije mogao ući. Govorim joj to ne bih li je smirila. U ruci nosi nož, koji je uzela iz ladice kuhinje i vrti ga, kao da ne zna što bi s njim. Pokušavam se smiriti i uvjeriti samu sebe kako je možda neki susjed bio znatiželjan i prošetao se mojim vrtom. Idući trenutak uvjeravam se kako je možda neko dijete u potrazi za zalutalom loptom, koja je možda sletjela baš kod mene. Ne vjerujem nijednoj svojoj teoriji i naposljetku dolazim u sobu s video nadzorom. U jednoj ruci držim pištolj, dok drugom držim miš i vrtim minutu po minutu snimke. Kristina i dalje u ruci nespretno, ali ustrajno drži nož i boji se otpustiti ga. Napokon uočim crnu siluetu o kojoj mi je govorila. Djeluje kao muška osoba. Sitnije građe. Na glavi nosi šiltericu i kapuljaču. Ne vidi se cijeli na snimci. Kao da je već znao gdje su postavljene kamere, te ih je pokušavao izbjeći. Lice mu ni na jednoj nije uhvaćeno, čak niti djelomično. Čini se kako nas je promatrao. Vjerojatno nas je promatrao puno dulje. Možda čak i

dok smo još bili u vanjskoj sauni. Ja nisam jedina u ovoj četvrti koja ima saunu i bazen, dakle nisu znatiželjni susjedi. Ovo je netko iz prošlog života.

"Strava. Nisam mislila. Glupo je što nisam zaključala sve šiframa. Stvarno nisam mislila da će se tako ohrabriti taj debil, koji god već bio." kažem posve tiho i razočarano.

"Nisi ti kriva što želiš normalno živjeti. I moja obitelj prošla je kroz slično. Nora, moraš si nabaviti tjelohranitelja i noćne čuvare. Ovo neće nestati samo od sebe. Strah me kad samo i pomislim što bi ti se moglo dogoditi... kad... ne daj Bože da završiš..." Ne dovrši rečenicu samo me zagrli.

"Neće se ništa dogoditi. Ne zaboravi. Ipak sam ja jedna od najsretnijih djevojaka na svijetu." Rukama pokažem na sve oko sebe, ne bih li sebe i nju napokon smirila. "A sad mi reci iskreno. Što misliš o onom Hugo Boss bikiniju? Fuj, zar ne? Bolje da sam uzela još jedan Jimmy Choo monokini." To joj vrati osmijeh na lice, ali ne da se smesti i ubrzo nakon što se vratimo ormarima i posve zaboravimo na naš yoga/wellness plan. Kristina ipak nazove tatu da mi dogovori tjelohranitelja i dva noćna čuvara od sljedećeg tjedna.

Nakon što sam ostala sama u kući, nisam više osjećala toliko tjeskobu ni strah. Naravno, sigurnosni sustav bio je uključen i tko god je imao pik na mene, mogao je promatrati jedino preko ograde. Otišla sam gore i odradila set vježbi koje sam trebala odraditi s Kristinom, ali nikako nisam mogla zaspati. Još uvijek sam imala snage za još jedan dan, prije nego što se predam snu. Znala sam da je problem u tome što ne radim. Ovo kupovanje i lutanje gradom, putovanja i druženja samo su jedan dio života. Želim u svoj život vratiti poslovne obaveze. Iako mi plaća nije potrebna, i dalje mi treba posao.

Već dulje vrijeme, pogotovo otkako sam odlučila brinuti za svoje zdravlje i prestati raditi, želim otvoriti nešto svoje. Neko utočište, oazu za ljude koji žive pod stresom. Razmišljam o tome detaljnije poslije ovog putovanja. Uspavam se gledanjem kulinarskog tečaja za početnike. Jedva čekam kada ću početi s tečajem kuhanja. Želim iznenaditi mamu. Iako, ako i uspijem, mislim kako ću najviše iznenaditi samu sebe.

Taman kad razmatram gašenje televizora, prene me svjetlo mobitela. Jerko.

"Hej?"

"Hej... jesam li te probudio?"

"Nisi. Ne mogu zaspati. Nisam se dovoljno umorila danas. Ti?"

"Razmišljam o tebi." Na njegovo priznanje zanijemim. "Nisam tako mislio. Zapravo, na neki način i jesam. Kika mi je rekla što se dogodilo danas. Jesi dobro?"

"Jesam. Samo ne mogu zaspati." odvratim i sve što poželim u tom trenutku je vidjeti ga.

"Kako ti je?" nastavi.

"Ne osjećam se nesigurno. Mislim... sve je pod šifrom, sustav radi. Jedino ako se netko mota izvan ograde. Za to me više nije briga." kažem u pokušaju da zazvučim hrabro.

"Poslat ću ti ujutro prijedlog osobe za tjelohranitelja i noćnog čuvara."

"Nemoj. To je toliko suludo da ne mogu niti misliti o tome. Jerko, možeš li me zamisliti da po gradu šetam s tjelohraniteljem. Izgledala bih kao onaj ološ s reality televizije ili neki mafijaš. Osjećala bih se nelagodno. Zamisli da me vidi netko tko me poznaje. Pa umrla bih od srama."

"Nora, ne igray se. Koriste li tvoji roditelji nekakvo osiguranje?"

"Da, imaju dobar sigurnosni sustav i žive u pitomom kraju, gdje ih susjedi znaju. Nemoj mi samo reći da očekuješ i od njih angažiranje tjelohranitelja."

"Ne znam jesi li primijetila, onog tamnopuslog pristojnog dečka kojeg Kristina uvijek pozdravi i pošalje mu piće kad ste vani? "

"Jesam. Zašto? To je njezin bivši?"

"Ne. To joj je tjelohranitelj. Kadgod izlazi negdje ili putuje, on ide s njom. U kući imamo čuvare. Oni mogu biti vrlo neprimjetni. Trebaju tebi i tvojima."

"Priznajem prije mi se nije spavalo, ali ovaj razgovor me ubio u pojam i spava mi se." U trenutku kad odlučim završiti razgovor s Jerkom, primijetim poruku.

"Lažljivice." Samo to i ništa više.

Jerko mi nešto priča i odjednom više ne čujem ništa. Nakon što me krene dozivati nekoliko puta, kažem mu da mi je netko opet poslao poruku s nepoznatog broja.

"Doći ću k tebi. Utipkaj mi adresu." kaže i u meni sve zadrhti.

"Ne moraš li sutra raditi? Kako ćeš se naspavati ako mene budeš dadiljao?"

"Bit će to najslađe dadiljanje." odvрати. "Krenut ću za deset minuta. Samo dok se obučem." kaže i prekine razgovor. Pomisao na njega polugolog ili golog dok je razgovarao samnom, ispuni me ushićenjem. "Najslađe dadiljanje." Vrtim u mislima njegove riječi i tako zamišljena lebdim sve dok ne vidim njegov poziv.

"Ispred vrata sam ti. Otvori." Poletim prema izlazu i shvatim kako sam još u spavaćici. Ne mogu vjerovati da sam izgubila pola sata u maštarenju o njemu. Nabrzinu oblačim kućni ogrtač i puštam ga na glavni ulaz, a ubrzo i na glavna vrata. Odjeven je u donji dio trenirke i kožnu jaknu. Njegove markirane tenisice pomalo bodu u oči svojim logoom, ali nekako mu uspijeva izgledati dobro u njima. Njegova crna kosa i obrve, te crne oči koje gledaju duboko u mene, ništa od toga inače mi se ne sviđa. Ali nešto u njegovom hodu, govoru tijela, osmijehu i karakteru me razoruža svaki put kad sam kraj njega.

"Imaš li Netflix?" prvo je što pita s vrata.

"Imam. Što želiš gledati?" pitam ga dok se izuva i odlaže svoju jaknu na vješalicu u hodniku. Dajem mu nove, još zapakirane šlape.

"Ne primaš puno gostiju." kaže i slegnem ramenima. "Ima jedna serija koju volim gledati "Plus belle la vie". Mogla bi se i tebi svidjeti. Čujem da učiš francuski." To me nasmije. Kristina mu izgleda previše toga govori o meni. Unatoč tome, ipak ne bi željela da se nešto dogodi između mene i njezina poprilično zgodnoga brata. A brat je još zgodniji nego što ga se sjećam. Njegova široka i snažna, ipak ne previše nabildana ramena, na kojima nosi to prelijepo i muževno lice i samopouzdan pogled. Svjestan je svog izgleda. Ja bih mu bila tek jedna u nizu, a zatim bi prijateljstvo s njegovom sestrom trpjelo. Vjerojatno želi izbjeći situaciju u kojoj bi morala od mene skrivati s kime se sve Jerko viđa i one tugaljive poglede koje bih joj uputila dok bih je ispitivala sve i svašta o njemu, pokušavajući saznati gdje i s kojom je sad.

"Je li barem smiješan taj tvoj ljepši život u seriji?" pitam sarkastično i on zastane kako bi me pogledao ispod oka. Drugom rukom me štipne za struk i odmah je odgurnem ozbiljna pogleda.

"Jesi li znala da Marsellie ima tristo sunčanih dana u godini?" pita i odmahnem glavom.

"Sad bi naši lokal patrioti rekli: "Ajde mali, što će ti Francuska i putovanje po svijetu. Ima i naš Hvar tristo sunčanih dana." odvratim i vidim ga krajičkom oka kako preokrene očima.

"Da. Volim lokal patriote, koji samo trolaju." kaže.

Pronađe seriju i pauzira je, dok ne ode u kuhinju dovršiti kokice.

"Kako si znao da ih imam?" pitam.

"Ne djeluješ mi kao da voliš ići za svaku sitnicu u trgovinu. Budući da mrziš pozornost, preveliki si introvert da bi često išla među ljude. Sigurno kupuješ sve što ti treba i ne treba." kaže sa samozadovoljnim smiješkom na licu.

"S obzirom na to kako me čitaš, posumnjat ću da si ti moj vrebač. Znaš da uvijek kažu da je to netko koga poznaješ?" Na te riječi naglo se uozbilji. Položi svoj dlan na moj obraz.

"Nikada ne bih nikome nudio. Nisam čak ni onom gadu koji mi je oteo sestru. A želio sam. Da ga nisu osudili, vjerojatno bih si tada tako što dopustio. Ali nisam želio provesti život u zatvoru." I dalje me prstima mazi po obrazu, ali nasreću prekine nas ulje koje je spremno za kokice.

"Precijenio sam te. Ne mogu vjerovati da nemaš one kokice za mikrovalnu. Ipak ne kupuješ sve i svašta." Ubacuje kokice i one počinju crvčati i pucati. Natočim nam vino koje je donijela njegova sestra i to ga umiri i stavi mu osmijeh na lice. Kad napokon sjednemo na kutnu i pokrenemo seriju u jednom trenutku me pogleda i djeluje kao da me želi poljubiti. Umirim se, jer znam da i sama to želim. Promatramo se i sjedimo tako u promišljanju. Nešto ga koči. Možda mu se ipak ne sviđam.

Tješim se glupom pričom kako mu je sigurno Kristina održala predavanje da ništa ne pokušava samnom. Znam da se lažem, ali u tom trenutku mi bude lakše njegovo ne djelovanje.

"Znaš da ima istine u tome? Da je to najčešće netko koga znaš. Netko kome nisi pridavala ni važnosti niti sumnje. Netko s kime si provela tek nekoliko trenutaka, ali si podcijenila važnost tih trenutaka za tu osobu. Slično je bilo i mojoj sestri. Zatim i mome ocu, koji je zamalo poginuo od udarca u glavu, koji je zadobio usred pljačke i provale u naš dom."

"Znam. Samo koliko god vrtjela popis u glavi, nemam blage veze tko bi mogao biti." kažem pomalo umorna od te teme. Mislila sam kako neću više imati nijedne brige nakon što mi novac sjedne na račun, ali brigama nikad kraja. Pokazujem mu poruku i on je gleda predugo. Naposljetku nastavim gledati seriju.

"Zna li Kristina da si ovdje?" pitam dok mi napokon vraća mobitel smrknuta lica. On odmahne glavom. *Divno. Još jedna tajna.* pomislim.

ČETVRTO POGLAVLJE

"Jeste li zainteresirani za ulaganje u fondove Zagrebačke banke?" Govori glas s druge strane telefona. Ne može vjerovati kako je opet nasjela i javila se na telefon bez gledanja tko zove.

"Jesam, upravo onoliko koliko i vi za odobrenje mog kredita za stan prije tri godine." odvratila bahato.

"Ne razumijem." kaže glas s druge strane.

"Pa, Vi ste mi se smijali u lice kad sam Vas tražila za odobrenje kredita. Dakle, ne zovite me više i ne ponižavajte se. Moje milijune nećete dobiti. Dapače, zbog vaše bezobrazne osobne bankarice na Ravnicama sam tražila da mi se zatvori račun u Vašoj škrotoj banci, pa su moji milijuni sjeli u drugu banku. Lijepo mi pozdravite bankaricu Marinović." Spustila je slušalicu i glasno se nasmijala, sretna što ta trauma sada boli manje, toliko manje da joj se može barem nasmijati.

Noć s Jerkom bila je nešto čega se prisjećala u detaljima. Nije tražio da mu pokaže kuću, kao Kristina, koja je preletjela brzinski po njoj i trčala iz sobe u sobu, pokušavajući upiti sve. U jednom trenutku se čak i poigrala s Jerkom. Jerko je bio puno ležerniji i mirniji. Nešto je u to dvoje ljudi da se osjeća kako je razumiju i da im može vjerovati. Samo previše se puta tako prepustila, da bi na kraju bila povrijeđena i ponižena okrutnošću prijatelja.

Dok se tušira nakon trčanja, prisjeća se Jerkovog pogleda na sebi i svih razgovora koje su vodili sinoć. Zatim je brzo poput udarca u trbuh zaboli sjećanje na to kako je krenuo, a potom odustao od poljupca. Kad bi samo znala zbog čega se predomislio. Je li stvarno bila u pitanju odluka da više nije pametno petljati sa sestrinim prijateljicama ili mu je samo bila odbojna. Promatrala je svoj odraz u zrcalu i činilo joj se kako još uvijek nema potrebe za novom rundom filera. Iako, naručena je za dva tjedna. Pojuri u spavaću sobu, zatim u sobu s ormarom. Prvo ju čeka ručak kod mame i tate u Samoboru, a po povratku kava sa Sanjom i dogovori za njezin rođendan. Dok se pokušava izvući iz tijesne naramenice haljine, uplaši se kako se možda udebljala, ali vaganje je razuvjeri. Odahne i krene prema Samoboru, još jednom provjeravajući i utipkavajući šifre na izlazu.

Kotači njezina limena ljubimca dotiču prilaz njezinih roditelja i tata joj signalizira, kako želi da odmah svoj auto uparkira u garažu, čija vrata diže. Preokrene očima i duboko udahne. Osjeća se kao da se srame njezina auta, iako zna da je to samo njihov strah. Poštuje njihovu želju.

S vrata osjeti opojne i slasne mirise pečene purice s mlincima. Mama ovo jelo uvijek pravi kada je neka svečana prigoda. Samo, ne zna radi li se o tome i ovaj put.

"Je li mi nešto promaknulo? Što slavimo?" pita dok predaje tati svoj novi Burberry baloner. On ga uzima u ruke i taman kad joj misli dobaciti kako vidi da se opet počastila nečim lijepim i skupim, mama se ubaci.

"Nema svečane prilike. Posebno je to što smo se skupili opet nas troje. A i trebamo malo češće opušteno uživati. Znaš, tvoj tata me vodi na vikend u Veneciju." završi veselo.

"Odlično! Samo... zašto vikend? Ostanite barem tjedan dana. Venecija je predivna. Ne znam hoćete li stići sve obići. A tek otok Burano. Imate što razgledavati." odvrati.

Mama protestira isprva, ali naposljetku je ipak poslušaju. Nisu ni znali da će upravo to uskoro spasiti život njihovoj kćeri.

*

NORA

Poslije ručka sve što želim je uživati na terasi kod mojih. Promatrati ovaj pogled na prirodu u maloj uskoj romantično vijugavoj ulici Giznik gdje žive otkad znam za sebe. Susjedi vole svoju privatnost, ali ponekad mama s njima popije kavu. Ima jednu dobru prijateljicu u susjedstvu, na kraju ulice, Katarinu. Razmjenjuju recepte, kad već to nikad nije mogla samnom. Sjetim se svih onih trenutaka kada se nadala kako ćemo zajedno praviti kolače, a onda bi me uhvatila kako se nalazim ispod auta i provjeravam curi li mi ulje, dok me tata uči mijenjati žarulje na autu.

"Jesam li ja to dobila sina?" pitala bi tada sarkastično.

"Možda si trebala ipak roditi sina, ako si htjela da netko s tobom peče kolače." odvratila bih joj.

Mučilo ju je što je moju tajnu morala skrivati od drugih susjeda, pogotovo od susjede Katarine. Osjećala se posebno loše kada je njezin muž morao na kemoterapije, pa nije imao uvijek novaca za eksperimentalni lijek. Budući da mu je taj lijek mogao spasiti život, mama je na sebe preuzela dobrotvornu akciju skupljanja novaca za njegovu terapiju, samo kako bi sama mogla anonimno uplatiti najveću donaciju. Iako ju je unatoč tome i dalje grizla savjest. Često jer je osjećala kako se upravo nama nešto loše treba dogoditi, zato što smo imale toliku sreću. Kao da je sreća nešto što se može iskoristiti ili da je živa osoba koju ako troliš, izazivaš da ti napravi nešto nažao. Bezbroj puta pokušavala sam joj objasniti da sreća nije nijedno od toga. Govorila sam joj kako nam se sreća dogodila i da nam je jedina dužnost biti zahvalni, a ne u strahu. Bilo je to prije nego što je mene ovaj neznanac počeo promatrati i uhoditi.

"Mama, rekla si da idete za mjesec dana?" Pitam.

"Da, malo više od toga. Zašto? Ako hoćeš biti malo sama ovdje dok nas nema, znaš da su ti vrata uvijek otvorena." Kaže.

"Ma ne. Iako, možda i to budem htjela u nekom trenutku."

"Nego, uskoro bih trebala ići na jedno putovanje od dva tjedna, pa samo razmišljam naglas. Ipak ću se vratiti prije nego odete, pa ćemo se stići pozdraviti."

"Opet putuješ? Nisi li nedavno isto bila negdje?" pita tata.

"Da. Ovaj put idem s Kristinom, njezinim bratom i njihovim prijateljima. Mislim da ćete je imati prilike uskoro i upoznati." kažem nekako glupavo i poletno, jer se potajno nadam kako će imati priliku upoznati Jerka. Kao da će to nešto promijeniti. Kako bih sebe odvratila od još jednog niza misli o njemu, nastavim brzo dalje s pričom kako idemo na Ibizu. Pričam im o tome kako me Kristina pozvala na putovanje nakon svega dva tjedna poznanstva.

"I samo tako ćeš otići na put s gomilom stranaca!? Noro, ne znam je li to baš pametno. Mogla bi se razočarati. Sjeti se malo koliko si se puta samo dosad razočarala kadgod bi se spontano prepustila nekom druženju." odmahuje glavom dok to izgovara.

"Znam mama, ali nešto je jako pozitivno u vezi ovih ljudi. Čini se kako imamo puno dodirnih točaka u životu i to mi ulijeva povjerenje. Možda me baš ovi neće zafrknuti." Namignem joj.

"Da nam je euro za svaki put kad si to rekla." kaže tata i mama ga odmah prekine.

"Da, Josipe, gotovo da i imamo Euro za svaki put kad je takvo što spomenula."

Preokrenem očima i ugrizem se za jezik, jer znam da imaju pravo.

"Reci mi što si to radila s usnama? Zašto pretjeruješ? Jesu li ti samo privremeno natečene ili hodaš okolo takva i misliš da je to lijepo?" počne opet mama s temom koju zna da ne volim.

"Mama. Sviđaju mi se ovakve."

"Da. Isto tako sviđali su ti se fileri u obrazima, licu i nosu. Sad pak čujem od tate da odnedavno želiš smanjiti još više taj nos. Pa dokle više? Pronađi zadovoljstvo u drugim stvarima." nastavi ljuće.

"Ok mama, onda bolje da ti ne govorim kako opet razmišljam o povećanju grudi." Na te riječi mama ljutito odloži šalicu kave.

"Ja sam mislila da si ti pametna i stabilna osoba. Da netko čuje kakve glupe razgovore ja moram voditi s tobom, mislio bi da si neka glupača s televizije i potpuno nesređena osoba."

"Ako ti je neugodno zbog mene, onda više neću dolaziti." odvratim ljutito.

"Dušo, molim te, prestani! Opet ćeš mi je otjerati. Moraš je pustiti da bude svoja osoba. Ako se unakazi, sama će si biti kriva. Ali naša je ljubica pametnija od toga." ubaci se otac.

Još jedna kava prođe u krajnjem nemiru i trzavicama, gdje me nagovaraju da se vratim na stari posao, nađem novi ili započnem svoj. Na ovo posljednje priznam im kako želim osnovati vlastiti wellness centar, koji bi uključivao kozmetičko, duhovno, duševno i fizičko unaprjeđivanje pojedinaca koji bi

nas posjetili. Zapravo bio bi to kao neki retreat. Možda više nekakvo duhovno utočište, koje pruža i uljepšavanje iznutra i izvana. Ta im ideja oboma stavi osmijeh na lice i u jednom trenutku pomislim kako bi zajedno mogli raditi na njemu. Mama bi mogla biti zadužena za kozmetički dio, tata diplomirani psiholog, sa solidnom karijerom iza sebe, mogao bi mi pomagati u osmišljavanju terapija, a ja bih osmislila program fizičkog oporavka i provodila sve što bi moglo biti uspješno za organizam tog wellnes utočišta. Ideja da bi svi zajedno mogli sudjelovati u nečemu, ispuni nas snovima u trenu. Šutke nastavimo ispijati kavu i gledati u daljinu. Možda je tako i bolje. Što manje pričamo, manje se svađamo.

Tata prekine šutnju kad mi počne analizirati moju sklonost uljepšavanju. Misli kako nikad neću stati, jer ću uvijek biti nesavršena i to će me odvesti u ponor. Pokazuje mi fotografije djevojaka uništenih operacijama, kao da ih i sama prethodno nisam gledala. Želja za boljim izgledom, jača je od svih rizika. Ne želim se dalje svađati s njima, pa odlučim popustiti im i ne operirati grudi. Ne još. Barem dok ih ne uspijem malo pridobiti na svoju stranu.

Ispitujem tatu o njegovim pacijentima, koje prima u svoju ordinaciju u prizemlju. Prvo što mi se požali kako mu je jedan od njih primijetio novi auto. Naravno ubrzo nakon toga požalio se kako ga preskupo plaća. Prizna mi kako je u tom trenutku osjetio grižnju savjesti, jer mu novac zapravo više ne treba.

"Tata, ne možeš raditi besplatno! Onda će tek ljudi postati sumnjičavi. Da ne spominjem kako je to užasno glupo. Ulagao si i ulažeš cijeli život u sebe i svoje obrazovanje. Ništa ti nije palo s neba."

"Istina. Palo je tebi, a onda si dio prosljedila nama."

"Ako sam vam prosljedila i grižnju savjesti, žao mi je, ali u tom slučaju ostavite si samo svotu za mirovinu, a ostalo spremite negdje ili oročite. Ali nemojte raditi gluposti." nastavim tiho.

"Nije pametno da ovo raspravljamo na terasi." nastavi mama.

"Istina, ali tihi smo, a najbliži susjed je na desetak metara od nas. Nemojmo sad svi postati paranoični." kaže tata, ali ipak predloži da uđemo unutra što i napravimo, jer strah je postao četvrti član naše obitelji.

Mama brzo skrene temu i kaže mi kako je danas po prvi put nakon mnogo godina rada bila u iskušenju dati otkaz na svom poslu. Dobili su novog šefa projektnog ureda i taj joj je vraćao svaki nacrt bezbroj puta. Tako već tjednima poslovne sate provodi projektirajući dva bazena i roštiljnicu.

"Mama, zašto ne otvoriš svoj projektni ured? I tako sam ti htjela dati novo lice u poliklinici gdje idem, ovako ti mogu dati još novaca za vlastiti projektni ured."

"Oprosti, ja sam još uvijek kod onog "novo lice" " izjavi tata.

"Da, ali ako neće face-lifting..." odvratim.

"Ne, to nikako neću. Ne želim biti jedna od onih glupih baba koje žele vratiti vrijeme. Ovo za ured ne bih razmišljala ni trenutka, da ovi za koje radim ne drže monopol u Samoboru. Pitam se tko bi mi preostao od klijenata." prizna i otpije posljednji gutljaj kave, pogledavajući nezadovoljno u šalicu.

"Pa, možeš, pokušati. Ako ne bude išlo, nije šteta." nastavim s uvjeravanjem.

"To i tvoje wellness utočište i imat ćemo posla preko glave. Eto Barbara, rekao sam ti da se ipak nije pretvorila u ovcu za šišanje. Dolazi opet k pameti." doda tata.

"Što ima novo kod prijateljica, mama? Jesi se vidjela s tetom Katarinom?" pitam samo da skrenem dalje od njihova mudrovanja.

"Jesam. Mislim da se sele."

"Gdje?"

"U Irsku. Unuci su joj već otišli. Ona i Luka nisu mislili kako će ih to snaći pod stare dane, ali Katarina je proglašena tehnološkim viškom u školi, a Luka je na minimalcu već godinama. Ona misli pokušati kao odgajateljica u Corku, a on misli kako će biti prisiljen za početak konobariti." kaže i suza joj krene niz lice. "Nakon što smo se ponadali kako će sve ići na bolje, sad kad je pobijedio tumor." nastavi tiho. Pitam je želi li im anonimno pomoći, ali samo odmahne rukom kao da se već pomirila sa sudbinom.

"Ne možemo svima toliko dijeliti. Nije da će nama ponestati, nego me strah ako otkriju. Zahtjevi neće prestajati stizati. Bit će navala. A i život mora ići kako ide. Ponekad je bolje ne intervenirati." ubaci se tata. "Ono što želim od tebe je, za početak, lokaciju tog tvog utočišta." nastavi.

"Samobor, tata. Ne znam ljepšeg i mirnijeg mjesta od njega." ispalim bez imalo razmišljanja.

Prizna mi da je mislio kako ću htjeti nešto na moru, ali mu se moj odgovor više sviđa. Otvaram svoj rokovnik i pišem u njega sve naše ideje. Tako je divno smišljati bez opterećenja i ograničenja. Samo čista ideja u nastajanju. Vrijeme brzo prođe i shvatim kako moram juriti dalje na kavu sa Sanjom, jer nas čekaju planovi za njezin rođendan. Moji obećaju nastaviti tipkati svoje ideje i slati mi ih mailom. I oni se čine jednako uzbuđeni.

Otkad je baka umrla prošle godine od gripe, češće se čujemo i više nema previše neizrečenog između nas. Njezina smrt nas je zbližila, a možda i uozbiljila. Mama je u početku bila jako nesretna, kriveći sebe da nije učinila dovoljno kako bi popravila njihov odnos. Ja sam pak shvatila da je krajnje vrijeme prijeći preko svega zbog čega me dovodi do ludila ili barem provesti vrijeme pokušavajući ustrajati na boljem odnosu. Život je jedan. Baka je veliki dio svog života provela nastojeći predbacivati mojoj mami svaku nevažnu sitnicu. Nije mogla shvatiti da mama ne može ostaviti sve, pa i posao, te živjeti samo s njom i skrbiti se samo za nju. Nije željela prihvatiti da će joj biti bolje u obiteljskom domu, s odgovarajućom liječničkom skrbi. Napala je moga oca, za koga je tvrdila da ju je on zauvijek udaljio od kćeri i uništio njezinu priliku da njih dvije žive sretan život. Iako je nešto bilo krivo i bolesno u toj

rečenici, moja mama je i dalje nosila teret te izjave nakon njezine smrti. Iako sam je voljela na svoj način, njezina smrt bila mi je olakšanje. To naravno nikada neću priznati mami.

Jurim do grada i tipkam Sanji da ću kasniti. U prolazu vidim Ivana, kako stoji i promatra me dok čekam zeleno na semaforu. Nasmijem se i mahnem mu. Zatim se sjetim kako su mi zatamnjena stakla i da me ne vidi. Pitam se zašto onda tako ukipljeno gleda. Njegova kožna jakna, otkopčana i položaj nogu spremnih na korak, učine ga ranjivim. Zaključim kako sigurno već zna da je to moj auto, jer ga je vidio na prilazu mojih. Spustim prozor i mahnem mu. On se nasmije i ne odreagira. Iza mi svirne auto, jer se upalilo zeleno. Brzo nastavim dalje prema gradu.

Dok napokon, nakon nekoliko krugova oko HNK, pronalazim parking, Sanja već javlja kako sjedi u Hemingwayju i naručuje nam bijelo vino. Brzo premještam stvari iz svoje maksi Chanelice u Zarinu torbu i jurim. Na pola puta sjetim se kako nisam prebacila novce i kartice iz YSL novčanika u Mangov. Zatvorim oči i već se vidim kako joj opet lažem da sam našla dobru kopiju. Tako sam već darovala dva Armanijeva novčanika njoj i njezinoj mami, dok joj napokon nisam rekla da mi je šaner pao i sada je na uvjetnoj. *Što li sve još neću morati izmisliti?* pitam se dok sjedam na terasu kraj Sanje. Ona me pozdravlja zagrljajem i poljupcem.

"Hej, nema te u zadnje vrijeme. Gdje se skrivaš?" Njezine smeđe oči gledaju u mene poput znatiželjne državne tužiteljice.

"Malo uživam u samoći. Znaš moje faze." Iako ne lažem i dalje se tako osjećam.

"Nema više. Dosta je toga. Znaš da prekosutra slavimo. Rezervirala sam nam stol u pubu u mojoj ulici i želim da se malo udernečimo." izgovori sve u jednom dahu.

"Opa! Drago mi je. Jesi se čula s Ianom? Je li to uopće još aktualno?" U trenutku kad to izgovorim, požalim, jer joj se lice zacrvni.

"Ma ne čujemo se. Ohladilo se to." kaže i zastane.

"Žao mi je." Ni ne izgovorim do kraja, a ona mi uzvratí jednako neugodnim pitanjem, koje sam valjda zaslužila.

"A ti s Markom?"

"Ne. To se čak nije malo ohladilo, nego umrlo." odvratim i preokrenem očima.

"Pusti ga. Možda je i bolje tako. Otkad ti izlaziš u Khalu? Koji je to bio klub u prošli petak? A one fotke iz saune i jacuzzija?" nastavi me tjerati da se osjećam kao na policijskom ispitivanju.

"Ma to je jedna prijateljica s wellnesa. Malo smo se počastile." Namignem joj i spustim glavu kao da se sramim.

"Self-love. Tako treba! Vidiš, mogle bismo i za moj rođendan na wellness." kaže entuzijastično, iako smo obje svjesne kako se to nikada neće dogoditi. I onaj Amsterdam bio je tad i više nikad.

Dok mi priča o novim kolegicama na poslu, moram priznati da se teško koncentriram. Priče tko je kome što govorio iza leđa ili tko bolje kotira kod novog šefa, a tko je pak zbog toga ljubomoran, na moju sreću više nisu dio moje svakodnevice. Iako me krene nagrizati, zaustavim grižnju savjesti na početku. Umjesto pravdanja samoj sebi, suosjećajno kimam glavom, a mislim plovim u nepoznatom pravcu, koji se na kraju otkrije kao Španjolska. Istina je kako samo želim što prije završiti i sa Sanjinim rođendanom i sa svim sitnim obavezama u Zagrebu i što prije sjesti u avion sa svojim novim društvom, koje me razumije.

Rođendan prođe brže nego sam očekivala, a moje misli o Španjolskog me nose cijelo vrijeme. Uspijem nekako zatomiti osjećaje pred njima, kao i skrenuti s odgovaranja na pitanja o tome kad ću nekoga od njih pozvati k sebi doma, kako je na poslu, imam li nekoga tko me zanima i sva ona pitanja koja su me prije zanimala. Čak i onaj dan kad sam vidjela kolegu s bivšeg radnog mjesta, osjećala sam se kao da s tom neugodnosti što prije moramo završiti. Njegova pitanja mogla bi mi smetati, a moji eventualni odgovori na njih ga ubiti u pojam. Iako laganje ostaje kao jedina mogućnost, to mi se više ne da, jer moj život više nije za laži, već ostvarenje snova.

Napokon dođe i dan putovanja. Dok se vozim u taksiju prema zračnoj luci, taksist kao i uvijek ispituje previše, a ja, kao i uvijek odgovaram premalo. On po običaju ne shvaća da je to znak da bih vožnju provela u šutnji, ali nekako se uspijemo dovesti na pravo odredište kao dva svijeta. Dok mi pomaže pri istovaru dva kofera, sve u meni puno je iščekivanja i vrele radosti. Osjećam se tako osnažena, unatoč tome što sinoć nisam oka sklopila. Hodala sam po kući s čajem za smirenje i lagano ga pijuckala kao da je čaša najfinijeg rajskog vina. Zamišljala sam da je kava, jer mi se tako jako pila, a to bi bila fatalna greška. Razmišljala sam što li me tek čeka na ovom putovanju i potajno se nadala kako je u redu što sam zatomila ili uopće ne osjećam strah. Nisam znala koje od to dvoje je istina, ali nadala sam se da razloga za strah neće biti.

Ustreptala stupam na teritorij zračne luke i sjećam se dana u kojima sam kao mala zatvorenih očiju prstom birala mjesta na karti i maštala da ću jednom moći putovati gdje poželim. Ne tamo gdje je sad povoljno ili je nekakva akcija agencije, nego tamo gdje u tom trenutku poželim. Isto sam tako još kao podstanar u Zagrebu maštala jednom živjeti u svom stanu, gdje ću imati mir od užasnih susjeda koji stalno buče, čija odvratno neodgojena djeca plaču i lupaju loptom po zidu moje spavaće sobe. Sjećam se jednog malog stana koji sam uzela u najam. Iznad tog stana živjeli su neodgojeni ljudi, koji su stalno lupali i škripali stolicama po stanu. Kadgod bi usisavali, strugali bi parket s cijevi usisavača. Njihov sirotinjski krevet zvučao je kao da ga rastavljaju letvu po letvu svaki put kad bi se u njemu pomaknuli, a tepih im je bio strani pojam. Zvala sam ih Čergari, jer sam imala dojam da iznad mene živi neko pleme divljaka, kojima je civilizacija nepoznanica. Bogu sam zahvaljivala što nisam tako siromašna i molila se da mi se otvori prilika da se maknem odande. Tad sam shvatila kako stanovanje u stanu možda ipak nije za mene. Otkako živim u ovoj kući, osim povremenog straha, osjećam

potpunu radost. Čak i sinoć dok nisam mogla zaspiti, šetkajući se po kući, osjećala sam radost i spokoj, zbog toga što sam imala toliko sreće u životu.

"Tu si!" Prene me Kristina sa smiješkom i dodirne mi rame. Usne mi poskoče u smiješak i zagrlimo se. Laknulo mi je, jer vidim kako ona nosi više prtljage od mene. Potajno sam to i očekivala. Ona je glamur koji je do nedavno i meni bio nepoznat. Tamo je već gledala koje bi šminkere i frizere mogli angažirati na otoku. Bila je toliko sretna zbog toga, da joj nisam imala hrabrosti reći kako ja mrzim da mi netko osim kirurga prčka po licu. Želudac mi se zgrčio pri pomisli da me netko šminka rabljenom kozmetikom i kistovima za lice upitne čistoće.

Željela sam očuvati njezin entuzijazam, jer Tija je već bila složila namrgođeno lice. Kasnije sam saznala kako ju je ostavio dečko i da se na Ibizi misli totalno razbiti od alkohola i partijanja. Brzi ukrcaj u avion sjeti me na posljednji let iz Amsterdama, kada sam bila puna elana. Letjela sam za Zagreb i maštala kako ćemo ja i Mark ostati u kontaktu. Ipak smo se dogovarali za još jedan susret, ali stvari koje bi mnogi predviđeli, ja zbog svoje naivnosti nisam. Svećenik koji mi je rekao kako će me moj suprug prepoznati po čistoći moga srca, sigurno nije mislio na Marka ili bilo kojeg muškarca kojega sam do sada upoznala. Čudno je to kako zapravo u svakom muškarcu kojeg upoznam, pomislim kako je potraga napokon gotova. Ponekad samu sebe prekorim zbog tog očaja na koji sama sebi u takvim trenutcima zaudaram. Vjerojatno ga osjete i oni, pa me zato nagaze i maltretiraju. Sreća, ubrzo se vratim na svoje staro i suočim se s istinom. Svaki put se čudim koliko ih samo moj odlazak iznenadi. Samo ja pronalazim tipove kojih se vrlo brzo treba riješiti. Obećajem sebi da na Ibizi ne želim nikakvog tipa, već samo zabavu i ples do podneva i tako u krug. Za muškarce iduća dva tjedna u mom životu neće biti mjesta. Otvaram knjigu i zabijam nos u nju, pokušavajući preživjeti turbulencije, koje uništavaju moj želudac. Slova se kreću i okreću. Potom shvatim kako je vrijeme za hitno otvaranje vrećice za povraćanje. Bacim se preko Kristine, koja drži čašu vina u ruci poput filmske zvijezde. Bojim se da postajem opsjednuta njezinim glamurom. Nadignutih obrva promatra moj istovar u vrećicu. Molim stjuardesu da je što prije preuzme i donese i meni malo tog spasonosnog vina. Ona mi ga servira s finim sendvičem od lososa. Kako volim prvi razred. Napokon mogu njime letjeti bez straha od prokazivanja.

Na silasku u zračnu luku i mahnitog traženja svih naših putnih torbi, primjećujem kako Jerko luta i traži svoj kofer. Nisam ni primijetila kako dobro izgleda u ovom sterilnom okruženju, koliko sam se trudila izbjegavati ga tijekom leta. Prvo smo posegnuli za istim naslonom glave u avionu, dok je pričao nešto s Kristinom. Ona ga je nezainteresirano slušala, a ja sam se bojala okrenuti prema njemu, kako ga ne bih poželjela još više. Svjesnost o njegovoj prisutnosti dva reda iza nas, držala me u stanju pripravnosti cijelim putem. Kao da potajno promatram nekakvu divljač u njezinom prirodnom okruženju. Dakako, osjećaj pripravnosti poremetio se osjećajem srama u trenutku kad sam posegnula za vrećicom, jer su moji zvukovi nad njom izazvali njegovu pozornost. U prvi mah činilo mi se kako mi se smije, ali kasnije je došao do mene i nagnuo se pitati me kako sam. Tih nekoliko sekundi dok je njegovo tijelo bilo nadvijeno nad mojim, osjećala sam se tako hrabrom i moćnom. Iz mene je isijavala nekakva praiskonska snaga, koju već dugo nisam osjetila. Parala me na sitne i tanke niti, jedva vidljive golom oku. Moja usredotočenost bila je u punom jeku, a sve moje pore ispunjavao je njegov miris.

Dok je lutao i okretao se po zračnoj luci, zatim povremeno stajao na prste, ne bi li vidio stiže li njegova prtljaga iz daljine, djelovao je poput mrzovoljnog urbanog superjunaka. Spreman izboriti se za sve što svijet misli da mu ne pripada. Njegova crna kosa uporno i dosadno lupkala je po njegovom desnom obrazu svako malo i skrivala sve njegove misli poput hvatala snova. Ono što sam željela više od svega je trenutak u kojem će me uhvatiti za ruke pred svima i odvesti u neki naš plan, daleko od svih i svega. No činilo se kako to nije ta priča, jer ga je Kristina gurnula u prolazu i već uočila njegov kofer na drugom izlazu. Otrčala je po njega, kad su se moji i Jerkovi pogledi sreli, njegova ljutitost zbog nestale torbe je ugasnula. Sramežljivo sam pognula glavu i teško se iščupala iz zagrljaja naših očiju, jer smo primijećeni od Tije i njezine Sare. Ubrzo nakon toga došapnule su nekoliko redaka jedna drugoj, dok se Tija nasmiješena poput neke zločeste djevojčice okrenula meni i pogledala me preko ramena.

"Želim te." govorio je moj um i pokušavala sam ga ušutkati. On se otimao kao da ga tjeram u tamnicu. Kad su nam se, na putu prema izlazu, slučajno dodirnule vanjske strane dlanova, više nisam mogla čekati i obuzdati se, prstima sam mu prešla preko dlana. Bio je to kratki trenutak. Toliko kratak da sam pomislila da neće biti niti zamijećen, ali bio je. To sam saznala tek kad smo sjeli u taksi prema hotelu. Koljeno je nježno i neprimjetno očima drugih prislonio na bočnu stranu moje noge. Kao da smo oboje znali kako je to odgovor na moje lutajuće prste od maloprije.

Njegovi prsti lutaju po mobitelu, listajući nekakve albume. U jednom trenutku pokazuje mi plažu koju je zamislio na Formenteri. Osjetim sjajno veliki osmijeh protegnuti na mom licu, kako mu vraća, umjesto riječi zadržanih na jeziku.

"Želim istražiti ovu spilju." šapne mi, kao da je to nešto samo za nas. Već vidim kako nestajemo daleko, a u povratku me gledaju razočarane Kristinine oči. *Još jedna koja je pokleknula, posve očekivano.* sigurno bi tada pomislila i bila posve u pravu.

Stižemo pred hotel i shvatim kako se novcem može kupiti gotovo sve, a ono što ne može, nije niti važno. To me ne zanima. Ushuaia nije ime koje je zvučalo obećavajuće, ali čini se ništa ispod očaravajućeg na steroidima. Dok čekamo da nam pripreme sobu, kratimo pola sata u Oyster & Caviar Bellinijima. Jerko, Mislav i njegov prijatelj čije sam ime zaboravila, jer ga je predstavio Jerko, dok su mu mišićava prsa nestašno provirivala iz polo majice, naručuju nam i tapase dok sjedamo za stol. Iako je šest poslijepodne, u bazenima poskakuju utrenirana tijela gostiju, koji ispijaju sve što postoji. Pogled se pruža na ležaljke i palme na Playa den Bossi i zove nas k sebi. Potrčim prema plaži i sjednem na ležaljku. Ovo je pogled koji želim pamtiti. Svjetlucanje noćnih klubova i brodova u daljini, dok mi noge tonu u pijesak i opuštaju me. Kristina, Tija i Sara dolaze za mnom i nose još jednu rundu pića sa sobom. Dok ih pogledavam iz daljine nogama sam odlutala iz pijeska, prema moru. Koračam plićakom i nadam se kako je ovo početak jednog predivnog godišnjeg odmora. Povremeno mi misli odlutaju na Sanjin rođendan, posebno na trenutak kad je Mirna rekla kako je čula da više ne radim na svome radnom mjestu. Nisam mislila da će vijest o mome odlasku ikoga zanimati. Iako je to slučajno čula od neke svoje kolegice, koja me navodno zna iz viđenja, pitala sam se je li to uistinu tako. U tom trenutku Sanja, Jasmina i Mirna pogledale su prema meni očekujući reakciju, odgovor,

razuvjeravanje, bilo što. Samo sam odabrala najgluplje moguće i rekla kako sad stvarno ne bih o tome. Iznenadilo me što nijedna nije nastavila ispitivati tada, niti poslije toga. To me navelo na razmišljanje kako već sigurno nešto slute od prije ili barem imaju nekakvu svoju varijantu istine.

"Hoćeš li i ti još jednu čašu?" prekine me Kristina, kvrckajući savršeno manikiranim noktom po čaši pjenušca. Kimnem glavom i krenem natrag prema šanku, ali kaže mi kako će Jerko stići s bocom uskoro. Tek što je izgovorila uočim njegova široka ramena kako se zavodljivo kreću i izranjaju iz sjene na suncu. Njegova bijela lanena košulja, poluotkopčana, taman da mu otkriva prsa, koja su očito jedan od njegovih aduta, ubrzaju moj puls. Iako nije jedan od onih visokih dvometraša, nego tek metar i osamdeset i sedam, djeluje visoko, snažno i dominantno. Tamna, maslinasta koža na njemu, čini se kao da je već tjednima ovdje. Ja ne mogu biti tako tamna ni da se sunčam dva mjeseca. Polako mi prilazi, kao da treba posebno dopuštenje za to i s osmijehom mi ulijeva pjenušac u polupraznu čašu. Njegova prisutnost tjera uzavrelu krv jače u moje noge, koje trnu od želje za njim. Sjetim se trenutka kad je došao po Kristinin laptop kod mene. Mama je pravila kolače u mojoj kuhinji, a tata uživao u pogledu na šumu iza kuće i polako ispijao čaj. Prišao je mojima tako pristojno dok se upoznavao s njima. Tako kao da mi nešto znači u životu i da neće tek tako nestati. Poslije svakog takvog intenzivnog osjećaja s njim, pitam se umišljam li išta od toga. Ponekad se uspijem uvjeriti kako je sve ipak samo u mojoj glavi. To potraje do idućeg bržeg kucanja moga srca, na idući pogled koji se zaustavi na njemu.

Dok prinosi svoju čašu mojoj, u trenutku kada se treba začuti zveket čaša, nagla buka motora stvori se iznad nas i od straha sagnem glavu prema dolje. Izlijem pola čaše pjenušca u more zbog tog trzaja tijela, a dio završi po Jerkovoju košulji i kosi.

"Avioni lete nisko iznad plaže. Nisi znala za tu atrakciju?" pita i rukom mi prijeđe po obrazu kao nekoj blesavoj djevojčici. Avion odmiče u daljinu visoko u zrak.

"Nisam. Iako sad se osjećam djetinjasto što skačem na svaki zvuk." odvratim dok mi on ponovno ulijeva pjenušac u čašu. Prsti nam se dodirnu i primijetim kako se i njemu ubrzalo disanje. Dečki ga zovu jer su preuzeli ključeve sobe i žele što prije krenuti u obilazak otoka i mjesta. On oklijeva kao da mi želi nešto reći, ali čeka pravi trenutak za to.

Tija ga povuče za ruku i naliže si još pjenušca, a glazba kod hotelskog bazena napadno je glasnija. U očima im svima zasvijetli vatromet. Dok idemo prema recepciji, oklijevam jer želim još malo paradirati plićakom i ležerno ispijati svoje najdraže piće, ali shvatim kako smo ja i Jerko neplanirano ostali sami na trenutak i to me odjednom zablokira. Pokušavam se opustiti na silu u tom trenutku. On mi pruža ruku i daje znak da mu priđem bliže. Naslanjam se na njega i pravim se kao da ne znam što sada slijedi, ali on ne mari za moju glumu. Poljubi me nježno i jednostavno. Kao da smo to radili već puno puta. Otvorim oči i promatram ga očekujući komentar ili reakciju, ali on me poljubi još jednom, ovaj puta duže i nježnije.

"Mislio sam sutra na Formenteru. Nisam još ništa dogovarao s dečkima. Hoćeš li sa mnom?" pita me kao da već zna odgovor.

"Ne znam. Možda nije pametno."

"Ako ne želiš, u redu je."

"Nije da ne želim, nego ne znam što će tvoja sestra misliti o tome. Već nas je Tija sumnjičavo gledala."

"Nije me briga što će misliti, a ne bi trebala brinuti ni ti. Razmisli do sutra." Uzme me za ruku i povede prema hotelu. Ležerno hodamo uređenom stazom u unutrašnjem dijelu hotela. Njegovi koraci su veći i sporiji od mojih. Prati moj ritam. Skoro će devet sati i polagani zalazak sunca prati nas u stopu. Priča mi kako su se dečki još u avionu dogovorili ići na glisiranje oko otoka i na ronjenje s morskim psima.

"I ja bih rado na ronjenje, ali ne s morskim psima. Radije bih promatrala ribe i meduze." odvratim.

"Može. Danas smo s njima, a sutra je rezervirano za izlet na otok." kaže i ruke nam se razdvoje, jer me nazove Kristina. Ona je već u sobi, otuširana i naručila nam je večeru. Nisam ni primijetila koliko je puno vremena prošlo u razmišljanju. Djevojke dolaze kod nas u sobu na druženje kroz sat vremena, a i navodno hotel priređuje sat vremena vatrometa za svoje goste, prije nego što lokalni DJ preuzme pozornicu.

"Vidimo se." kaže Jerko i prstima mi prođe kroz kosu. Odjurim do sobe, a na vratima me dočeka pomalo razočarano Kristinino lice.

"Mislila sam da se nećemo razdvajati. Pa gdje si dosad?" Ne odgovaram joj ništa, jer bolje je da taj odgovor dobije što kasnije i nakon što više koktela.

"Dogovorile smo jahtu. Poslije nje idemo u Pachu. Jedva čekam!" usklikne i brzo odjuri s mobitelom na misteriozan poziv. Vratila se namrgođenog lica. Pokušam saznati tko ju je uzrujao, ali ne želi o tome, pa pretpostavim kako se radi o njezinom dečku. Svako malo prekidaju i mire se. Trebao je i on biti s nama ovdje, ali joj je otkazao ujutro na dan leta. Već znam kad su u svađi. Tada mahnito objavljuje postove na Instagramu i označuje sve oko sebe, gotovo svakih petnaest minuta. Tada se obavezno pije najskuplje piće u potocima i sve mora biti slikano iz separea i provučeno kroz bezbroj filtera. Nije ni pomislila kako je on svjestan da to radi samo zbog njega. Pokušavala sam joj predložiti da ga jednostavno ignorira, zajedno s društvenim mrežama, ali previše je nestrpljiva za to.

"Objavio je opet sliku s nekom, ali ne vidi joj se lice." čujem je kako mrmlja u kupaonici dok se pegla za kosu grije.

"Kristina, izaziva te. Ne misliš li kako bi ti bilo lakše kad bi jednostavno našla nekog drugoga? Možda ovdje? Probaj si dati priliku." Držim je za ramena, jer su joj se opet zasuzile oči.

"Da. Imaš pravo. Ali, volim ga. I on to zna." odvrati.

"I previše iskorištava. Moraš mu pokazati da to nije prihvatljivo, jer nije."

"A ti? Rekla mi je Tija da misli da Jerko i ti nešto petljate. I? Jesi li ti svjesna, da je on zaljubljuje prirode i da se svako malo oduševi nekom? Molim te, nemoj samo da se ovo naše druženje pretvori u seansu terapije poslije prekida s mojim bratom. Toliko sam puta slušala od svojih frendica o njemu, da mogu knjigu tužaljki objaviti. Nemam više snage za to. Molim te."

"Neće. Obećajem ti, ništa te neću pitati o njemu." Dok to izgovaram, gleda me kao da je svjesna praznine i uzaludnosti tog obećanja.

"Neću." nastavim s uvjeravanjem.

U želji da prekinem s tom temom, još jednom krenem u obilazak našeg apartmana. Nestvaran je. Djeluje kao agresivni apartman za provode neženja. Veliki sobni šank s nekoliko mini barova. Velika zrcala iznad i pokraj šanka s redovima žarulja, ispod kojih se nalaze boce whiskeya, pozivaju na druženje i pravljenje koktela. Televizor s ravnim ekranom preko gotovo pola zida, ispod kojeg se nalaze dvije velike sjedeće garniture od bijele kože. Zatim posebne dvije spavaće sobe, svaka na svome kraju apartmana sa zasebnom kupaonicom. U svakoj se nalazi jacuzzi tik do staklenog zida s pogledom na more. Veliki ugradbeni ormari i jedan stakleni ormar nasred spavaće sobe, koji izgleda kao da je namijenjen na čuvanje večernje toalete. Veliki bračni krevet naslona boje slonovače, s visokim kraljevskim madracem proteže se gotovo većinom zida, koji je prekriven oslikanim zlatnim tapetama. Ulazim u kadu i spazim ružine latice porazbacane na dnu. Ne sklanjam ih, nego se tuširam gazeći po njima. Osjećaj je tako raskošan i nevin. Ne odustajem gaziti po njima čak ni kad se okliznem i umalo padnem. Vrtim se u krug dok tuš prska po mojoj koži. Tako bih legla ovdje u punu kadu i pila pjenušac do svitanja. *Da, s Jerkom.* pomislim i predam se uzavrelim mislima. Čujem kako Kristina otvara vrata sobe i razgovara s nekim. Odmah poslije toga zaječi poznati udarac otvaranja pjenušca. Utrljavam mirisno ulje na sebe na pomalo mokru kožu i nanosim šminku. Nemam ideju što odjenuti, ali sjećanje na moje posljednje Casadei sandale od crvenog satena, koje sam kupila poslije prvog tretmana povećanja usana, jer sam morala skrenuti misli od tolikih bolova, prvo su što mi padne na pamet. Bosih nogu izlazim iz kupaonice s nespretno stavljenim toplim uvijačima u kosi i lutam po bespućima svoje dvije torbe, koje još nisam stigla raspakirati. Malo mi je krivo zbog toga, jer ti koferi narušavaju ljepotu sobe. Iako si mogu priuštiti puno skuplje kofere, navezana sam na one marke Samsonite, jer me podsjećaju na sva moja putovanja prije ovog novog života. Uvijek sam se mogla pouzdati u njih i svašta smo prošli zajedno. Svoj crveni ću nositi vjerojatno dok se ne raspadne.

Kristina kuca na moja vrata i traži me da joj predložim koju pjesmu da pusti. Kaže kako je razočarana Jerkom, jer je već otišao sa svojim dečkima van, a mislila je kako ćemo biti zajedno na jahti prije kluba. Na spomen njegova imena po običaju sve se u meni zapali u sekundi. Ipak kad mi napokon dopre do mozga da je negdje vani s dečkima u klubu punom žena, opsjedne me grčenje želuca. Pažnju s toga odvraća mi Kristinina predivna ružičasta haljina bez naramenica i srebrne sandale. Tako nešto možda bi izgledalo neukusno na nekom drugome, ali na njoj izgleda tako nevino i izazovno u isti tren. Promatra me u čudu i pogled joj govori "Zašto još nisi odjevena!?", ali brzo izvučem svoje sandale i to joj izmamim osmijeh na lice. Prstima ispod brojnih slojeva odjeće u koferu napipam bijelu

maksi haljinu na jedno rame. Od ushićenja što sam se je ipak sjetila ponijeti naglo je izvučem i napravim potpuni nered.

Instagram obavijesti svijetle već nekoliko puta otkad sam krenula tražiti haljinu i dvije od njih su od Dražena, Jerkova drugog prijatelja. Otvorim i vidim snimku prskanja pjenušcem po skupini djevojaka od njegove strane. Jerko se smije i pleše u bučnom klubu. Ne vidim o kojem se klubu radi. Ni ne pokušavam saznati, jer sve što me zanima je što se događa poslije te snimke. *Ne. Nemoj si upropastiti i ovo putovanje. Ovdje ništa ne smije poći po zlu, jer se sad napokon možeš opustiti. Ne znaju odakle ti novac, ali ne moraš kriti kako ga imaš. Muškarac ne smije biti razlog tvoje tuge.* Hrabrim se mislima dok čujem Tiju, Saru i Miju kako diktiraju Kristini što će pustiti sljedeće. Izađem napokon i pridružim im se. Zajedno odemo na veliku terasu naše sobe i nazdravljamo dok nam pogledi upijaju atmosferu hotelskog vatrometa.

"Gdje si dosad? Mislila sam da ćemo ga propustiti." kaže Kristina dok gleda na Instagramu isječak koji je razlog moje sporosti.

"Večeras će biti odlično. Na jahti nas čeka DJ, a zatim idemo u malu vožnju do Las Salinas plaže, gdje ćemo se usidriti."

Isijavam od sreće na taj plan i stid me priznati ijednoj od njih koliko sam uzbuđena. Čini mi se kako ovom društvu ovakva putovanja nisu rijetka stvar. Dok me uzbuđuje skok adrenalina, pripitost od pjenušca, koji se miješa s osjećajem zahvalnosti, stigne mi poruka od Sanje, koja me pita zašto se više ne viđamo tako i je li me nečim uvrijedila. Pokušavam smisliti nešto pametno za odgovor, ali sve što napišem je: "Ne budi blesava, znaš da te volim. Nazovem te sutra." Ona i dalje nastavi s idućim pitanjem o mome poslu, za koji više nije sigurna je li moj. Ne odgovaram, jer niti znam što više reći, a da se ne ukopam u daljnje laži, niti mogu, jer Tija me već grabi za ruku.

"Prijevoz nam je tu." kaže i povuče me. Potpetica mi klecne i zamalo iskrenem zglob, ali ubrzo uhvatim korak za njima. Kristina spominje njihov prošli izlet u St. Tropez, Tija uspoređuje noćni život tamo i ovdje. Kako nemam čime doprinijeti razgovoru, slušam ih i povremeno vrtim po Instagramu u iščekivanju novih objava. Osjećam se toliko glupo zbog toga, da i samu sebe uvjeravam kako zapravo samo kratim vrijeme do luke, u čijem smjeru idemo. Kristina pokušava mobitelom locirati mjesto gdje je privezana naša jahta i govori nam da nas na njoj očekuje nekoliko domaćina. Pokazuje nam slike jahte, ne bih li je brže uočile ako sve znamo što tražimo. Nakon previše lutanja i natečenih nogu u potpeticama, čujem Saru kako nam dovikuje i pokazuje prema moru. Trideset metarska jahta, prazna i osvijetljena s dva konobara koji strpljivo čekaju kraj kapetana. Predstavlja nam se na engleskom i ne može skinuti oči s Kristininog poprsja dok nam govori što nam je sve na usluzi večeras prije isplovljavanja i tijekom večeri. Svaku nas poimence prozivaju kako bi nam izrazili dobrodošlicu. Identičan tretman bio je i u hotelu, gdje nam se također predstavio tim poslužitelja koji je rezerviran samo za nas. Iako su s nama trebali biti Jerko i njegovi prijatelji, laknulo mi je kako ću se malo moći opustiti i upoznati djevojke malo bolje. Smjestimo se na palubu i pred nas iznesu pladnjeve s plodovima mora. Dok se borim s njima, primjećujem kako djevojke većinom ubacuju sirove kamenice u usta i povremeno me odgovaraju od borbe s jastogom. Nisam sigurna hoću li moći izdržati još jednu

rundu pjenušca i pokazujem im kako ću ovu preskočiti. Djevojke se odluče skinuti u bikinije i zaplivati, ali kako ja nisam očekivala plivanje i ne želim uništiti frizuru, ostajem sjediti dok moj osobni konobar stiže s bocom vode i platom macaronsa za desert. Odlučim biti krajnje naporna i zamolim ga za sladoled. Bez imalo grižnje savjesti zaronim u sladoled i macaronse, dok djevojke plivaju. Za stolom mi se pridruži Kristina, koja nije željela pokvariti šminku. Rugaju nam se iz mora kako smo dosadne.

"Nisam očekivala ovoliko jahtu samo za nas." kažem.

"Htjela sam malo privatnosti i da ih bolje upoznaš, prije nego se izgubimo u bespućima klubova." kaže. "Nisam očekivala kako će odmah početi divljati." slegne ramenima i odgurne pladanj s macaronsima.

"Ne smijem. Strah me da ću se napuhn timer u ovoj uskoj haljini. Previše je tijesna." odgovori na moj upitni pogled.

"Kad bolje razmislim, možda sam i ja trebala odbiti, ali predivno izgledaju i jednako su dobrog okusa."

"Samo jedi. Trebat će nam snage za večeras." odvra ti i čeznutljivo pogleda u mobitel.

"Obećajmo si da večeras nećemo misliti o muškima. Samo zabava. Može? Neka oni misle o nama." predložim joj i ona se šutke složi.

More kraj Las Salinas plaže je nevjerojatno mirno. Svjetla na kopnu pozivaju me da zaplivam, ali obećam si kako ću se sutra po danu vratiti ovdje, jer ovu predivnu plažu moram doživjeti pod sunčanim svjetlom. Sigurno je predivna, dok ovako dojmljivo izgleda pod mjesečinom.

"Znaš, još samo jedno te moram naučiti." krene ona. "Mi djevojke gdje god putovale, volimo se držati nekih svojih običaja, a jedan od tih je da volimo igrati bridž. S obzirom da početnicima puno treba dok nauče bridž, vjerojatno ćemo igrati poker. Pa ako ne znaš, moram te barem malo podučiti sutra ujutro. Jerko i ja igrali smo oduvijek i jedno i drugo. On je strastveni poker igrač, ali meni je draži bridž, jer je to igra za mozak. Poker baš i nije." posve me iznenadi svojom izjavom.

"Može." odvratim entuzijastično.

"Samo, Tija voli igrati za veliku lovu kad igramo poker i moramo joj braniti previsoke uloge. Nadam se da tebe nećemo morati obuzdavati." doda.

"Ne brini. Moje ovisnosti su kupovanje i putovanja. Toliko mi vremena oduzimaju, da za još koju ne bi bilo mjesta u mom životu." kažem.

Dok se djevojke vraćaju iz mora i suše, ubrzo ponovno uskaću u svoje večernje izdanje. Čini se u pravi tren, jer je DJ već započeo svoj nastup. Nisam ni znala kako je Kristinina avantura na jahti uključivala i privatni nastup. Nas pet, uronjene u dobre zvuke, hranu i piće, otpuštamo kočnice i zabavljamo se do kasno u noć. U klubove ne moramo niti žuriti, jer sve počinje iza dva ili tri ujutro. U jednom trenutku

dok slikam Kristinu njezinim mobitelom, stigne joj poruka od Jerka. "Jesi li još na jahti? Mi nećemo tako skoro, ovdje smo se zagrijali s nekima. Vidimo se u Pachi, valjda."

Pogodi me njegova poruka, ali pravim se kako je nisam vidjela. Nešto poslije i meni je stigla njegova poruka u kojoj me pita kako se zabavljamo i kad ćemo se vidjeti. Ne želim je niti otvoriti, a kamoli odgovoriti mu. Samo je ovlaš pročitam s ekrana. Briga me za njega. Ja ću večeras uživati. DJ nije došao sam. Poveo je i plesače, koji izgledaju tako dobro, da uz njih poskakujemo još živahnije. Moja snaga buja, a sjećanje slabi. Posljednje čega se sjećam je kako me poznate ruke odvlače u klub i kako napuštamo jahtu. Sjećam se kako u tom trenutku plačem i Kristine koja viče na mene kako me ne mogu ostaviti na jahti kod Las Salinasa, jer party u klubu već je počeo. Kapetan nas iskrcava u pristaništu u luci, jako blizu kluba. Ipak ne toliko blizu, jer mi se taj dio u potpeticama čini poput triatlona.

Klub je prepun. Guramo se i jedva dišemo, dok nam rojevi ljudi istiskuju dah iz pluća. Vjerojatno mi ne bi bilo toliko teško, a da prije toga nisam toliko divljala i popila. Jastog u želucu priziva patnju u meni, a čaše pjenušca poskakuju toliko da mislim kako ga nikad više neću piti.

Iako sam rekla kako neću piti pjenušac, nisam zabranila Kristini da me njime prska. Tek što smo se popeli do našeg separea u ravni DJ-evog pulta, odmah je posegnula za bocom i otvorila je. Pjenušac je potekao po svakoj od nas tako snažno, da niti jedna kap nije dospjela u čašu. Odmah je naručila dvije nove boce i meni vode, jer sam joj prišapnula kako mislim da bih ipak trebala natrag do hotela. Odlučna u svom pokušaju da me zadrži, riješila je čak i pladanj kanapea, koji nam je u rekordnom roku stigao na stol. Počela sam se osjećati puno bolje. Toliko bolje da sam čak provjeravala i je li moja bijela haljina prozirna na strateškim dijelovima od toliko mlazova pjenušca po meni. Imala sam sreću, jer očito što Oscar de la Renta napravi, spremno je za sve neprilike. Sjećam se kad sam je kradom kupila u Amsterdamu. Mislila sam je obući na večeru kad budem opet došla kod Marka. Sreća pa se to nije dogodilo, jer ovo putovanje je puno zanimljivije za njezinu premijeru.

Tija je već našla nekog Španjolca koji joj pričom odagnava misli na ružan prekid. S obzirom da je bila pred ponorom plača, dok joj je Sara otimala čašu iz ruke, njezin zvonki osmijeh, pravo je osvježanje. Kristina i ja toliko plešemo da nam je već i DJ počeo mahati. U jednom trenutku pozove nas k sebi za pult preko mikrofona. U nevjerici slijedim Kristinu, dok nam zaštitari otvaraju vrata DJ-evog boksa i puštaju nas unutra. Ona se sjeti kako je zaboravila mobitel i uzme moj iz ruke. Dok skačemo skupa s njim, ona emitira uživo preko Instagrama. To saznam naravno tek kad preuzmem mobitel od nje, jer mi se sandučić napuni porukama. Između ostalog i jedna od njih od bivšeg kolege s posla i moje Mirne, koja se pomirila s dečkom i opet javlja kako je nesretna. Ne odgovaram nikome, dok mi u jednom trenutku ne stigne Markova poruka. Sjetim se kako ga vjerojatno nisam obrisala s liste pratitelja i sad je vidio ovo. Iako mi to pomalo imponira, postoji netko drugi tko me zanima još više o njega, ali njega nema na vidiku. Podsjetnik na njega gurnem u stranu i u mojoj glavi glazba me ponese vibracijama snažnije. Slikamo se s DJ-em i on nas stavlja na snimku na svojoj stranici. Osjećam se tako slobodno. Više me ne muči gdje je ijedan muškarac u mom životu ni sve moje nesigurnosti kojima se maltretiram inače. On mi šapne na uho kako mu se sviđam i palcem prijeđe preko mojih usana, dok

skida jednu slušalicu s uha. Na opće zadovoljstvo svih prisutnih Kristina preuzme mikrofon i zapovjedi svima da podivljaju još jače. Ponekad mislim kako je stvarno uopće ne poznajem, jer se predobro snalazi na upravljačkoj ploči. Toliko dobro da mu je čak promijenila ritam pjesme. Ubrzala je cijelu atmosferu. Dok nas DJ poziva k sebi i daje mi čašu s whiskeyjem, pogled mi padne na poznato lice tik do pozornice - Jerkovo. On nas smireno promatra kao da je naš tjelohranitelj. Iza njega stoje njegova dva prijatelja i tri djevojke, od kojih jedna gleda u njega, svojim velikim gladnim očima. Gledamo se tako nekoliko trenutaka, dok ona ne priđe prema Jerku i pokuša ga odvući. On joj se otrgne i nastavi gledati prema gore, dok DJ nazdravlja s nama. Ubrzo dođe gore i zaštitarima pokazuje prstom na nas, dok mu nešto govori. Djeluje nezadovoljno. Ne zanima me o čemu se radi i namjerno mu prkosim i dopuštam DJ-u da se u jednom trenutku okrene leđima publici i poljubi me pred svima. Plešem lagano u njegovom zagrljaju, a sve oko nas blješti. Osjećam se tako djetinjasto. Poput nekakve glupačice koja prkosi onome koji joj se sviđa, da bi na kraju stvarno počela i uživati u toj situaciji. Uskoro shvatim kako je i Jerko nestao. Povremeno ga tražim pogledom, ali ne mogu ga pronaći nigdje. Odupirem se iskušenju da mu pošaljem poruku. Umjesto svog mobitela u ruku uzmem Kristinin i vidim njegovu poruku. "Pazi što radiš. Nemoj otići negdje s tim ološem, molim te."

Iako meni nije poslao ništa, mislim da je ta poruka vrijedila za obje. Naljuti me što je predmet mog inata nazvao ološem i poguram svoj inat dalje i poljubim DJ-a još jednom. Osjećaj nije isti. Više ne izaziva vrelinu u meni. Možda je bilo zabavno jedino dok sam znala da me Jerko gleda.

PETO POGLAVLJE

"Stižem!" Šapćem Jerku na mobitel, dok se iskradam iz sobe. Glava mi je teška, a tijelo nekoordinirano. Nožnim malim prstom udarim u ormarić pri izlasku i moram zatomiti bol i jauk koji ostavljam prikovanim negdje duboko u sebi. Kristina spava u susjednom dijelu apartmana i pokušavam je ne probuditi. Moja torba urotila se protiv tog plana, pa mi se upliće među noge i podmeće mi nogu. Sreća, od preglasnog partyja sinoć, obje smo nagluhe i Kristina ne čuje moje nespretno lupanje.

Iako sam mislila da neće provesti naš dogovor, Jerko mi se jutros javio i probudio me iz moje kome. Zvučao je puno bolje nego ja. Ne znam je li to samo zato što se brzo oporavlja od tulumarenja ili zato što nije pretjerao sinoć. Nisam ga vidjela nakon što je sinoć nestao sa svojim dijelom društva i jedino čega se sjećam je povratak na našu jahtu. Dok smo usidreni pokušavali uskočiti u more i malo se osvježiti, sjećam se kako sam skočila u haljini. Drugima je to bilo smiješno. Sjećam se i kako je Kristina htjela pozvati DJ-a na našu jahtu, a on nas dvije na njegovu jahtu. Tu se negdje upleo i njezin brat, ali više se ne sjećam kojim povodom.

Silazim poput najvećeg lopova u prizemlje hotela, gdje me čeka Jerko namrgođenog lica. Pokušavam prizvati sinoćnje događaje, ali sve što me prati je prizor bjeline moga umornog lica, čiji sam odraz vidjela u dizalu. Polako mu prilazim, a on me čeka naslonjen na pult hotela i dalje ozbiljna lica. Jedna bora proteže mu se sredinom čela i nadigne obrve kad me ugleda. Usne mu se krenu razvući u osmijeh, ali odustanu. Moje usne još uvijek ne znaju kamo bi pošle, jer se moja radost što ga vidim miješa sa strahom zbog neizvjesnosti o tome što je sve bilo sinoć. Čudim se kako mi jutros nije bilo previše loše. Samo sam bila umorna. Ne mogu se načuditi sama sebi kako sam samo uspjela u manje od petnaest minuta spremi u torbu sve što će mi trebati za naš izlet. Još veća nepoznanica mi je kako je dogovor za taj izlet opstao. Cijelu noć provela sam sanjajući Jerka u zagrljaju one crнке iz Pache, ispunjena bijesom. I sad me obuzme bijes kad se toga sjetim. Obučena u sive espadrile, bijele hlače i ljubičastu tuniku, osjećam se nespremno za susret s njim. Priđem mu u tišini i pogledavam ga ispod oka, prepuštajući njemu prvu rečenicu teksta.

"Drago mi je da si dobro. Jesi spremna za danas?" Oči mu bljesnu i dalje prodorno gledajući u mene. Možda i kroz mene, više nisam posve sigurna u ništa kad je on u pitanju. Nekad mi se čini kako se ponaša prepređeno poput žene, puštajući me da se sama upletem u svoju mrežu. Njegove lanene hlače su tako nekarakteristične. Nije mi jasno što pokušava izigravati. Lagana majica kratkih rukava tijesno pripijena na njegovom torzu, crna i nepraktična za vrućinu. Pitam se je li mi postao iritantan i je li to faza koja prethodi mom zaljubljivanju u njega. Kimnem potvrdno na njegovo pitanje i šutke ga odlučim slijediti, primjećujući nezadovoljno kako me ne drži za ruku dok idemo pričekati prijevoz ispred hotela.

"Očekivala sam da ćeš odustati od današnjeg izleta. Čak da ćeš me posve izignorirati." kažem nakon što smo sjeli u taksi, pogledavajući u daljinu dok mu pričam s visoka. Ni sama ne znam zašto to radim, kad sve što želim je baciti mu se u zagrljaj i slijepiti se s njim na ovoj vrućini.

"Misliš, ti si zamalo odustala kad si shvatila da si zaglavila s onom muškom zvjezdicom?" odvratila još napuhnutije nego ja.

"Nisam zaglavila s njim. Ti si zaglavio s napuhanom lutkicom od sinoć? Je li bila dobra?" Zapeku me vlastite riječi. Nadam se da je bila sve samo ne dobra. Željela bih da se nije ni dogodila i da mi Jerko prizna kako sam je samo umislila.

"Ti se stvarno ničega ne sjećaš. Blago meni." kaže i osmijeh mu osvjetla lice.

"Da, ne sjećam se. Slobodno mi možeš prodati laži." odvratim.

"Nisam imao ništa s tom malom. Nisam ni planirao. Moja sestra i ti ste se previše opustile i htjele ići kod gospodina Zvezdice na jahtu, pa kad ti nisi bila sigurna, Kristina ga je pozvala k vama. Kad je došao, shvatili ste da vam je rezervacija jahte istekla, pa ste ipak otišle na njegovu. Tamo je bilo svega. Kristina se nije javljala, a ni ti, pa sam te locirao preko tvog iPhonea. Dečki su me ostavili i otišli s Elenom i njezinom frendicom, a ja sam upao na jahtu nepozvan. Ne bi me pustili da me Kristina nije uvela. Onaj debil je slinio po tebi i htio te baciti u more odjevenu. Jedva smo ga spriječili. Na kraju si skočila sama, jer sam te htio povesti doma. Nisam ni znao koliko se voliš inatiti." zastane i pogleda me uvrijeđeno.

"Svadjivice." nastavi i pomazi me po obrazu. "A onda si se bacila na mene kad smo te izvukli iz mora i rekla si da me voliš."

"Ne laži." pogledam ga prijekorno u strahu da sam se otkrila.

"Ok, nisi baš to rekla, ali si me ljubila." prizna i pogleda me skrivečki.

Izlazimo iz taksija, a brodica nas čeka. Nije pretrpana ljudima. Jedna veća grupica ljudi i dva para. Stanem pred nju, ali Jerko me čudno pogleda i slegne ramenima.

"Ne idemo li ovime?" pitam očito.

"Ne. Imamo gliser. Ne budali. Ja vozim." odvratila mi pomalo drsko i to mi se sviđa. Njegova gornja usnica poskoči prateći zamišljeni pogled, mislim na pučini.

Snažni gliser, optočen bijelom kožom, izgleda posve novo. Vidim da se stvarno potrudio. Pomaže mi da se popnem i već vidim kako sam ponijela krivi šešir. Uzmem maramu i zavežem ga preko njega. Jerko pokrene motor i povuče ručicu prema sebi. Od trzaja poskočim. Osjećam se kao odbjegla nevjesta dok jurimo prema Formenteri. Ne znam samo što ću reći Kristini, ali to ću prepustiti njemu. Stignemo do obale otoka za manje od deset minuta. Onaj brodić smo ostavili daleko iza nas i jako sam ponosna na njega. Osjećam se glupo, jer ne znam kako da se ponašam s njim. Nismo par, sviđam

mu se, pronađe drugu, pa mene vodi na izlet. Više ništa ne znam. Dok stojim naslonjena i gledam kako polako pristajemo, Jerko stavi svoj dlan preko moga i pogledi nam se spoje.

"Mogu li te poljubiti?" kaže lijeno. Njegova crna kosa poigrava od vjetra na njegovom čelu i maknem mu pramen iz uha. Ova poluduga dužina kose, tako mu dobro stoji. Kimnem mu i približim svoje usne njemu. Dodir njegovih usana tako je vreo.

"Čekam ovo od sinoć, kad sam te stavio u krevet." kaže žmirkavih očiju dok se bori s jakim zrakama sunca.

"Ti si me stavio u krevet?"

"Da. I presvukao."

Namrštim se, a on me privuče k sebi i tijela nam se priljube.

"Ne brini se, nisam iskoristio priliku."

"Ja ne bih bila tako obzirna." Kažiprstom mu kliznem niz rub brade, dok njegove ruke ponovno ne počnu lutati po meni.

"Tko bi rekao da si tako nježna. Sinoć si htjela voziti skuter u mokroj dugoj haljini. Izludjela si me. Poželio sam se okrenuti i odvesti te u sobu."

"Ne laži. Ne vjerujem ti više ni riječ." Pomogne mi sići s glisera i pogled mi otmu bijele kućice piramidalno složene. Kilometri i kilometri pješčanih plaža ispred nas, pozovu me da protričim pješčanim plićakom i ostavim ga da se bori s mojim stvarima.

"Što si rekao Kristini?"

"Da sam na Formenteri cijeli dan. Htio sam joj reći da sam s tobom, ali nisam znao hoćeš li ipak doći ili ću ispasti glup."

Ne znam vjerujem li mu, ali njegov prodorni pogled ne mogu odbaciti tako lako. Nakon nekoliko sati na plaži, brzo mu postane dosadno. Iako sam to i očekivala, došlo je prebrzo. Gurka me laktom i škaklja jagodicama prstiju. Valovi nas zapljuskuju i lijepe zrnca pijeska za našu kožu. Povuč me na sebe i zagrli. Potpuno se predajem njegovoj zaigranosti i obećajem si kako neću misliti na to što je stvarno sinoć bilo s Elenom. Svjesna kako sam posve licemjerna, ali i da sam namjerno koketirala s DJ-em, jer sam bila bijesna i nemoćna.

Odlazimo na ručak u predivni restoran s kojeg se pruža pogled na plažu i more. Nagovorila sam ga da poslije ručka istražujemo otok džipom. Dok zalijevamo limunadom račiće i školjke, nazove ga Kristina. Pokuša joj prodati priču kako je htio na ronjenje i cjelodnevni izlet, jer je želio malo samoće, ali čini mi se da mu ne vjeruje. Mene i dalje ispituje gdje sam, iako sam joj rekla da sam u gradu i kupujem suvenire, a kasnije planiram na Las Salinas plažu.

Naposljetku me Jerko nagovori da mu dopustim reći joj istinu. Povjerujem mu kako je tako bolje. Dovoljno je tek nekoliko minuta razgovora i sve joj prizna. Iako je priča nevina i u njoj smo tek dva prijatelja koja su zajedno otišla na izlet, brzo završi razgovor s njim. Nakon toga mi više ne odgovara na poruke. Ovaj dan bio je tako lijep da ga nemam namjeru kvariti s mojim i njezinim odnosom i svađama. Nakon što me slika i objavi nas na Instagramu, Mark nestane s moje liste pratitelja. Ne mogu se načuditi koliko je djetinjast, niti sebi, koliko mi to imponira u tom trenutku.

U istraživanju i lutanju po svim plažama gliserom prođe nam dan. Osjećam se tako moćno u njegovoj blizini. Kao da me njegova prisutnost snaži i obećaje mi ljubav. Duboko u sebi pribojavam se kako mu neću biti dovoljno zanimljiva ni izazovna na dulje staze. Jedino što mi malo daje nadu da nisam u pravu, je to što još nije pokušao spavati samnom. Možda me ipak shvaća malo ozbiljnije. Dok lutamo gradom i šćemo pokraj brojnih restorana s glazbom, zastane i povede ples. Okrene me i privlači k sebi, milujući me po nadlaktici. Pitam se koliko je njih imalo ovakav tretman i ugrizem se za jezik da ne mislim više o tome.

"Pa... Mislio sam kako bi mogli ostati još jedan dan i pokušati sutra ujutro ono ronjenje. Osim ako se tebi to ne da." kaže napokon i shvatim kako oboje priželjkujemo isto. Kristina mi šalje video isječke iz beach bara. Nada se kako ćemo se vratiti isti dan. Naša ponovna komunikacija mi pruži malo mira za ostatak dana. Ipak ću moći imati i romansu i prijateljstvo. Samo koliko dugo?

"Ja bih rado ostala, ali osjećam se kao da sam u vezi s tvojom sestrom, jer joj moram polagati račune o našem odnosu. Malo mi je nelagodno." priznam, a on me primi za ruku.

"Nju prepusti meni. Poslat ću joj nekoliko naših slika, pa će se malo primiriti."

Sve u meni se probudi na te njegove riječi. On je stvarno odlučan imati me večeras i spreman je sve reći, samo kako bi to ostvario. Zapravo, nije me ni briga za to. Život je prekratak za glume. Ako će me ostaviti, može to napraviti bilo kada, ne nužno ako spavam s njim prebrzo.

"Želim, jer mi se ne vraća natrag u još jedan klub. Možda ipak nisam tolika partijanerica, kao što sam mislila."

"Nisam lud da ti vjerujem. Pogotovo nakon onog što sam vidio sinoć." Zastane i zatakne mi pramen kose iza uha. "Samo me želiš iskoristiti." kaže i smije se. Preokrenuo je lopticu.

"Ne preokreći mi tim očima. Možda ne želim da me iskoristiš. I mi muškarci ponekad imamo osjećaje." nastavi, ali ovaj put malo ozbiljnijeg lica.

U mome svijetu muškarci su previše prevrtljivi da bi stajali iza takve ishitrene izjave.

"Nisam luda da ti vjerujem." odvratim.

Približim mu se toliko da osjetim njegov dah i vidim pulsiranje vena na vratu. Tom predivnom mišićavom vratu, koji me poziva da ga ljubim. Pogled mu je samouvjeren, ali istovremeno i ranjiv. Ne pamtim kad me neki muškarac toliko dugo promatrao. Rezerviramo apartman na jednu noć u prvom

hotelu na koji naiđemo. Dobro, drugom, jer sam htjela onaj koji ima wellness i spa. Nakon što unesemo to malo stvari unutra, pogled na pučinu nas oduševi. Provedemo neko vrijeme zagrljeni i promatrajući taj prizor dok mi priča kako sve što mi prizna, ne smijem odati nikome, ni Kristini ni njegovim prijateljima.

Priča mi kako već dulje vrijeme nije bio u vezi. Ne otkriva zašto. O bivšima ne želi puno, samo prizna kako ga često promatraju kroz njegov bankovni račun i u njemu vide moć, a to mu imponira samo kratkotrajno. Njihovi zahtjevi koje mu nameću ga guše i već dugo nije osjetio mir kraj žene.

"Možda voliš muškarce? Jesi se probao smiriti kraj jednoga?" zadirkujem, iako znam da se to ne smije kad ti muškarac govori ozbiljno.

"Zla si. Ne. Zbog ludih i histeričnih zahtjeva i ambicija s mojim novcem, prestanem ih cijeniti. Što ćemo kad novca nestane?" Veže vezicu na tenisici i pogledava prema pučini.

"Zašto bi ga moralo nestati? Zaradit ćete ga opet zajedno." odvratim.

Iako vidim dovoljno znakova za uzbunu u njegovim šaputanjima, teško mu se odupirem, a moram si priznati da se ni ne trudim previše.

Njegove usne su predugo na mome uhu i sad već počinjem osjećati dublje vibracije njegova glasa u sebi. Potpuno me očarava. Povremeno se našalim na njegov račun, ali svaki put požalim, jer mi ne uzvрати nijednom. Mirisna aura njegova tijela, svuda je oko mene. Okružuje me kao zaštita, ali i prokletstvo. Pitam se kako je moguće da se osoba koja je došla ovdje s prijateljima, nalazi sada ovdje samnom, umjesto s njima.

"Ne želim više tulumariti. Iako, ovo mi je mjesto posebno drago. Moj tata je ovdje zaprosio moju mamu." napokon kaže.

"Na Formenteri?" Nadignem obrve u nevjerici. Ova priča je sigurno izmišljena. Rado bih pitala Kristinu, ali zbog našeg usmenog pakta ne smijem pitati ništa o Jerku.

"Da. Upoznali su se u Barceloni i zatim su odlučili proputovati cijelu zemlju zajedno. Trebalo im je tri tjedna. Uvijek je govorio kako je odmah znao da je želi oženiti. Kaže kako je bila najveća partijanerica u Zagrebu. Često su se pretjerali zbog toga, ali moja majka je voljela i voli život. Kristina je na nju."

"Moji se nikada nisu vjenčali, jer ne vole sladunjave i nametnute norme." pokušam ugasiti njegovu ljubavnu priču, jer mu ne vjerujem niti riječi.

"A ti? Što ti voliš?"

"Odanost, duboku i iskrenu ljubav. Nije mi toliko važno u kojem obliku ili normi, samo da je osjećam." priznam i shvatim da se ni sama to nisam nikad prije pitala. Zapravo, prvi puta sam o tome konkretno ovako razmislila sad.

Noć provedemo u sauni i bazenu, gdje me tek nekoliko puta pokuša poljubiti, ali učini to tek ovlaš, jednom. Ne želim si priznati, ali bojim se kako sam se u njega počela zaljubljavati ubrzo nakon što smo se upoznali. To me plaši. Ne želim biti jedna od onih ludih razmaženica kad je ljubav u pitanju. Želim biti pametna žena koja zna što želi i u skladu s time bira, ali dokazi ne govore tako. Sve moje dosadašnje veze nisu bile nekakav odraz uspjeha. Često sam bila povrijeđena, mogla sam to predvidjeti. Nešto u meni govori mi kako je Jerko sličan meni. Samo još ne znam točno po čemu sve, ali nadam se da me osjećaj ne vara. Ivan me isto povrijedio, iako sam ja navodno ostavila njega. U mojoj glavi, on je taj koji je ostavio mene, jer mogao je ići u Zagreb zamnom i započeli bismo zajednički život. Ja sam se i tako samo željela maknuti iz Samobora, ne od njega.

"Kad si ti posljednji put bila u ozbiljnoj vezi?" pita me dok sjedamo u sobu hotela preumorni iz saune. Toliko sam umorna da večera, koja predivno miriši i mami me na stoliću, nije dovoljna da joj se približim, jer nemam snage. Pogled prema mobitelu traži još malo snage i Jerko mi ga nadignutih obrva dodaje. Kristina je.

Javim se Kristini, koja mi krene držati predavanje o kršenju ženskog kodeksa na putovanju. Nada se kako Jerko samnom neće upasti u nevolje.

"Koji ženski kodeks? Pa niste vas dvoje u vezi. Zašto bih ga uvalila u probleme?!" vratim joj.

"Zato što se vas dvoje očito dulje vrijeme igrate mačke i miša, a on obožava biti tvoj junak."

"Kristina, malo me vrijeđa tvoja izjava. Ja ništa loše ne želim tvome bratu ni tebi. Ako te toliko smeta to što sam s njim, istog trenutka ću sjesti na prvi katamaran prema Ibizi. Obećajem ti." kažem, dok Jerko upitno pogledava prema meni.

"Vidim da se stvarno ničega ne sjećaš. Jerko je sinoć premlatio tvog udvarača. Zaštitari su ga skidali s njega i jedva je izbjegao kaznenu prijavu. Samo zato što sam ih ja uspjela namoliti kako ćemo u miru otići i da nas više neće vidjeti. Jerko je poludio kad vas je vidio zajedno i da te pokušava baciti u more. Kad je vidio strah u tvojim očima i glasu, preobrazio se. Davno ga nisam vidjela takva. Sve od one noći kad... od one... kad je... onaj divljak... držao mene zarobljenu." napokon prizna i izdahne drhtavo.

"Kristina, oprost mi. Nisam ga htjela dovesti u opasnost. Ja se stvarno toga ne sjećam. Previše sam popila i trebala sam biti odgovornija." Jerko mi uzima mobitel iz ruke i odlazi u drugu prostoriju. Nakon nekoliko minuta vraća se i daje mi mobitel natrag. Prekinuo je razgovor. Shvatim kako ne želim biti u zavadi s Kristinom i Jerka dovoditi u opasnost, jer očito je impulzivan kraj mene, a i ja kraj njega. Ustanem naglo i krenem spremati svoje stvari u torbu, ali on me zaustavi.

"Kamo ideš?"

"Natrag na Ibizu. Sigurna sam kako ću pronaći neki katamaran."

"Što ti je? Pusti moju sestru. Ostani. Molim te." govori sve tiše.

"Ne želim da se brine zbog tebe. Stalo mi je do vas oboje. Prijatelji ste mi i upoznala sam vam roditelje. Stvarno su divni. Oprosti mi. Nisam znala da ću ti pokrenuti lošu uspomenu. Ja... meni je stvarno žao. Najbolje da idem." krenem prema vratima, ali on krene zamnom i čvrsto me zagrli.

"Neću te pustiti. Ne radimo ništa krivo. Mislio sam da se sjećaš bar nečega od sinoć. Sad sam još ljući, kad se sjetim što je sve moglo biti. Moj bijes... on ima veze s mojom sestrom..., ali najviše ima veze s tim da ste obje toliko naivne i stalno vas treba držati na oku. Svijet je jako pokvareno mjesto i ljudi samo čekaju da te kao bijesne životinje iskoriste i ogule. Nisi kriva što sam ja pobjesnio. Kriv sam ja što sam izvan kontrole." Njegov glas pun je potisnute boli. Polako me okrene prema sebi, a moje čelo klone na njegovo rame. Šutim dok sve u meni govori da želim ostati ovdje i pretvoriti ovu noć u nekoliko njih. Noga putuje unatrag i odvaja tijelo lagano od njegovoga.

"Ne želim te dovoditi u iskušenja i izazivati tvoje rane. Jako si mi drag. Ne bih mogla podnijeti da zbog mene bilo kako nastradaš." šapćem mu u rame. Gledam ga kao da ga gledam posljednji put s ove blizine. Želim upiti svaki trenutak s njim. Nešto u vezi njega mi je tako neodoljivo. Pokraj njega se ne osjećam tako polumrtvo, kao inače.

"Čovjek te želi zaštititi i bojati te se u isto vrijeme." Pomakne mi pramen kose s lica i drži ga među prstima.

Primi moje lice dlanovima i zarobi ga između njih. Naglo se trgnem, jer odnekud u daljini čujem tutnjavu. Podignemo pogled i ugledamo vatromet. Oboje se nasmijemo i na tih nekoliko trenutaka zaboravimo na ovu dramu.

"Formentera te želi." šapne mi s osmijehom na licu dok udišem svaki njegov dah.

*

Otvaram oči i ugledam prazan krevet. Posteljina je zgužvana, a jastuk još uvijek udubljen na mjestu gdje je naslonio glavu. Pogledom ga tražim po sobi i prisjećam se kako smo poslije čaše vina i večere koja se zamalo ohladila u iščekivanju kraja naše rasprave, zaspali naslonjeni jedno na drugo. I dalje me razara grižnja savjesti. Zašto je rekao da me se boji u isto vrijeme. Priželjkujem dublji odnos s njim, ali to neće biti moguće bez odobrenja njegove sestre. Ne želim da trpi njezino i moje prijateljstvo. Otrčim do prozora bosih stopala i otvorim prozor. Svježina slanog zraka prodre u sobu, utapajući moje nosnice u sebi. Gledam katamarane i jahte kako kližu ispred hotela po morskoj površini. Prizor luksuza od kojeg se gubi dah. Plašim samu sebe koliko me dobivena moć opija. Pruža mi priliku za život u kojem ne moram više razmišljati o glavnoj ljudskoj preokupaciji. Dobila sam još jedan život. Sad moram živjeti za nekoliko ljudi. Jerko je jedan od moje vrste. Imam osjećaj da bi zajedno mogli vladati svijetom ili barem vladati svim užiticima ovoga svijeta. I jedno i drugo bit će mi sasvim dovoljno, ako bude s njim. Nezadovoljno pogledavam u svoje grudi. Za nekoliko tjedana tome je kraj. Napokon sam smogla hrabrosti i dogovorila termin. Sinoć kad sam vidjela onu crnokosu mladicu kako se motala oko mog muškarca svojim ogromnim poprsjem, tješila sam se kako samo još

malo trebam izdržati i još jedan problem, s kojim se dugo borim, bit će riješen. Veće grudi malo će me osloboditi iz moje ljuštore i dati mi potrebno samopouzdanje.

Jerko uđe u sobu s doručkom i pogleda me kao da sam napravila nešto zločesto. Osim ako mi nije pročitao misli, ne znam što li sam sad skrivila.

"Htio sam te probuditi doručkom." uzdahne i namršti se.

"Pa život nije film. Još uvijek me stigneš nahraniti." namignem mu.

"I što ćemo sad?" pita me dok mi polako utrpava topli komad peciva s marmeladom i maslacem u usta.

"Roniti?" pitam, a on me uštupne za struk, lagano a opet tako izazovno prizivajući trnce po cijeloj desnoj strani moga tijela.

"Ideš?" nasmiješi se zaigrano. Njegova dvodnevna brada, lagano je već probila i izgleda mi još muževnije i moćnije. Možda sam i ja jedna od onih koje Jerko ne bit trebao voljeti, jer idu samo za moći. Nagnem se i lagano ga poljubim. Ponašam se sramotno. Nikada nisam inicirala poljupce. Ostavim trag marmelade po njegovim usnama i obliže se, jezikom dotičući i moje usne. Želim ga.

"Lijepo mi je s tobom." šapnem mu. On zatvori oči i zagrlj me.

Za par sati istražujem morski život pokraj njega, nespretno ga lupkajući perajama.

"Sviđa mi se tvoje lice dok roniš. Izgledaš ljutito i odlučno." kaže dok me pokušava poljubiti s maskom na licu.

"Prije nisam voljela morski svijet, a ni vodu. Uvijek me je plašilo što je to ispod površine. Sad mi se zvijeri na površini čine puno gore, a ovaj podvodni puno pitomiji." požalim se dok se penjemo na brodicu. Ovih sat vremena ronjenja bilo je iscrpljujuće. Osjetim kako me zateže koža na ramenima. Negodujem što sam opet izgorjela na suncu. Naše temeljito istraživanje Formentere i njezina okruženja pretvorilo se u dvodnevni maraton jurnjave od cvijeta do cvijeta. Ponašamo se poput razigrane male djece koja ne žele propustiti ni trenutak slobode, dok roditelja nema na vidiku.

"Jesi li oduvijek ovako živjela ili postoji život i prije ovoga?" pita me nježno milujući moje koljeno dok se iskrcavamo na kopnu i našoj posljednjoj zajedničkoj noći u privatnosti.

"Ne. Dobila sam na lutriji." kažem napokon i osjetim oslobođenje. Riječi su me prevarile i izletjele bez dopuštenja. On se nasmije u nevjerici.

"Znam da misliš da se šalim, ali to je istina. Nikome to nisam priznala, ni tvojoj sestri. Jedini ljudi koji znaju za to su moji roditelji. Oni naravno polažu jednako pravo na taj novac, tako da, tehnički, on nije samo moj." Sad me pogleda kao da ne zna bi li se smijao ili mi počeo vjerovati.

"Da, odigrala sam dobitnu kombinaciju, na jedan od razočaravajućih dana u svom životu. Bila sam pregažena poslom i nisam mislila da tako više mogu niti želim živjeti, a razgovor za posao na kojem sam bila, nije djelovao obećavajuće. Točnije moje misli su bile kako su mi šanse ravne eurojackpotu. Tada sam uplatila listić iz zafrkancije i dobila." Napokon me shvati ozbiljno i kaže mi kako se sjeća da su na vijestima govori da je napokon jackpot došao u ruke Hrvata, ali mislio je da je to namještaljka, jer ne vjeruje u igre na sreću.

"Moj prijatelj vlasnik je kockarnica i znam pouzdano kako je sve to namješteno da gubiš. Taman toliko da se nikad ne prestaneš nadati. Ta nada te pretvara u ovisnika, jer takva je priroda ljudske psihe. Činjenica da je tebi to pošlo za rukom... i dalje ti jedva vjerujem. Ti mora da si najsretnija osoba na svijetu."

"Možda. Samo, novi problemi zamijenili su stare. Sad imam vrebače i bojim se svakoga. Stare prijateljice i ja više ne dijelimo ništa i totalni sam licemjer u njihovom društvu. Baš onako kako mi je poslala moja uhoda u poruci. Ima pravo i znam da je toga svjestan ili svjesna. Tkogod to bio."

"Sad mi je sve puno jasnije." kaže Jerko. "Ne brini se, neću nikome reći. Moraš se čuvati. Znam kako je to kad ti se svijet preokrene. Ti sama sigurno toga još nisi ni svjesna. Moj tata je pokrenuo lanac trgovina s otkupom zlata i srebra. Nismo se obogatili preko noći, ali puno brže nego što bi možda da smo radili neki drugi posao. Preko noći svi su mi postali prijatelji. Ti isti prijatelji, bili su mi i neprijatelji. Mnogi od njih bili su to posve nenamjerno. Neke od njih nisam pročitao, a trebao sam. Razumijem te. Nije lako biti tako riješen. Ali nemati love, još je teže. Mi smo stvorili posao ni iz čega. Prije je bilo svega, od kupovanja isključivo na popustu, do rabljene odjeće i obuće, bilo je dana kada smo se brinuli hoćemo li moći platiti račune. Bilo je i zadaća napisanih uz svijeće. A onda sam upoznao žene, koje nisam zanimao ja, nego stanje mog računa i neka fiktivna moć na mojim karticama. Novac otvara puno vrata, ali ne i vrata do iskrenih osjećaja i kvalitetnih ljudi." Nakon što mi je to priznao, zagrlj me. Ovaj put njegov zagrljaj posve je drugačiji. To mi pomalo zasmeta, jer mi se učini kako je lišen strasti. Želim da me uvuče u vrtlog svojih strasti. Nisam dovoljno hrabra da bih mu to i priznala.

Dolazak u hotel i odlazak na večeru na krovu hotela. Samo nas dvoje i naš poslužitelj, nešto je na što prije nikada ne bih pristala. Ali ovih dana, smatram jednim od najvećih luksuza. Većim od svih onih skupih stvari kojima svakodnevno punim sve svoje ormare.

"Što je?" pita me zaigranim pogledom dok završavamo večeru na predivnom krovu hotela.

"Ništa."

"Dovoljno shvaćam žene da znam kako "ništa" znači "svašta"."

"Koja te to tako dobro utrenirala?" odvratim posramljeno.

" Ne skreći s teme. Reci mi."

"S kime si danas obavljao one hitne telefonske pozive? Zanima me je li to nešto u vezi ljudi koje znam."

"Nije, ne brini." Pomazi me po ruci i dolije još malo vode u moju čašu.

"Sad me još više zanima što je." protisnem.

"Prijatelj, ništa više."

Njegova škrtost na odgovorima me smeta, ali nisam još dovoljno dugo s njim da mogu toliko zabadati nos. Puštam ga na miru i odlutam mislima.

"Hoćeš se ljutiti na mene ostatak večeri zbog toga?"

"Neću. U redu je ako mi je ne želiš reći. Ponekad sam previše znatiželjna na svoju štetu. Oprosti." odvratim.

"Prijatelj ima problema s drogom. Pomogao sam mu i prijavio ga u privatnu kliniku za odvikavanje. Zvali su me iz nje i javili mi kako je napustio svoju sobu bez suglasnosti. Zvao sam ga, ali ne znaju gdje je."

"Sad mi je krivo što sam njuškala. Koliko se dugo znate?" Prstima prođem kroz njegovu kosu, ali on ni ne trepne, samo nastavi.

"Dugo, jako dugo. Njegovi nisu imali tu poslovnu sreću kao moji. Njihovi poslovi su doživjeli krah, zatim njihov brak, a to se sve odrazilo na Branimira. Ubrzo je upao u probleme i počeo bježati od svega. To je donijelo još više problema. Za ovisnost sam saznao slučajno. Išao sam kod njega jedne večeri nenajavljeno, jer mi nije uzvraćao pozive i vidio kako ga tuku nepoznati ljudi u stanu. Vrata stana bila su otvorena, pa sam ušao i zatekao četvoricu nad njim. Bio sam mlađi i krenuo sam ga braniti. Dobio sam lekciju." Prstom pokaže na svoj ožiljak iznad obrve.

Iako mi je dosad bio nevjerojatno privlačan taj mali ožiljak iznad oka, sad mi znači još više. Jerko je hrabri i pravedni tip kakvim sam ga zamišljala. Uz mene je, jer osjeća moju ranjivost ili barem naivnost. Ne mogu si imponirati da sam ga nekako prizvala u život. Dosad sam uspijevala prizvati samo gubitnike. Nemoguće da mi se sreća nasmiješila na dva polja istovremeno.

"Rekao sam mu da mora prestati i da mu više neću posuđivati novce, jer ne želim financirati njegovu smrt. Ovisnost je nešto što prezirem. Ne volim pretjerivanja u bilo čemu. To mi je opsceno." prizna i osjetim se prozvanom.

"Trebam li to shvatiti osobno?" pitam bojažljivo.

"Ne." nasmije se. "S obzirom na to koliko novaca pretpostavljam da imaš, nisi ni blizu rastrošnog, a kamoli sablažnjivog pretjerivanja."

"Znači one sve jahte, flertanje s DJ-em, sve žene koje te okružuju, na koje si hladan... ne glumiš... Ti si stvarno ledena srca na sve te stvari?" Odlazem pribor za jelo na tanjur i naslonim ruke na stol.

"Nisam hladna srca, nego me to ne oduševljava. Živim taj život i ne želim biti bolesno ovisan o luksuzu. To sve sutra može nestati, a ja ću ostati invalid za život, jer sam si to dopustio. Ulaži u posao. Nikad ne znaš, što se može dogoditi. Nadam se da si odvojila za svoju mirovinu i onu tvojih roditelja za svaki slučaj." Kimnem mu potvrdno.

"Dobro upoznaj svoje slabosti i ovisnosti, jer one bi te mogle doći glave." nastavi.

"Čini mi se kao da govoriš iz iskustva." kažem, a njegove oči ukoče se na meni.

"Nisam htjela zvučati kao da osuđujem. Zanima me što skrivaš. Želim saznati više o tebi." nastavim.

On uzme moju ruku i povede me na plažu. Šetamo tako neko vrijeme u tišini i uživamo u dahu morskog zraka. Klima ovdje je tako snažna, vlažna i pomalo teška. Trebalo mi je nekoliko dana kako bih se naviknula na nju i otresla taj teški osjećaj umora, koji ovdje počinje već od samog jutra. Izujem se i bosa gazim po pijesku, pa odletim u plićak i zatvorim oči. Primi me poznata ruka i njegovo tijelo zaustavi se ispred mene.

"Imam svojih slabosti. Prije sam živio bez razmišljanja o budućnosti i radio svašta. Previše sam pio i još više trošio. Volio sam skupe aute. A više od svega sam ih volio slupati. Samo zato što sam mogao. Onda su me opljačkali nekoliko puta i pretukli. Neka su. Nije mi to toliko teško palo. Sve dok se ono nije dogodilo mojoj sestri. Znaš... ona ne priča previše o tome koliko je ružno bilo i što je sve doživjela tamo. A činjenica je da se gad izživljavao na njoj. Samo zato što je mogao. To me promijenilo. Znam kakav želim biti." kaže i zglobovom prsta uhvati suzu koja mi je krenula padati niz obraz.

Poželim nešto reći, ali on mi stavi prst na usta i nasloni svoje čelo na moje.

"Vidim da si puna života i jednako divlja kao i ja u mlađim danima, kao i moja sestra. Samo rekao bih da se ti još i suzdržavaš. Nešto mi govori da možeš još puno, puno više. Zato ti kažem. Pazi što su tvoje slabosti i ovisnosti. Moraš ih naučiti kontrolirati."

„Zašto ja?" pitam, kao da mi sve ovo nije dovoljno.

"Kad sam te vidio one noći u klubu. Djelovala si kao da tamo pripadaš, ali se boriš protiv toga. Kao da ni sama ne znaš što si i što želiš. Sanjarenje u neodlučnosti. Zanimalo me o čemu tako pomno odlučuješ."

"Ne pretjeruj. Nisi mogao to sve pročitati u jednoj sekundi."

"Nisam. Tad sam se sjetio da sam te vidio još i prije. Jednom si sjedila sama na kavi u Glembayu. Tamo blizu Westina. I plakala. Gledala si u daljinu. Imala si ružičastu poslovnu haljinu i balerinke, a preko ramena lagano prebačen baloner. Kosa ti je padala do dna leđa. Ljudi su prolazili kraj tebe i nisu primjećivali, a ti si i dalje plakala. Ja sam čekao na semaforu i promatrao te i zamišljao zbog čega

plačeš. S obzirom da je bilo radno vrijeme, mislio sam kako plačeš zbog posla. Onda sam pak mislio da te možda muči muž ili dečko. Onda sam ugledao u tvom vidnom polju prljavog muškarca sa šiltericom, duge, zapuštene brade i kose. Gegao se polako po cesti i čvrsto držao za svoju vrećicu. Cipele su mu bile potrgane i prevelike. Nitko ga nije primjećivao. Osim tebe. Pogled na njega kao da te slomio."

"Molim te, Jerko, ne spominji mi to." Spustim glavu, jer se sjećam toga prizora i dalje. Sjećam se kako ga nitko nije gledao. Sve što sam u tom trenutku mislila bila je kako nitko tako ne bi trebao živjeti. Drugo što me mučilo je zašto nikome oko mene taj prizor ne slama srce. Pitala sam se kakvi smo mi to ljudi. Dok mu govorim, počnem otežano disati. On me primi za ramena i snažno pritisne uz sebe i utješno položi dlan na moju glavu.

"Prije nešto manje od godinu dana bio sam na dobrotvornoj večeri za Hrvatsku mrežu beskućnika. Išao sam nevoljko, jedini od svoje obitelji. Oni su bili zauzeti drugim poslovima. Jedan anonimni donator dao je tri milijuna eura, uz jedini uvjet, da nitko ne sazna o kome se radi. Kasnije sam saznao da ta ista osoba gradi veliki prihvatilišni centar za beskućnike kojima treba ishoditi papire i pomoći u pronalaženju posla. Nora... onaj dan kad sam bio kod tebe, imala si zahvalnicu od Hrvatske mreže beskućnika uokvirenu na svom radnom stolu. Reci mi... jesi li to ti?"

Nisam mislila da bi itko ikad mogao saznati da sam to bila ja, a najmanje od svih on. Činjenica da smo se povezali i puno prije nego što smo se upoznali, toliko mi je neshvatljiva i nevjerojatna, da sam u jednom trenutku pomislila da je on taj koji me slijedi. Moje lude misli krenu jurcati i navedu me da mislim kako je, onoga dana kad me vidio u Glembaju, stvorio nekakvu fiksaciju na mene. Ne znam odakle mi taj osjećaj, ali čini mi se da se probudio nekako i sad se kreće neovisno o meni. Naglo se istrgnem iz njegova zagrljaja i pogledam ga kao da pokušavam dokučiti odgovor iz njegova pogleda. Njegove oči ne odaju ni primjesu tog nepoznatog luđaka.

"Što te muči?" pita me.

"Iskreno... sad se bojim da nisi ti taj koji me vreba na imanju i šalje poruke o licemjerju."

"Svašta." kaže i nasmije se u nevjerici. "Ne pričaj gluposti. Nikada ti ne bih mogao nešto nažao napraviti, budalice moja. Zar ti nije jasno, da sam se zaljubio u tebe, još puno prije nego sam te upoznao. Još od onoga dana dok sam čekao u autu na semaforu."

Ne mogu se načuditi svojoj paranoji. Kako li sam uopće mogla i pomisliti takvu glupost. Pogotovo nakon svega što mi je ispričao o sebi i svojoj sestri. Paranoja je stvarno moje srednje ime.

"To sam bila ja. Pogodio si. To je najmanje što sam mogla. Bilo mi je mučno dok nisam barem to napravila. Osjetila sam olakšanje. Jer, meni to nije značilo puno, a njima je značilo zamalo sve. Ti ljudi će imati dom i pomoć koja im je potrebna da se vrate u život, a to nema cijenu."

"Uključi i mene. I ja želim biti dio toga. Moja obitelj će donirati." Ispali tako nevino i spontano.

Približim svoje usne njemu i on nasloni svoje na njih. Samo dišemo nekoliko trenutaka i osjećam se kao da sam u njemu pronašla puno više nego što sam mogla zamisliti da ikad igdje postoji u ikojem muškarcu. Naši poljupci se pojačaju i postaju sve strastveniji. Njegove ruke me grle zaštitnički i kao da će me razdijeliti u bezbroj dijelova. Kad sam sve one usamljene noći razmišljala o nekome tko će me samo zaintrigirati i za koga bih mogla razviti iskrene osjećaje, nisam mogla ni zamisliti kako me taj netko već vidio i osjećao nešto za mene. Kako su naši poljupci i dodiri postali sve strastveniji, krenemo prema sobi. Svaki korak čini se kako imamo još puno do hotela, a u stvarnosti smo na njegovoj plaži. Dok me drži za ruku, sve u meni treperi, a svaki korak je prepun iščekivanja. U meni više ne postoje barijere. Ne zanima me što će njegova sestra misliti i hoće li itko imati išta protiv nas. On je sve što sam ikada mogla poželjeti u ovom trenutku. Kroz misli mi prolaze sjećanja na to kako me nasmijavao ovih nekoliko dana. Koliko god da je uvijek praktičan i ozbiljan, zna se našaliti na moj i svoj račun tako da to djeluje tako vedro i razigrano. U njemu se krije jedan vedri dječak, koji mi u trenutku nacrtava osmijeh na lice.

Dizalo nas napokon dovodi do našeg kata. Oboje ubrzano dišemo od nestrpljenja. Moja kosa puna je soli od morskog zraka kojeg je vjetar zapetljao u nju. Na trenutke mahnito jurimo prema sobi i povlačimo jedno drugo za ruku poput djece, a već idući prisilno usporavamo vlastite korake i opominjemo jedno drugo. Hodnik mijenja svoj oblik i obuzima nas dok njime koračamo. Crveni sag upija naša stopala svojom debljinom i mekoćom dok Jerko otvara vrata našeg apartmana. Prisloni me na unutrašnju stranu vrata i ruke stavi iznad mene zaštitnički. Zrak između nas sve je teži. Slatkoća njegova daha me opija. Položi svoj dlan na moj bok i odmah ga makne. Jauknem od boli. Elektricitet između mene i njega napokon se materijalizirao u munju. Gotovo nas je obasjala koliko je bila snažna.

"Jesi osjetila ovo?"

"Da. Bilo je bolno." Nasmijem se, kao da me briga za bol i sve zapreke koje su nam dosada stajale na putu.

"Upozorili su me da bi me mogao povrijediti. Ako je to sve, nije tako strašno." Bojažljivo rukom priđem njegovim prsima i raskopčavam kragu gumb po gumb. Njegove širom otvorene oči, promatraju svaki pokret mojih prstiju.

"Zašto bih te povrijedio? Nisam ja neki ženskaroš niti frajer." Kaže kao da stvarno vjeruje u to. Otfknem na njegovu izjavu, a on se zaustavi i s mojih bokova prijeđe na lice. Položi svoje dlanove na njega.

"Štogod da si čula, ja više nisam taj tip. Nisam više dijete. A čak i da sam onaj stari... ma obećaj mi samo da ne vjeruješ tim glupostima, molim te."

"Ne znam mogu li. Iskreno... na trenutke pomislim svašta, ali i ti možeš pomisliti svašta o meni. Pogotovo što sam s tobom ovdje, umjesto s tvojom sestrom. Da. I dalje se osjećam krivom zbog toga." Prekrižim dlanove i umirim ih na njemu.

"Nemoj, ja ću ti opravdati izostanke." Nasmiješi mi se mazno. "Ne mislim ništa loše o tebi zbog toga. Ni o tvojoj prošlosti. Znam da si bila zaručena. Jedan kolega s posla rekao mi je da poznaje tvog bivšeg zaručnika. Rekao sam mu da se sigurno zabunio. Da je tako, sigurno bi mi već nekako to spomenula." Na te riječi odmaknem se od njega.

"Kako smo sa strastvenih poljubaca došli do ovdje?" pokušam skrenuti s teme i uspijem. Njegove ruke opet su na meni. Zatim me digne i odnese do kreveta. Nježno me postavi na njega i polako krene otkopčavati remenje na mojim sandalama. Njegovi snalažljivi prsti, čine svaku moju poru ustreptalom. Gdjegod me dodirne, naježim se od ugođe. Dok mi ljubi stopala smijem se, jer škaklja i uzbuđuje blizina njegovih usana i glatki dah. Usnama se penje iznad koljena, zatim stane. Popne se više gore, kao da me namjerno drži u neizvjesnosti.

"S kime se još viđaš?"

"Odakle sad to? I u ovom trenutku dok smo oboje napola goli. Što te zapravo zanima?" odvratim pomalo iznervirano, dok pridržavam njegovu majicu na svojim grudima. Ne mogu o tome misliti dok mi gleda u bradavice.

"Zanima me."

"Opusti se, ima ih samo jedanaest prije tebe."

"Dobro. Barem sam naučio dvije stvari o tebi danas."

"Da? A to su?" Nadignem obrvu i odmaknem se malo od njega pomirena sa sudbinom da je strast trenutka očito nestala.

"Da me čitaš jednako dobro kao i ja tebe i da si bila zaručena." kaže i preokrenem očima.

"Ne tiče te se to."

"Znam. Oprosti mi. Rekla si mu "da" i mislila da je on taj za tebe. Krivo mi je što te neki drugi zamalo oženio. Djevojka koju sam znao još prije nego sam je upoznao, zamalo mi je izmakla."

"I? "

"Čini mi se da je tebi svejedno što će biti s nama." napokon prizna i u meni se sve umiri. Odjednom sam prestala disati, jer ne želim da vrijeme krene dalje od ovog trenutka.

"Apsolutno ne. Bila sam sigurna kako nas čeka strast i bilo mi je stalo do toga. Ali eto, prošlo." Prstom mu prelazim po usnama i nosu. Tom prelijepom muževnom uskom nosu.

Napokon odustane od svake priče i nasloni svoje lice na moj vrat, polako svlačeći moju haljinu. Svaki poljubac grije me sve više. Njegove ruke putuju mojih strukom kao da je to njihova svakodnevna staza. Iznenadi me koliko dobro osjeća što volim. Pitam se je li ovako dirao i druge prije mene ili samo pretpostavlja da sam osjetljiva na tim mjestima. Ne sjećam se kad je posljednji put netko tako nježno

i strastveni utisnuo poljubac na unutrašnju stranu moga lakta. Lagani pritisak na moj vratni kralježak nešto je što nijedan moj bivši nije dobro napravio. Kao da mi čita misli. Prepustim se dodirima i uzvraćam njegove. Tijela su nam sve bliže kao sjedinjena. Isprepletenih nogu, ležimo nekoliko trenutaka posve goli, dok ne počnemo drhtati od želje jedno za drugim. Nikad se nisam osjećala tako bliska s nekim. Njegovi poljupci liječe me i postaju strastveniji. Toplina njegova jezika i svježina kojom mi daje snagu, tjera me da ga ljubim još jače. Predajem mu se uz teške uzdahe. Ne želim se nikad odvojiti od njega. Nisam ni znala da strast može biti tako duboka i prožimajuća. Biti s njim i izgubiti se u njemu, sve je čemu se nadam u ovom trenutku. Znoj naših tijela lijepi nas jedno uz drugo i napokon uđe u mene kao da je to radio bezbroj puta. Moje tijelo ga prihvća kao svoj dio. Kao posljednji dio slagalice. Čvrsto obgrljena predajem se njegovim rukama. Osjećam se sigurno. Klizim prstima i zarijem nokte u njegovu stražnjicu privlačeći ga k sebi. Zaključanih pogleda osjećam samo kako mi govori da nikad više neću biti sama i da ću se osjećati uvijek ovako voljeno i zaštićeno.

Naše igre traju satima, koji lete pokraj nas. Ne odvajamo se jedno od drugoga, sve dok napokon ne svane.

"Ne idi još." šapne mi dok rukom obujmljuje moj struk i spriječi moj pokušaj ustajanja. U padu mu sjednem na ruku i on jaukne.

"To ti je kazna što me ne puštaš."

"Još malo. Ne dam ti dalje."

"Samo sam htjela do kupaonice. Možeš sa mnom." dodam sarkastično.

"Okrutna i otrovna. Nećeš me tako lako odbiti." čujem ga dok odlazim u kupaonicu. Njegov glasni zijev me začudi, jer ga nisam još vidjela toliko opuštenog.

"Vratiiii se." nastavi dosađivati uporno.

Dok se vraćam s čašom vode s kojom ga namjeravam zaliti, uspori me njegov ozbiljni pogled. Stigla mi je još jedna prijeteća poruka s nepoznatog broja na mobitel.

"Znaš da ćemo morati nešto učiniti u vezi ovoga." kaže.

"Mogu ga jedino opet prijaviti policiji."

"Ma oni su gubitnici. Imam ja nekoga od povjerenja. Ali molim te dotad se makni iz kuće. Dođi k meni."

"Mislim da je prerano za takvu ponudu." štipnem ga za obraz i otvaram poruku.

"Ako se i dalje budeš pravila mrtva, možda to i postaneš." Od tih riječi prođe me jeza. Ovaj me stvarno sad još misli i napasti. Pogledam u Jerka, koji više ne govori ništa, već samo krene tipkati mail. Sjedim i promatram sunce kako počinje obasjavati Formenteru. Predivan otok s kojeg trenutno ne

želim otići. Tko zna što me sve čeka u Zagrebu. Da moji roditelje ne žive u tom kraju, vjerojatno se ne bih niti vraćala.

"A da se jednostavno ne vratim?" pitam u pokušaju duhovitosti.

"Poslao sam upit jednom svom kolegi i ukratko objasnio da trebaš zaštitu od nekoga koga treba smiriti."

"Ne znam vjeruješ li mi, ali možda bi me to sve više plašilo kad bi znala o kome se ovdje radi. Tko bi me uopće imao želju slijediti. Vrtim to po glavi još od prve prijetnje, ali nikako ne mogu odgonetnuti."

"Netko je saznao tvoju tajnu i neće biti zadovoljan dok ne dobije tvoju pažnju, ali to mu nećemo dopustiti. Svjesna si da to može biti netko i od ovih koji su ti postavljali osiguranje? Može biti netko s posla, neki bivši dečko ili prijateljica koja je shvatila da imaš novaca i lijepu kuću punu skupih stvari."

"Nitko od tih ljudi, osim naravno ovih iz osiguranja, ne znaju moju adresu, niti koji auto vozim da su me slijedili. Stvarno sam nastojala biti oprezna s tim."

"Očito ne dovoljno. Nora, ovo neće stati dok mu ti ne staneš na kraj. Molim te, ne vraćaj se u tu kuću."

Legnem pokraj njega i naslonim se na njegovo rame. Pokušavam ne zaplakati. Pitam se zašto mi svaki trenutak sreće mora biti upropašten nekim glupostima.

"Možda bolje da se vratim roditeljima na neko vrijeme." napokon predložim pokorno.

"Budi svjesna da i njih možeš dovesti u opasnost tim potezom. Ne brini, dogovorit ću vam osiguranje. Kroz nekoliko dana nadam se kako ću uspjeti sve riješiti."

Nakon njegovih ideja i priča i razloga od kojih mi se zavrti u glavi, svjesna sam kako ima pravo.

"Jerko... Hvala ti." On ostavi mobitel i laptop nakon toga i samo me privije čvršće uz sebe i lagano krene ljubiti u vrat.

"Ne brini, neću dati nikome da ti priđe. Sve će biti dobro."

*

Toga dana Jerkov i Norin odnos produbio se u nekakvoj neobičnoj tišini i miru, razgovorima bez riječi. Njegova briga za nju je jačala, jer je shvatio kako, iako naizgled različitih pozadina, dijele mnogo toga. Svijet im je podjednako zamjerao.

Ostatak dana proveli su na Formenteri, a nakon toga obećali vratiti na Ibizu i pridružiti se ostalima. Dogovor je bio ostati još nekoliko dana kad ostali odu, jer su željeli malo više vremena provesti

zajedno na ovim rajskim plažama. Kristina je većinu vremena provodila nesretno čekajući odgovor i pozornost svoga dečka, koja nikako nije dolazila, da bi zatim ostatak vremena provela zabavljajući se sa zgodnim muškarcima koje bi upoznavała u raznim situacijama. Bila je svjesna kako samo odagnava bol njihovom pažnjom, ali naposljetku, za to godišnji odmori i služe. Brigama na njima nema mjesta. Tulumarenja, klubovi, kruženja jahtom od plaže do plaže, bila su ugodna alternativa zagrebačkoj svakodnevicu. Ispijanje pjenušca i maštoviti zalogaji u ekskluzivnim restoranima, postali su nešto normalno za Noru. Više se nije ni sjećala dana koji su prethodili takvom načinu života. Jerkova blizina davala joj je samopouzdanje i potrebnu sigurnost u svakom koraku. Činilo joj se kako nije bila ni svjesna koliko joj je bio potreban. U njoj je samo povremeno divljao strah kako će ga izgubiti. Smirila bi ga njegova blizina i topli pogled koji bi joj davali nadu da je možda vrijeme bez njega bilo izgubljeno, a sada sve polako dolazi na svoje. Imali su još svega nekoliko sati za sebe, prije nego se pridruže ostalima na Ibizi, pa su se odlučili vratiti sami unajmljenim gliserom, bez skipera. Vjetar je bio slab i olakšavao je vrućinu koja se spustila od samog jutra na njih. Zaustavili su se i promatrali kopno plutajući lagano između dva otoka.

Jerko je pravio koktele u raskopčanoj bijeloj lanenoj košulji. Njegova potamnijela široka ramena, provirivala su iz kragne košulje dok je krajičkom oka ispod sunčanih naočala skrivečki promatrao Noru kako zamišljeno gleda u more. Razmišljao je o toj jednoj osobi koja je odlučila terorizirati njegovu djevojku. Jedina motivacija za takvo nešto bila je novac ili neuzvrćena ljubav. Nora se klela kako njezin bivši zaručnik nije sposoban za tako nešto, jer ima svoju obitelj u kojoj je sretan. Jerko nije bio uvjeren u to, jer Nora mu se činila gotovo jednako naivnom kao i njegova sestra da bi mogla prepoznati za što je sve ljudski mozak sposoban. Ranjen zavišću i neuzvrćenim osjećajima, lišen pozornosti, ljudski um postaje poput gladne i bijesne životinje koja ranjeno vrebata, sve dokle ne utaži svoju glad manje ili više krvoločno. U ovom slučaju radi se o nekome tko je odlučio prvo izmoriti svoj pijen stalnim prijetnjama i morbidnom znatiželjom. Bio je uvjeren kako se radi o muškarcu. Osim na bivšeg zaručnika, sumnjao je i na nekog s kime je prije radila. Još sigurniji bio je u to kako se radilo o nekom muškarcu čije osjećaje nije uzvratila. Sigurno nije zamjećivala tu osobu previše, jer nisu imali dodirnih točaka niti radili u istom uredu, ali on je zamijetio nju. Možda su izašli na spoj ili ju pak nije imao hrabrosti pozvati. Samo stalno se pitao kako li je taj čovjek uspio saznati za njezino bogatstvo. Moguće je da se ipak nije tako dobro skrivala kako je mislila. Novac uvijek ostavlja trag. Tu ne pomažu zatamnjena stakla, izlasci noću, plaćanje gotovinom, nažalost ponekad čak ni tjelohranitelji. Novac jednostavno uvijek ostavi trag i mami bolesnike i očajnike, koji su spremni na ono drastično.

Dok je bio zarobljen u svojim mislima i nastojao to ne otkriti kako je ne bi plašio dok se opuštala, primijetio je kako i ona gleda u njega. Kada je napokon svukao naočale i uzvratio joj pogled, brzo je pogledala u more. Donio joj je piće i pomazio je po kosi, raznježen njezinom mekoćom pod prstima. Djelovala je sretno poput djeteta, kao sirena u svom prirodnom okruženju. Želio joj je reći koliko je predivna i kako možda više ne bi trebala ići na tretmane usnica, jer su sigurno bile lijepe i prije injekcija. Jednom ju je uhvatio kako masira svoje usnice ujutro pred zrcalom u kupaonici. Rekla je da tako mora, jer ima osjećaj da izgledaju bolje. Htio ju je zamoliti da mu pokaže slike kako bi znao kako je izgledala prije. Oklijevao je jer nije htio da misli kako mu se sada ne sviđa. Čuo ju je na Ibizi kako s Kristinom priča o povećanju grudi koje je dogovorila i zgrnuo se. Nije mu bilo jasno zašto žene diraju

svoja posve zdrava tijela i mijenjaju se. Time ionako neće izliječiti nezadovoljstvo. Nešto je bilo divlje u njoj. Tu je dakako i inat, ugrađen u divljinu. Imao je osjećaj da bi ako bi joj samo malo prigovorio, ona odmah napravila još koju operaciju, samo da mu pokaže kako je ona koja određuje pravila. Glavna, makar i sebi na štetu. Dok je preuzimala čašu od njega, ruke su im se dotakle i zadržala je svoje prste na njegovima nekoliko trenutaka. Opet je osjetio onu iskru, kao one noći kad je elektricitet među njima bio vidljiv u obliku munje. Želio je zaroniti s njom u more i izgubiti se u morskom plavetnilu osjećajući njezino tijelo u svojim rukama.

"Hvala ti." rekla je obasjavši ga smiješkom. Prebacio je svoju ruku preko njezina dekoltea i ramena, zatim joj zaštitnički utisnuo poljubac u tjeme. Nora je odložila čašu i ustala. Okrenula se prema njemu i uletjela mu u zagrljaj.

"Jedan skok u more?" Pogledavala ga je mazno kao da je znala da se trnci uzbuđenja šire njegovim tijelom. Uzela je i njegovu čašu, otpila gutljaj iz nje i poljubila ga kao da je najsočnije voće. Odložila je čašu na stol, a sve što je u tom trenutku mogao misliti bilo je kako bi joj želio strgnuti gaćice i baciti se gol s njom u more. Ona je čini se bila nekoliko koraka ispred njega i dok ga je gledala hipnotizirajuće, rukama je odvezivala gornji dio bikinija. Pobjednički i bez mimika lica, predala mu ga je u ruke. Kad je drugom rukom krenuo dotaknuti njezine gole grudi, uzmaknula je korak i natraške krenula prema rubu glisera. Okrenula mu se leđima i skočila raširenih ruku, kao da će poletjeti.

Jerko je nabrzinu svukao košulju i zaboravio kako na licu još uvijek ima sunčane naočale. Preletjele su preko njegove glave i pale na pod. Brzo je sve skupio i osjetio se poput nekog šmokljana. Pitao se gdje je nestao onaj samouvjereni tip koji je danima zaboravljao odgovoriti na poruku djevojci. Nije bio siguran je li oslabio ili je samo shvatio da su takve igrice gubitak vremena. „Blago Nori“, pomislio je. Ovo joj je sasvim novo i zato toliko uživa. Kad bi bila svjesna kolike bi joj probleme to moglo tek donijeti i da ovo što sada proživljava nije još ništa, možda bi se povukla na drugi kraj svijeta i tamo ostala. Pogled na Noru koja ga čeka u moru, probudi onog dvadesetogodišnjaka u njemu. Kad bolje pogleda, zapravo djeluje kao da se dobro zabavlja i bez njega. Krenula je plivati prema pučini. Nešto je u njoj da ne može biti hladan, čak ni kad se zbog nje osjeća kao štreber koji slini za njom. Skine svoje kupaće gaćice i skoči u more s njima u ruci. Nakon što izroni odbaci ih na gliser, ali Nora je već otplivala od njega. Luta i zaranja, zatim ponovno izranja poput zaigrane ribice. Napokon se umiri u moru, a on je promatra iz daljine. Kada ga primijeti, lijeno krene plivati prema njemu, ne skidajući pogled s njega, kao da se poigrava s njim.

Zvukovi valova što se odbijaju od njezinom tijelo mame ga iščekivanjem. Na metar je od njega i sve što želi je obujmiti ju rukama i postaviti na sebe. Želi se izgubiti u njoj i to na cijeli jedan dan za početak. Konačno mu se približi i smješak na njezinom licu govori mu da je spremna za njegov dodir. Dopušta joj da mu sama priđe i prisloni se na njega.

"Lijepo mi je s tobom." šapne joj. Zagrli je i ona ga obujmi nogama. Plutaju tako zagrljeni skriveni od svih pogleda.

"Ne puštam te više." odvrati joj i ona se još jače stisne uz njega. Nježno je ljubi slanim usnama, a zvuk galebova povremeno im prekine mir. Norina ruka uplete mu se u kosu dok ih sunce nemilice prži. Lagano mreškanje valova igra se s njima. Legne u more i raširi ruke kao da leti, a Jerko se vrti u krug s njom, dok im se gola tijela spajaju u morskoj tami. Ne vrte se na kopno gliserom sve dok ih sunce posve ne iscrpi, toliko da počnu oboje tonuti. Jedva se uspinu gore. Prvo Nora uz Jerkovu pomoć, a zatim i on. Brzo dotrči do njegovih gaćica i sakrije ih. Dok stoji pred njom posve gol, na trenutke osjeća snagu, zatim već idući stid, jer ne zna što očekivati dalje. Polako mu priđe s ručnikom i omota mu ga oko bokova. Promatra je oprezno ne pomičući nijedan dio tijela.

Iz igre ih trgne poziv na mobitelu. Kristina provjerava gdje su i kad se misle vratiti. Pomalo je nervozna, jer je Tija sinoć ostala spavati kod nekog DJ-a na čijem su partyju bili, a ni Jerkovi prijatelji se nisu javili već dva dana. Kristina je provela većinu vremena sa Sarom i pomalo su im već dosadili tulumi. Žele ići roniti i pita Jerka hoće li on i Nora s njima. Pristane samo kako bi umirio nervozu koju odaje njezin tempo govora. Završi razgovor i shvati kako se moraju vratiti, jer ga prijatelji nisu zvali nijednom otkad je otišao. Brine se da im se nešto dogodilo. Dok se povjerava Nori o tome, šalje im poruke, jer ga pozivi odmah prebacuju na sekretaricu. Ne vjeruje kako su obojica mogli tako zaglaviti. Nora krene brzo spremati stvari i oblačiti se, kako bi mogli odmah krenuti natrag, ali Jerko je zaustavi i primi objema rukama kao da će je zarobiti.

"Zašto me cijeli svijet pokušava odvojiti od tebe? Što moram napraviti da nam više nitko ne krade vrijeme?" Smješka se dok joj prstom miluje obraz.

"Imaš svo vrijeme svijeta samnom. Moramo biti obzirni prema svima s kojima smo došli. Pomalo me strah u kakvom ćemo ih stanju zateći. Sestra ti je bila jako tužna zbog onog svog. Nisam je trebala ostaviti samu." Pogleda ga s krivnjom u očima.

"Pa nije dijete. Nije sama." kaže pomalo iziritirano. "Hoćeš mi dati da te poljubim pred njima?" nastavi odmah.

"Nije li to izazivanje sreće ili nabijanje svima na nos zašto smo ih ostavili?"

"Preseli stvari u moju sobu. Ne moraš ove moje niti gledati. Imam poseban izlaz iz sobe." ustraje.

"Jerko, dušo. Ne pretjeruj. Molim te, uspori."

"Zar 'dušo'? Toliko ti se ne da objaviti da smo zajedno da mi govoriš 'dušo'?"

"Nisi li me ti izbjegavao otkad smo došli? Zašto sad najednom želiš da svi znaju sve?" kaže ona začuđeno.

"Nisam. Ti si se odmah bacila na onog ljigavca." posrami je time.

"I ti na onu ljigavicu." ubode natrag.

"Hoću da se preseliš kod mene u sobu."

"Ne budi dijete." kaže i nastavi odijevati haljinu. "Hoćeš li ti ovo pokrenuti ili moram ja?"

"Hajde ti, molim te." odbrusi joj nadmeno, ali Nora okrene ključ i stvarno pokrene motor. Nakon što pokrene gliser i ostavi Jerka bez teksta, da se pita kako li prije nije saznao da Nora zna voziti i gliser.

"Sam sam tražio. Eto, ispao sam glup." Stane ispred nje i digne ruke u zrak upitno.

"Tata me naučio. Nisi ti jedini sa skrivenim talentima." Isplazi mu jezik i to ga natjera bliže k njoj. Priđe joj s leđa i krene je strastveno ljubiti u vrat. Ona nagne vrat nadesno i uzdahne. Čvrsto je drži oko struka dok im slani zrak para kosu. Jednu ruku polako krene spuštati prema dolje u njezine gaćice. Nora ga zaustavi i odmakne se.

"Preuzmi." kaže i ostavi ga samog za kormilom. Skoči u more.

*

NORA

Dan je toliko vruć da jedva stojim na nogama dok silazimo na pješčanu površinu plaže i idemo prema Kristini i Sari. Iako je rano poslijepodne, na Playa den Bossi već je beach party u klubu Bora Bora. Stiješnjena rijeka ljudi koji drže piće u ruci i skakuću u ritmovima od kojih podrhtava sve u meni, sve je bliže. Jerko se ležerno šeće pokraj mene i osjećam se kao da smo u nekom američkom filmu o proljetnim praznicima. Sve dok me dlan njegove ruke ne pronađe i zaustavi se na donjem dijelu mojih leđa, želudac ne prestane podrhtavati. Nisam više ni sama sigurna koga ili čega se ja to bojim. Ne znam zašto mi je tako teško pogledati Kristinu u oči i potvrditi joj crno na bijelo da sam zaljubljena u njezinog brata. Stalno me prati taj glupavi osjećaj da ću joj pasti u očima, kao još jedna zatelebana očajnica. Možda to i jesam i jednostavno ću morati prijeći preko toga.

Jerkov pogled koji me prati preko okvira naočala, znatiželjan je i zavodljiv, a to mi godi puno više nego što si u ovom trenutku smijem priznati. Napokon ugledam Kristinu kako nezainteresirano sjedi sama, dok oko nje luduje vesela skupina Britanaca. Povremeno podigne pogled prema njima kako bi izrazila svoje negodovanje i čini se kao da je zalutala na krivo mjesto. Čim ugleda Jerka i mene osmijeh joj se pokaže na licu, ali on splasne kad ugleda njegovu ruku na mojim leđima, a ubrzo i u mojoj ruci. Poleti prema njemu i baci mu se u zagrljaj, a on ispusti moju ruku iz svoje kako bi je mogao bolje zagrliti.

"Pa gdje ste vas dvoje? Malo previše uživamo, zar ne?" kaže i neprirodno se nasmiješi prema meni. Grč mi se opet nastani u želucu. Sara se vraća s limunadama i Britanci oko nje joj se smiju, jer ne pije pravo piće. Počinju lupati rukama po našem stolu kao čopor majmuna. Ta dječja atmosfera mi je tako smiješna, ali oni moj smijeh protumače krivo i jedan od njih me uzme za ruku i privuče k sebi kao da želi da nastavim plesati s njima. Odmahujem i rukama i glavom, ali ne shvaćaju me. Osjetim poznatu ruku na svom boku. Jerko je već do njih i govori im nešto od čega vrlo brzo odustanu i dignu ruke u zrak kao znak protesta.

"Moj junak." šapnem mu na uho mazno. On samo teško izdahne i zatvori oči, zatim se okrene i ode natrag prema sestri. Atmosfera na plaži udalji nas jedno od drugoga, a Sara mi priđe i odmah krene s inkvizicijom. S obzirom da smo jedva razgovarale otkad se poznajemo, glumim zbunjenost i negiram ponašanjem sva pitanja o meni i romantičnom bijegu.

"A gdje je Tija? Gdje su Mislav i onaj drugi?" skrenem brzo. Na spomen onog drugog Sara porumeni u obrazima, a ja osjetim zadovoljstvo što nije samo ona uspjela pronaći moju slabu točku.

"Znaš li da su Tija i Jerko bili par jedno vrijeme? Zapravo svi ovdje su bili s Jerkom." kaže pomalo zlobno.

"Osim tebe, inače to ne bi spomenula, jeli tako?" odvratim i to je napokon natjera da se makne od mene. Osjetim potrebu prišuljati se Jerku iza leđa i pitati ga s kime je sve bio ovdje ne bih li se onako neobično uskomešao kao kad sam mu spomenula onu prsatu od neku večer. Pogled na njega dok je na slatkim mukama zabavlja me. U misli mi se uvuče slika njega u meni u moru od danas i sve u meni poželi istoga trena reprizu. Pogledavam oko sebe, ali moje sanjarenje me opet koštalo toga da se svi oko mene nekamo izgube. Izađem iz gomile pijanih Britanaca i pokušam ih pronaći, ali ne vidim nikoga. Vlažna vrućina pritišće sve jače, dok mi sandale tonu u pijesak. Razgrčem ga svakim korakom i mislim kako bih možda trebala malo otplivati u moru ne bih li ovu vrućinu otjerala od sebe. I tako znam gdje nam je hotel, a za mene ih očito nije bilo briga, dok su svi otišli.

"Gdje si?" Stigne mi poruka od Jerka.

"Hvala što ste me ostavili. Sa Sarom. Vidimo se kasnije." vratim i uputim se prema moru.

Dok koračam svlačim haljinu sa sebe i skidam sandale. Puna peta totalna je greška za ovaj pijesak. Znam da bi mi Splićanke proturječile.

Ignoriram Jerka koji se pretvorio sad već u poziv i stavljam sve na ležaljku. Skok u more razbistri mi misli u trenu. Možda će mi dobro doći poslijepodne za sebe, a oni neka slobodno idu dalje na ronjenje i beach partije. Šumovi mora zavladaju mojim otkucajima srca koje udara u njihovom ritmu. Zatvaram oči i predajem se okretima u moru. Svi rojevi misli nestaju.

Otvaram oči dok lijeno s noge na nogu izlazim iz mora i sjedam na ležaljku.

"Što se događa?" Iza mene stoji Kristina.

"Jerko mi je rekao da se vratim po tebe." Nastavi.

"Ništa. Odjednom ste svi nestali, pa sam se spontano odlučila ohladiti u moru. Kako je bilo ovih dana?" Skrećem temu, jer vidim kako sjeda na ležaljku pokraj mene.

"Zlo i naopako. Svi su divljali, meni se nitko nije javljao. Vidjela sam ga s drugom na Instagramu. Napila sam se i izvrijeđala ga." Kaže i vidim joj nemir u očima. Krenem je zagrliti, ali ona samo i dalje nepomično sjedi.

"Žao mi je zbog toga."

"Kako je bilo na Formenteri? Nisi mi ni rekla da ideš. Jeste li vas dvoje zajedno??" pita napokon.

"Ne znam." odvratim kao da se bojim reći bilo što. Ona mi priđe i primi me za obje ruke.

"Gle, nemam ništa protiv vas dvoje. Oprosti ako se činilo drugačije. Samo, on je bio s dosta mojih prijateljica i najčešće ih je jednako tako brzo zaboravio. Ima jako visoko mišljenje o sebi. I valjda sam mislila da ako ništa ne bude između vas da ću tako sačuvati naše prijateljstvo. Samo on je isto tako i veliki zaštitnik. To mu valjda diže ego ili što ja znam. To ga nekad dovede u neprilike, a ne želim da mu se išta dogodi. Ali drago mi je da ste zajedno." Gledam u nju u nevjerici dok to sve trese ispred mene.

"Nisam rekla da smo zajedno. Znam samo da mi je lijepo i da te neću opterećivati pričama i pitanjima kad više ne bude lijepo." odvratim oprezno, ali uopće tako ne mislim. Znam da ću sigurno secirati svaki njezin korak i riječ ne bih li saznala s kim je nakon mene, ali moram joj reći nešto utješno, pa makar to bila i potpuna laž. Čini se da je pala na plodno tlo jer ona napokon s olakšanjem uzdahne i povede me prema hotelu.

"Znaš da je danas poslijepodne tečaj ronjenja za sve nas kod plaže hotela? Računaj da imaš malo vremena jesti i spremi se. Kasnije idemo na neki tulum na jahti." nastavi ona ubrzanog daha.

"A da umjesto tuluma odemo radije na neku masažu? Ili jacuzzi s pogledom, pa tamo angažiramo nekakvog privatnog DJ-a i muške plesače?" Spremna sam na sve samo ne na još jedan tulum.

"Ideja ti uopće nije loša. Ali o tome poslije ronjenja. Požuri."

Stižemo u hotel i ulijećem u sobu. Tamo su već Tija i njezin novi dečko, a s vrata me odmah dočeka Sara, koja odmah prestane nešto važno pričati s njima. Već mi je jasno da to nešto nije bilo za moje uši. Ne znam zašto su oni svi u mojoj i Kristininoj sobi, niti me zanima. Poslije tuša i spremanja odlučim ne otići na ronjenje i dogovoriti si masažu. Jerko će vjerojatno roniti s dečkima, a meni je bilo dovoljno ono malo ronjenja s njim. Javljam Kristini kako ću idućih nekoliko sati provesti u hammamu, jer sam neispavana.

"Želiš li mi se pridružiti na masaži?" pitam, ali ona odmahne glavom i šapne mi kako joj se sviđa instruktor ronjenja. Pozdravimo se i krenem prema hammamu i prostorijama za masažu.

Ulazim u vrući i vlažni hamam i osjećam kako će me potpuno očistiti. Izvodim lagane vježbe disanja i prevrćem u glavi filmove od zadnja dva dana. Nema veze ako ovo ne potraje, jer i ovo što je bilo, vrijedilo je.

Osjećam kako mi se napetost širi iz vrata prema lopaticama. Zatim kroz maglu vidim mušku siluetu kako planira ući u hammam i već negodujem u sebi. Taman kad sam pomislila kako ću biti sama.

"Dobar dan. Je li slobodno ovdje?" pita i sjedne.

"Da." promrmljam i okrenem se na drugu stranu.

"Jeste li za senzualnu masažu?" upita me i shvatim kako je to Jerko.

"Vidim da me vrebaš. A ronjenje s dečkima?" pitam glasom, koji odaje kako mi je drago što nije s njima. Bez odgovora prilazi mi bliže i krene mi masirati ramena, zatim nježno ljubiti po stražnjem dijelu vrata, senzualno pritišćući moje kralješke.

"Kristina mi je rekla da si ovdje, a nisi mi odgovarala na poruke i poziv." predbaci mi, kao što sam i očekivala. Nešto je u njegovom stilu razgovora da mi sve to što napusti njegove usne godi. Spušta usne na moje rame i ljubi ga, iako je znojno i slano. To što ne vidimo dobro jedno drugo od silne pare, djeluje kao afrodizijak i želim ga još više. Ne znam što je to s ovim putovanjem, ali osjećam se kao da sam na medenom mjesecu. Ne sjećam se kad sam posljednji put ovako uživala u nježnostima s muškarcem.

"Nedostajala si mi. Ovi su mi popili krv s glupim tulumima na koje žele noćas. Kako ćemo to izbjeći?" prizna mi i to me navede da ga pogledam preko ramena i utisnem mu poljubac. Naše usne krenu se divlje dodirivati i osjećaj njegova sočnog i toplog jezika me natjera da posve izgubim sabranost. Okrenem se prema njemu i opkoračim ga nogama. Naslonjena na njega dok nam se vruća i znojna koža dodiruje, elektricitet nas peče i udara nenajavljeno po nama. Dok me ljubi po vratu i pritišće uz sebe za moja leđa, dižem glavu i zatvaram oči. Ne želim se odvojiti od njega. U daljini čujemo glasove i umirim se. Potom skliznem s njega i ostanem sjediti pokraj. On me primi za ruku i sjedimo tako duboko dišući nekoliko trenutaka.

"Ne dolaze ovamo." napokon prošapne.

"Ne smijem ti se više približiti. A i ove munje me ubijaju."

"Mislio sam da je to zbog vremena, ali evo ih i ovdje usred vlage. Kako je to moguće?" palcem mi miluje zglobove prstiju.

"Imam masažu za desetak minuta. Hoćeš me tu pričekati?" pitam.

"Misliš Nuru masažu s morskim algama?" nadiže obrve kao zlikovac iz noir filmova. "I ja sam se ubacio i sada je to naša masaža za parove. Odsad takve i slične događaje planiraj za dvoje, jer više nisi sama."

"Kako si to izvukao od onog ozbiljnog Španjolca s recepcije?" zastanem i shvatim što je rekao. "Hoćeš reći da smo u vezi? "

"Ako si dovoljno hrabar za vezu samnom, možda ti se želja i usliši." Okrenem glavu prema njemu i osjetim kako njegov kažiprst šeta unutrašnjom stranom moga bedra. Prekinem ga i ustanem se. Želim biti zrela i kontrolirati svoje strasti. Osim toga, pomisao da ovdje nije posve sterilno i čisto, sada me odbija od grešnih misli. Stvarno ne želim propustiti masažu, a ako me nastavi dirati, možda propustim i povratni let za Zagreb. Krenem prema vratima, on mi se približi i osjetim njegov dan na svojim

leđima. Ručnik spadne na tlo i lagano me povlači k sebi, kao da u rukama drži skrivene svilene niti po kojima klizim. Sjednem mu u krilo i nadam se kako nitko neće ući barem idućih nekoliko minuta. Vlaga u zraku i među mojim nogama, tjera me da klizim gore dolje po njegovim bedrima. Osjećam kako je spreman, ali ne želim da naš prvi put bude ovdje.

Ljubi me u vrat, zatim se spušta rukama do moga trbuha i spušta me dolje. Ležim na njegovom krilu, opkoračujući ga. Ljubi me u pupak i osjećam kako njegova nabreklina raste. Lagano krene ulaziti u mene. Samo vrhom, ali dovoljno da počnem još vlažnija kliziti po njemu. Privuče me lagano k sebi i malo raširi noge. Uđe još malo više. Tijelo mi u potpunosti blokira razum. Položim dlanove na njegove i čvrsto ga pritisnem. Pomjeram se na vrhu njega u meni i uzdišem. Ponovno mu sjedim u krilu. Grize me za jezik i osjećam kako lebdim. Glasovi u daljini nas prekinu i polako navučem svoj ručnik, a on izađe iz mene.

Uživam na masaži za parove dok me Jerko drži za ruku. Čini se da se ne želi razdvojiti od mene ni na tih pola sata. Dvije Azijatkinje nas masiraju uljem i algama. Njihovi zglobovi prstiju tjeraju sve iz mene, od brojnih misli do ustreptalih osjećaja i podivljalih hormona, koji lude za ovim muškarcem, čiju ruku osjećam na svojoj. Čujem pucketanje mišića i čvorića od stresa stiješnjenih u njima i to me začudo opušta još više. Pomalo iritantna glazba ometa moj savršeni zen, jer me ovi valovi mora koji dopiru sa zvučnika sjete kako sam popila previše vode poslije hammama. Činjenica je da je u meni sve izgorjelo, što od vrućine u sauni što zbog strasti i jednostavno sam morala pronaći razlog da izletim odande, nakon što me obuzeo sram. Nisam se još nijednom tako bizarno ponašala i vodila ljubav s nekim u sauni. Sjećanje na to nedavno iskustvo ispuni me sad još većim sramom, ali samo zato što priželjkujem da strgne ogrtač s mene i ove zavoje s moga tijela i skoči na mene ovdje u prostoriji za masažu. Kada nam Azijatkinje najave kako će nas tako zamotane ostaviti desetak minuta, samo skrivečki pogledam u Jerka i shvatim da su njegove oči već na meni. Zamišljam kako će se baciti na mene, ali on me samo promatra i miluje moju ruku po dlanu, zatim po ispupčenim venama na vanjskom dijelu i nešto mi nerazgovjetno šapuće.

"Hoćeš li večerati kod mene u jacuzziu noćas?" pita.

"Hoću, poslije izlaska, na koji oboje idemo."

"Ne. Ne moramo na to." odvrati poput svadljivog dječaka.

"Već smo dezertirali s ronjenja." izgovaram i gledam njegove predivne crne oči, koje me hipnotiziraju.

"Mogli smo i na onu utrku, umjesto izlaska." kaže.

"Na Calla de Saint Vincentu ? Da, mogli smo." odvratim i njegov pogled živne.

"Znaš za to?"

"Ma nije to ništa posebno, ali čitala sam kako je prošle godine bio izloženi Pagani Huayra, a već dugo ga želim isprobati."

"Ne znam koji je to auto." Protegnem se do mobitela i pokažem mu.

" Mogu te zamisliti u njemu." šapne i mazi me po licu.

Naših desetak minuta isteklo je prebrzo i maserke kreću s odmatanjem. Izlazimo omamljeni s masaže i zateturam na stubama. On me primi za kukove i zadrži, zatim me sustigne na stubama.

"Sutra se svi vraćaju, a mi bi mogli produžiti. Jesi još za to?" pita.

"Jesam, ako sve bude išlo prema planu. Samo, što ćeš reći sestri i prijateljima?"

"Da sam se zaljubio." Položi svoj dlan na moj obraz i poljubi me.

ŠESTO POGLAVLJE

Nora je vozila auto kao da je odlučila njime obići otok u svega nekoliko minuta i uspostaviti novi svjetski rekord. Lamborghini Huracan boje mente, ispuštao je zadivljujuće zvukove, koji su je motivirali da desno stopalo pritisne jače. Nije se usudila pritisnuti papučicu sve do poda, jer nije poznavala cestu kojom je vozila. Napokon je uspjela isprobati malo bolji auto od izložbenih primjeraka na jednom od ljetnih festivala Ibize. Bila je prava sreća što su krenuli ranije i stigli prošetati ulicom koja vodi prema luci. Iako joj se nije išlo van, zbog ovog trenutka vrijedilo je napustiti hotel i romantičnu večer zamijeniti druženjem. Ipak im je ovo trebala biti posljednja večer. Kristina joj se povjerila kako ima želju ostati, jer je upoznala nekoga i želi još malo uživati u toj priči. Željela je sve ispričati Nori, ali ona je tako ludo vozila, da od silnih zavoja, više nije bilo mjesta razgovoru. Bilo bi joj draže da nije niti ušla u auto s njom, ali to je napravila samo zato kako bi barem na trenutak odvojila Jerka od Nore. Činilo joj se kako više ne prepoznaje svoga brata. Prije ga nijedna nije mogla tako zaokupiti. Uvijek bi otišao na sva druženja i izlaske s prijateljima. Spoznaja kako se možda napokon uozbiljio, veselila ju je.

Jerko je nervozno tapkao nogom dok je čekao njihov povratak sa staze. Iako je staza bila označena i namijenjena upravo za ovakve vožnje, bojao se da se Nora nije precijenila. Ne bi ga bilo toliko strah da nije tako žurno startala, kao da joj život ovisi o tome. Bljesak koji se pojavio u njezinim očima kad je ugledala taj auto, uplašio ga je kako bi ga možda mogla i kupiti. To ga je brinulo, jer bi onda stvarno imala metu na čelu. Ipak već ju je dovoljno dobro znao, da bude siguran kako je neće moći spriječiti, ako je već unaprijed tako odlučila. Nije mogao prestati misliti na nju, pogotovo kad ju je vidio u ovoj haljini i potpeticama. Nikad još nije vidio da se žena tako oblači, kao neka mračna diva. Imala je usku, crnu korzet haljinu. Iz gornjeg dijela haljina je bila sačinjena od crnih ljuskica, a na gornji dio nastavljao se šlep. Izgledala je poput vamp mladenke. Nikako mu nije bilo jasno kako su je u tolikim potpeticama pustili u taj sportski auto. Sigurno je i njih opčinila svojim izgledom, koji nije ostavljao puno nade kako bi joj se mogli suprotstaviti. Njezine potpetice, uske i zlatne, čiji su se metalni listići spajali s crnim satenskim gornjištem, činile su njezin hod lelujavim i još više seksi. Kukovi su joj se tako lijeno njihali s jedne na drugu stranu, dok je njihov klepet odjekivao usred one buke. Laknulo mu je kada je vidio kako se vraćaju. Lamborghini se presijavao na mjesecini i uličnim svjetlima, kao da upravo promatra prizor iz nekog filma. Upravo tako Nora je uletjela natrag i parkirala na označenu poziciju. Iako je Kristina vrlo brzo izašla iz auta, Nora je ostala sjediti još neko vrijeme i upijala kožni interijer ovog predivnog i blještavog sportskom vozila. Jerko je imao pravo, borila se sama sa sobom da kupi na licu mjesta i organizira transport za Zagreb. Već se vidjela kako njime klizi ulicama grada i ne smije nigdje parkirati bez da joj auto čuva osobni tjelohranitelj. Ipak, nije bila toliko naivna, znala je kako će joj to donijeti još više neprilika, puno gorih od ovih u kojima je sada. Napokon je hipnotiziranost vozilom popustila kad je Jerko provirio glavom unutra.

"Nemoj mi samo reći da ćeš prenoćiti ovdje." krene sarkastično, ali ubrzo shvati kako ni njemu ne bi smetalo isto.

"Ne budi ljubomoran. Ne mogu biti opčinjena samo tobom. Malo konkurencije je zdravo." nasmiješi mu se i utisne kratki poljubac u njegov obraz.

Napokon i on sjedne unutra i zatvori vrata, iako je testnoj vožnji kraj.

"Bilo bi lijepo imati jedan ovakav, ne?" zastane. "Samo tata mi je već održao predavanje o tome i ima pravo. Moram li brinuti i za tvoj zdravi razum?"

"Želim ga, ali znam da to nije pametno. Ne brini. Samo, ako ti tata savjetuje neupadljiva vozila, kako to da tvoja sestra vozi onaj blješteći Masserati?"

"Ma ona je previše buntovna za ijedan razumni savjet. Njoj nije više važno tko je gleda, što o njoj misle i želi se posve opustiti. Čak ni nakon onog lošeg iskustva, nije se pokolebala. Naprotiv, tad je postala još razmetljivija. Kao da se u njoj probudio još veći inat. Nema što joj nisu radili tom autu, od bušenja guma, grebanja ključevima, do ostavljanja poruka na vjetrobranu, pa čak i vrebanja pokraj parkiranoj auta da vide njegovog vozača. Samo čekam dan kad će joj prisjesti i auto i operacije i blješteće haljine. Iako, vidim da su haljine i tvoja slabost." odvrati, a Nora ugnijezdi svoju glavu između njegovog ramena i uha. Promatraju svijet iz te bolje perspektive jedno kratko vrijeme, dok ostatak društva kreće u smjeru kluba.

"Jesi li maštao gdje na svijetu bi volio pobjeći od svega i nikada se više ne vratiti?" pita Nora.

"Volim svoj život i ne bježi mi se tako često, ali da imam priliku otišao bih daleko na neki otok skroz prema Aziji i tamo bih proveo ostatak života u prostoju jednostavnosti. Plivao bih ili trčao svako jutro, zatim veslao ili se vozio brodom obilazeći obližnje otoke, kupio neki hotel i uložio u njega i njegovo odmaralište. Zatim živio poput neukrotivog divljaka, koji bi se tek povremeno vratio u civilizaciju, da se podsjeti kako je tamo." Zaustavi se. "Ali zapravo, prihvaćam većinu toga, pa i sve ono što mi smeta kod ovakvog života, jer valjda sam tu s nekom svrhom. Da mi tu nije mjesto, valjda bih se rodio u Sjevernoj Koreji ili Rusiji. Ne bih mogao samo tako otići na drugi kraj svijeta, jer bi mi nedostajala obitelj."

"Pa kud baš Sjeverna Koreja?" odvrati Nora i počupa ga za pramen kose. On se nasmije i zagrlji ju čvrsto dok se napokon ne umiri. Naravno, ne odu ni na ovaj tulum, nego noć provedu u dugoj šetnji obilazeći Ibiza i sve uličice, promatrajući sve fasade u bijelom. Nora je cijelu noć mučila glavobolja. Sumnjala je kako je ona posljedica one nagle vožnje i svih onih čaša pjenušaca ovih dana. Toliko ih je popila na ovom godišnjem da se bojala kako je možda već razvila alergijsku reakciju na pjenušac. Oči su joj se sklapale i svi preglasni zvukovi su joj pričinjali patnju. Jedino što ju je držalo na životu bila je ova šetnja po sočnom morskom zraku i Jerkovo društvo. Iako je hodala bosa, jer više nije mogla izdržati u onolikim potpeticama i dalje mu je izgledala nestvarno lijepo i moćno. Na bilo kojoj drugoj ženi, ova bi mu haljina djelovala pretjerano i pomalo smiješno, ali njoj je nekako prirodno stajala. Ona je bila komplicirana osoba i čak ni onaj trenutak kad joj je šlep od crnih ljuskica zapinjao za sjedalo auta pri izlasku, nije djelovalo neprirodno. Kad je preuzimao ključeve auta od nje, Jorge, zaposlenik, dugo ju je pratio očima dok je odlazila. Jerko je hodao ponosno kraj nje i zamišljao kako bi bilo kad bi

živjeli zajedno. Na trenutak je uplašio samoga sebe, jer već dugo to nije poželio ni s jednom ženom, pogotovo ne tako brzo. On je postao i više nego odlučan u tome da ostane dio njezina života privatno, a potom i poslovno. Ona skrivena, humanitarna strana u njoj, koju nije tako često pokazivala javno, oduševljavala ga je i želio je i on postati dio te njezine strane.

*

NORA

"Što se dogodilo?" pokušavam izmucati promukloga glasa rano ujutro na telefon voditelju osiguranja moje kuće.

"Netko je provalio u vašu kuću i policija je došla na dojavu sustava. Ostavili smo im Vaše kontakt podatke kako bi Vas mogli nazvati i reći više pojedinosti o tome što u našli na terenu. Žao mi je što Vam ovo javljam i upropaštavam odmor." kaže napokon.

Idućih sat vremena panično zovem prvo roditelje, kako bih provjerila da su oni dobro, zatim policajca koji je bio vođa patrole sinoć po prijavi. Stojim izvan kreveta i posve se smrzavam od straha što će mi reći, iako je u sobi dvadeset i sedam stupnjeva. Kristina spava u susjednoj sobi, pomalo ljuta jer sam opet dezertirala sa zajedničkog izlaska. Napokon krene i preznojevanje. Iz kuće su otuđene stvari, nakon što je netko pokušao onesposobiti zaštitni sustav, ali nije uspio. Potom je razbio prednja staklena vrata kamenom i ponio sve što je mogao unutar petnaestak minuta, koliko je policijskoj patroli trebalo da stigne do moje kuće. Tijekom dana poslat će mi fotografije i mole me kada se napokon vratim u Zagreb, da se dođem prijaviti u postaju i dam izjavu.

"Moram se vratiti natrag u Zagreb što prije." odgovorim Jerku na njegov upitni pogled. Moje nervozno tipkanje na mobitel i ustajanje svako malo od stola zbog poziva, rezultiraju nervozom koju ni ne pokušavam sakriti. Moji roditelji su dobro i jedva sam ih odgovorila od toga da odu do moje kuće i vide kakvo je stanje. Provjeravam i njih svako malo, jer znam da neće imati mira dok se sami ne uvjere kako je sve pod kontrolom. Umjesto doručka u jednom od apartmana, svi smo se odlučili za zajednički doručak na terasi hotela s pogledom. Nastavljam s nemirnim ustajanjem i Jerko me ponovno pita što se događa. Nastoji biti neprimjetan kao i uvijek, kako svi ne bi zurili u mene i prekinuli veselo razgovarati o prethodnoj noći.

"Netko mi je provalio u kuću." naposljetku priznam nakon što me njegovo zabrinuto lice promatra dulje vrijeme i odbija započeti bilo koju drugu temu za razgovor. "Policija je napravila zapisnik i evidentirala mjesto zločina. Sad je ostalo na meni da se pojavim i dam im izjavu što prije."

"Ići ću ja s tobom." kaže i ne mogu mu se oduprijeti, jer ne želim biti sama u kući nakon ovoga. Na njegov komentar kratko pogledam prema Kristini, ali on me zaustavi u tome i kaže da ne brinem o tome što će tko misliti.

"Iako nismo htjeli, sad se moramo vratiti s ostalima. I ne samo to... prema ovim popisima letova, idući let tek je sutra navečer." Jerko mi uzme mobitel iz ruke i krene zvati zračnu luku. Njegovih kristalno jasnih nekoliko rečenica na španjolskom, oduševi me. On je čovjek s puno talenata, a ja tek običan civil, koji mora na tečaj kuhanja i to kradom.

"Nema ništa do sutra, da. I nitko nije otkazao. Žao mi je. Ali... Zamijenit ćemo se s nekim za karte. Sigurno im neće smetati ako ostanu još koji dan ovdje. Lako im nadoplatim hotel." pokušava me utješiti.

"Osjećala sam grižnju savjesti što nismo bili s društvom na zadnjem izlasku i isplanirala sam nam let balonom iznad svih otočića ovdje. Za sve nas. Htjela sam vas sve iznenaditi. Nisam se nadala ovakvom kraju godišnjeg."

"Balonom, pa gdje si to našla?" zastane zapanjeno dok mu pokazujem stranicu na kojoj sam rezervirala naš termin.

"Nisi mogla znati da ćeš morati juriti natrag. Jedino mi je žao što nećemo imati još koji dan za sebe, iako, bit će još prilika. Osim toga, bilo bi nam bolje otići malo istočnije na neki vikend." Poljubi me u kosu i to me smiri. Kristina nam se približi ne bi li čula o čemu toliko žustro raspravljamo. Ispričam joj tiho o provali u kuću i njezine oči se ukoče.

"Misliš li da je sigurno ići tamo sad? Jerko, netko mora ići s njom! Nazovi nekoga iz osiguranja, bilo koga. Barem da je dočekaju pred kućom." kaže.

"Ma ne brini se, ići ću s njom i uzet ćemo pratnju. Ne može ići sama, nikako." odvrati Jerko.

"A kartu... dat ću ti ja svoju. I Tija će ti dati kartu. Samo odite vidjeti što se događa." Nastavi Kristina. Pogleda u Tiju, koja ne zna o čemu se radi, ali po Kristininom pogledu vidi da je uzrujana i mora pristati, što god bilo. Kristina sjedne pokraj mene i krene mi držati predavanje kako se moram odseliti odande. Jerko je zaustavi s potpuno suprotnim.

"Ne, ne treba se seliti, nego mora napokon zaposliti cjelodnevno osiguranje, dok bolesnik ne odustane. Koja je svrha seliti se? Tako može unedogled."

"Htjela sam vas sve razveseliti." Primim Kristinu za ruku. "Rezervirala sam nam izlet balonom na vrući zrak. Stanemo svi u dva balona, kojim bi trebali prelijetati preko otočića." Ona me gleda bijelo.

"Balonom? Otkud si se toga sjetila?" prasne u smijeh.

"Pa činilo mi se super kad sam vidjela fotografije i komentare turista. Ako misliš da se nikome ne da na to, mogu otkazati. I tako ne znam jesam li više raspoložena za to nakon ove bombe danas." izdahnem.

"Ma daj, možda baš sad moramo ići. Samo očekuj negodovanja, jer su sinoć svi previše popili. Ali... svakako idemo." Napokon dobre vijesti.

Kristina podijeli moje iznenađenje s ostalima. Iako Mislav i Sara nisu bili baš nešto oduševljeni, dojmovi su se pojačali kad su došli na uzvišenje s kojeg su se trebali vinuti u zrak balonima. Nisam se nadala kako ću pronaći tako nešto i premda mi je početna ideja bila poletjeti s Jerkom, znala sam kako moramo barem nešto učiniti s ostalima, jer smo se odvajali previše puta na ovom putovanju. Tija nas je zadirkivala kad smo se tobože premišljali hoćemo li ili nećemo stati u isti balon. Kristini je bilo toliko smiješno, da nas je prozvala pred svima zbog naše loše glume.

Prva pomisao bila mi je kako sam se možda ipak previše pre naglila i da ovo neću uspjeti preživjeti bez još jedne runde stresora u svojoj krvi. Taj osjećaj samo se pojačao kad smo se počeli odvajati od tla s oba balona u koja smo bili razvrstani. Oduševljena sam ovim dijelom Španjolske. Ovdje imaju stvarno sve u ponudi. Želim samo što nismo uspjeli otići na paragliding, ali moje žaljenje na pauzu stavi vjetar, koji nas vine u visine iznad oblaka. Mislila sam kako će ovo biti kao u avionu. I je, samo što sam u avionu zaštićena kabinom, a ovdje bih mogla i ispasti. Nekolicina njih vrišti u drugom balonu. Mislim da je Sara. I sama nisam daleko od toga. Da Jerko nije pokraj mene raspala bih se na tisuće komadića. Ovo mi stvarno nije trebalo.

"Jesi dobro? Meni nije baš najbolje." prizna mi Jerko na uho, dok njegova ruka odmara na mom struku. Osjeti moje snažne otkucaje i sigurna sam da mi se ruga, jer sam se i ja uplašila.

"Priznajem, i ja sam očekivala kako ću biti hrabrija, ali ne ide me." odvratim dok Mislav i onaj drugi gledaju u mene kao da će mi otkinuti glavu čim sletimo. Negdje na pristojnoj visini, dok nas i dalje nosi ova lopta poliestera, upravljač ovom neobičnom letjelicom, ponudi nas pjenušcem, što znatno oraspoloži Mislava i Jerka. Ja se ne usudim popiti niti kapi. Ako me opet uhvati glavobolja, moglo bi loše završiti. Djevojke su u drugom balonu pustile glazbu na mobitel i uživaju u letu, dok je meni želudac u grlu i ne želim nikome priznati. Da moje tijelo svojim ustreptalim otkucajima ne priznaje svoj strah Jerkovom dlanu, glumila bih hrabrost sve do slijetanja.

Pilot balona priča nam kako je balonstvo disciplina sportskog zrakoplovstva, a potom o Arhimedovom zakonu i uzgonu. Iako mi svi pojmovi zvuče jako zanimljivo, najzanimljiviji mi je ovaj sićušni poljubac koji je sletio na moj vrat s Jerkovim toplih usana. Zamišljam što bi bilo kada bi se nas dvoje našli sami na ovoj visini i ljubili se tako visoko u zraku, daleko od svih. Osjećam se poput neke blesave djevojčice koja samo mašta. Ovoliko nisam maštala ni kad sam osvojila Jackpot. Možda me Jackpot zapravo odveo do moje životne maštarije, preko ordinacije i njegove sestre. Zanesena potpuno se prepuštam letu, iako mi noge otkazuju od drhtanja. Mislav nas sve pokušava zajedno slikati. Mene čvrsto drži strah da nam ne poispadaju mobiteli i ostale stvari iz balona, a najviše da ne ispadnemo mi.

Nakon pola sata letenja, neizvjesnih sekundi od kojih mi je još uvijek uzburkana krv, temperaturu mogla tijela dizala su i Jerkova šaputanja. Pitam se koliko je slatkorječiv bio i prema drugim ženama. Pomislim je li to sve govorio i Tiji. Ako kojim slučajem je, čini se da između njih više nema neizrečenih ni zadržanih emocija, jer se oboje ponašaju prijateljski. To mora da je bilo davno ili je Sara sve izmislila. Šteta što mi ponos ne da da ga pitam.

*

"Ne samo da nam je plan o još nekoliko ukradenih dana u Španjolskoj propao, nego je dio društva ostao dulje od nas. Nije li to smiješno?" kažem dok uzimam čašu vina u avionu.

"To nije smiješno. To je okrutno." odvratila i prebaci ruku preko mojih ramena. "Ali ja sam svakako dobro prošao." Poljubi me tako sporo da nas i stjuardesa koja mu je točila vino sa smiješkom, sada gleda ispod oka. Ne smeta mi njezin pogled, niti bilo čiji. Dovoljno mi je što putujem s njim i što će biti uz mene, kad se napokon suočim s ovom katastrofom.

"Hvala ti što ideš samnom." Naslonim glavu na njegovo rame i zaspim.

Dok nas taksi vozi do njegovog stana, gdje ostavljamo stvari i uzimamo njegov auto, sve što mogu je razmišljati o tome koliko sam gotovo sigurna da ću se uskoro morati preseliti. Živjeti u toj velikoj kući sama, više nije rješenje. Ipak ne mogu se seliti svaki put kad me netko iz prošlog života krene uhoditi. Ulazimo u Jerkov sportski BMW, koji iznutra izgleda predivno. Gledajući ga izvana nikad ne bih ni pretpostavila koliko je toga moguće ugraditi u vozilo. Uz nas u drugom vozilu idu i zaštitari, za koje se nadam kako nam neće biti potrebni. Kristina cijelim putem šalje poruke naizmjenično njemu, a potom i meni, kao da se boji da će se nešto strašno dogoditi. Pomislim kako je možda bolje da sam ipak išla sama. Da se nešto dogodi Jerku, nikad si ne bih oprostila.

"Nemoj više nikad ići sama. Nastoj barem imati jednu, ako ne dvije osobe iz osiguranja. I to pogotovo kad ja nisam kraj tebe." Nježno me primi za ruku i zahtjeva da mu obećam kako ću ga poslušati.

Prizor koji me čeka pred kućom i nije tako strašan kao što sam mislila. Ubrzo shvatim kako je u pitanju samo prvi pogled. Stižemo pred vrata. Razbijeno staklo popucalo je cijelom dužinom, a glavna vrata su oštećena, ali ne i razvaljena.

"Zato je razbio staklo. Nije mogao ući unutra." kaže Jerko. Ne znam zašto govori u jednini i u muškom rodu. Ako se mene pita, provalnik je vrlo lako mogla biti i ženska osoba i to više njih. Prizor mi sad izgleda još sablasniji, jer smo došli usred noći. U kući djelomično ima struje. Gotovo kao da je netko prerezao dovod struje, ali nije imao dovoljno vremena to odraditi kako treba. Jerkovi zaštitari idu ispred nas, a jedan nas prati u stopu.

"Ako ne želiš dalje, ne moramo." kaže u pokušaju da smiri moju drhtavu ruku u njegovoj.

"Ne bojim se. Ljuta sam." šapnem kroz stisnute zube. Lažem. Osim što sam ljuta, bojim se. Netko nepozvan, ničim izazvan odlučio se nastaniti u mojoj svakodnevici na najodvratniji mogući način. Ljudska zloća čini mi se kao gotovo jedina stvar koja je pouzdana i nikad ne iznevjeri.

"Čeka me puno čišćenja." kažem.

"I provjera, a i ponovnog uspostavljanja sustava sigurnosti. Ako hoćeš, uzmi si najnužnije za idućih nekoliko dana." kaže i složim se s tim. Krenem prema ormaru i ugledam stvari razbacane po podu. Netko je dirao moju odjeću i obuću. Ne znam kakvo mu je to zadovoljstvo pričinjalo, ako nije ništa

ukrao. Zapravo, to još ne znam. Možda i je. Gledam svoje stvari kako razbacane i jadne leže na podu. Govorim si kako su to samo stvari, ali ne pomaže. To je moja intima. Ubrzo shvatim kako je netko vršljao po mom donjem rublju. Netko tko je htio da znam da može dirati sve što poželi meni iza leđa.

"Gdje je bilo osiguranje te noći?" pitam ljutito i sjetim se kako sam ih poslala kući, jer sam rekla pratiti sustav preko interneta. Koja sam ja naivna glupača.

"Da, znam." odbrusim Jerku prije nego me podsjeti na to.

"Ali ako je ta osoba znala da baš te noći nemaš osiguranje, sigurno je pratio situaciju. U ovom trenutku, moramo sumnjati i na susjede." nastavi.

"Jerko, ja ne mogu ovo. Možda je najbolje da se preselim."

"I što ćeš onda? Čekati novi napad negdje dalje? Bijeg nije rješenje. Suočiti ćemo se s ovim."

"Stalno govoriš to "mi", ali ne želim i tebe uplitati u to. Ne želim da ti se išta dogodi, jer ću onda biti još jasnija." govorim drhtavim glasom, koji pokušava ispoljiti bijes, ali mu ne polazi za rukom.

"Već sam upleten. Nemoj više o tome." Kad izgovori, nešto se začuje iz skrivene prostorije.

Zaustavi me i ostanemo stajati, dok dvojica zaštitara ne odu provjeriti unutar sobe. Bojim se izdahnuti zrak iz pluća, dok se šuškanje i neizvjesnost ne zaustavi. Osjećam kako ću izgubiti razum. Sva moja pozornost usmjerena je na prvo što će izletjeti kroz ta vrata i otkucaje srca koje osjetim u našim isprepletenim dlanovima. Ispred nas iskoči mačka. Na trenutak prestanem disati od straha. U mislima već sam nas vidjela mrtve. Zasad odahnemo. Sigurno je ušla kroz razbijeno staklo, kao i provalnici. Tek što smo odmaknuli, zazvoni zvono na vratima. Jedan od zaštitara uputi se prema glavnom ulazu. Na vratima susjeda inzistira razgovarati samnom. Čeka me dok silazim prljavim stubištem u hodnik.

"Gospođo, otkad ste vi došli u našu ulicu, svako malo ovdje se skupljaju sumnjivci i policija. Ili jedni ili drugi. Ovo je bio miran kvart prije vas." Drži mi predavanje u kućnom ogrtaču. Zanimljivo kako je ovo prvi puta da mi se netko od susjeda obratio.

"Hoćete reći kako ja privlačim nevolju? A što ste vi to vidjeli kad znate tko se izmjenjuje ispred moje kuće? Jeste li surađivali s policijom i dali nekakvu izjavu, kad već sve znate?" pitam je umornim glasom i osjećam kako ću poludjeti do kraja. Sve što želim u ovom trenutku je ne povisiti svoj glas na nju, jer će to samo pogoršati situaciju. Ona nastavlja svoje predavanje kako se ne želi uplitati u mutna posla, koja sam očito dovela u njezino susjedstvo. Govori mi kako ima malu djecu i da se boji za njih otkad sam ja tu. Umjesto da je otpravim odakle je došla, raspadnem se i oči mi se od nemoći ispune suzama. To očigledno razljuti Jerka, koji zapovjedi zaštitaru da je otprati i zapiše broj kuće u koju je ušla. Kaže joj kako je vrlo vjerojatno i ona osumnjičena, jer me uznemirava i dolazi ovako kasno u noći.

"Nećeš više ovdje ostati ni sekunde." kaže tiho, ali bijesno. Napnu mu se vene na vratu, dok izdiše.

"Ne moraš me braniti. Jasno mi je da se moram odseliti." kažem posve poraženo.

"Nemoj se seliti zbog nje i njoj sličnih. Ta će me još čuti." Ljutito uzima telefon i zove nekoga. Dogovara čišćenje moje kuće i obnovu prostora.

"Staklene zidove zamijenit ćemo blindiranim vratima i do kraja tjedna sve će biti kao novo." nastavi nakon što prekine poziv. Ne želim ništa ponijeti sa sobom. Sve je oskrvnjeno. Stvari na podu, razbacane knjige, parfemi, cipele, razbijena stakla, zrcala. Sve izgleda kao da je tuđe. Proganja me prizor iz moje spavaće sobe. Krevet izgleda kao da je netko u njemu spavao. Iako to nitko nije spomenuo, vidim kako plahta i jastuci stoje u obliku obrisu tijela. Taj dio me najviše uplaši. Toliko da se bojim to izgovoriti na glas.

"Ovdje trčim gotovo svako jutro." Pokazuje mi na stazu, dok se vozimo na Jabukovac do njegova stana. Pokušava me smiriti i to me uspavljuje. Trenutno se osjećam poput beskućnika. Znam da to nije ni približno moja situacija, jer uvijek mogu biti i kod roditelja, ali tako se osjećam. Otkad sam javila mami da sam sletjela, ne prestaje me obasipati porukama. Ona i tata žele da im pošaljem slike stanja kuće i da dođem kod njih. Rekla sam joj da ću ostati nekoliko dana kod Jerka i odmah su se smirili. S jedne strane malo mi imponira što im se on ipak sviđa, ali me uznemiruje što je ovo tako brzo postalo tako ozbiljno. Ako se on predomisli i ostavi me bez riječi ili poslije neke naše teže svađe, ostavit će puno više repova iza sebe, koje ne znam kako ću povezati u miru.

"O čemu razmišljaš?" upita na moj prazni pogled i ignoriranje njegove priče za smirenje. Promatram vene na njegovoj ruci, koja je zaštitnički obavijena oko moga koljena. Usuđujem se pomisliti kako lijepo izgledamo zajedno.

"Zahvalna sam ti za sve. Nisam ni znala koliko će mi trebati tvoja blizina." izvalim nepromišljeno. To ga raznježi. Sigurna sam da bi neki drugi na njegovom mjestu već tražio izlaze, ali on je smiren i sabran. Opušteno vozi i utiskuje poljupce na zglobove mojih prstiju.

"Čuli smo se sa svima danas. Napokon možemo odahnuti." Odlaze ključeve na pult kod ulaznih vrata. "Ne brini. Nećemo biti sami večeras. Čuvat će nas Ivan i Matej." Pogledom pokaže na dvojicu od trojice zaštitara koji su nas pratili večeras. Malo odahnem.

"Ovo je prvi put da sam kod tebe." Nasmiješim se i krenem istraživati prostorije. Visoki stropovi i predivna rasvjeta, natjera me da pomislim kako je ovo sigurno djelo dizajnera. On malo što prepušta slučaju, pa sam sigurna da je u svemu imao i svoje prste.

"Opusti se. Osjećaj se kao kod kuće. Sve ti je na raspolaganju. Sutra ćeš biti sama prijedodne. Sve što ti treba iz trgovine, donijet će ti netko od osiguranja. Molim te, ne idi nigdje sama na svoju ruku, dok se ne vratim." zapovjedi mi.

"Znaš da ne dozvoljavam nikome da mi ovako zapovijeda." Prije nego što izgovorim, već sam u njegovim rukama.

"Nemoj da se brinem sutra cijeli dan. Moraš biti na oprezu dok ga ne uhvatimo." kaže.

"Opet ti s tim "on", jednina. Može biti bilo tko. Ništa me ne bi iznenadilo." dodam cinično.

Usred noći, u polumraku sobe, čujem disanje. Naglo se trgnem iz polusna i panično počnem pogledavati po sobi. Bračni krevet na kojemu ležim nevjerojatno je udoban. Gotovo kao onaj moj kod kuće. Osjećam se ugodno, ali nešto mi je u svemu tome strano. Pokraj sebe osjetim poznato muško tijelo. Ovo nam je treća zajednička noć. Poželim da je barem pod ljepšim okolnostima. Legnem na leđa i pokušavam zaspati, ali sve što uspijem je nepomično zuriti u strop, dok naposljetku moj sablasni pogled ne prisili i Jerka da otvori oči i pokuša me uspavati. Nisam ni znala da je ovo moguće, imati muškarca kraj sebe kojemu je stalo da zaspim. Ivan je uvijek brinuo za sebe i svoj san, svoje treninge i osmosatni odmor prije posla. Ja sam bila tek olakotna okolnost. Možda jednostavno nije znao drugačije. Zato nije ni znao koliko bi mi malo trebalo da se predomislim od odlaska u Zagreb. Drago mi je što to nikad nije saznao. Nikad nisam previše žalila za njim. Uvijek sam mislila kako će doći netko drugi. To ipak nije bilo tako lagano. Prije dobitka na lutriji, brinula sam zbog ljubavi. Onda sam odjednom odlučila uživati i ne brinuti više, ali briga me pronašla, samo u drugačijem obliku. Sada više ne brinem zbog ljubavi, nego za goli život. Možda će jednom doći vrijeme kada me više ni to neće brinuti. Samo neka dođe što prije.

Vjetar je noćas tako jak. Udara snažno u rolete i stalno me prati osjećaj kako netko nepozvan kuca na vrata stana. Jerko mi nježno šapuće na uho najbesmislenije i nepovezane stvari. Trenutno mi priča kako želi samnom otputovati na Tajland i uživati u nekom od odmarališta. Nemam volje govoriti mu koliko se gadim Tajlanda, jer smatram kako su tamo svi prljavi i da bih radije u Ameriku. Zasad sam mu zahvalna što mi je skrenuo misli s pravih strahova, na one putne i zdravstvene.

Ležati kraj njega tako je ugodno. Taj osjećaj me nježno ispunjava. Dosad je među nama vladala strast, ali sada se sve čini nekako odraslije i ozbiljnije. Spontanost je na pauzi.

"Na sigurnom si. Pokušaj odspavati." šapuće mi i dalje.

"Ne mogu. Razmišljam hoćeš li me probati skinuti."

"Želiš li?"

"Željela sam dok sam bila pod tušem, a sad samo želim nastavak ove masaže leđa." Nježni dodiri njegovih čvrstih sigurnih dlanova, uspavljaju me do dugo u noć.

*

Marin i Josip od jutros su novi muškarci u mom životu. Višegodišnje iskustvo tjeleohranitelja i spašen život Jerkova oca, nalozi su po kojima mi ih je dodijelio. Preuzeo je njihove honorare i nije mi dao niti priliku da se izborim za njih. Cijelo prijepodne otkako je Jerko na poslu, nisu nimalo neprimjetni. Osjećam se nelagodno u njihovoj blizini. Podsjećaju me na to da sam u konstantnoj opasnosti i da

trenutno nemam posao. Pitam se što li misle o meni, jednoj razmaženoj sretnici, novopečenoj bogatašici, koja po cijele dane ništa pod milim Bogom ne radi. Istina je kako ne znam što sve oni zapravo znaju o meni i da su me jutros vidjeli da radim na čišćenju i angažiranju ljudi za popravak moje kuće, ali nisu me vidjeli na poslu i to me izjeda. Ne znam zašto imam potrebu dokazati im se kao netko i nešto. Pokazati im da sam vrijedna osoba, radišna, a pogotovo toga da sam vrijedna njihove zaštite. Što li rade oligarsi kad ih čuvaju po cijele dane? Gledaju li ti tjelohranitelji svašta, od toga kako se besciljno razvlače po prostorijama svojih vila i pijanče razuzdano sa svojim društvom vikendima? Ako je tako, zaslužuju medalju jer nikad ne pokazuju što stvarno misle o njima. Baš kao što ni Josip koji me sada promatra kako čitam vijesti na računalu i sigurno u sebi odbrojava sate koje mora provesti čuvajući mene, derište. Sigurno me prezire. Samo ne znam zašto me to pogađa.

Pogledavam hodnike svoje predivne i moderne kuće. Ježim se što je netko nepozvan i zlonamjeran hodao njima. Jasno mi je da me ta osoba neće ostaviti na miru, dok se napokon ne suoči samnom i svjesna sam da ću joj to morati omogućiti. Inače će moji roditelji i svi koji su u mom životu sigurno biti ugroženi. Bacam posteljinu na kojoj je ležao. Sigurna sam da je ležao na njoj. Iako me Jerko smirivao i tješio kako mi se možda čini, to me uznemirilo puno više nego agresija koju je istresao na mojim staklenim zidovima i vratima. Krevet je previše intiman za nekoga tko me samo želi opljačkati ili izliti svoj bijes na mene. Ovo je previše osobno, ludo, opsjednuto. Nestale su moje gaćice i jedan korzet. Možda se ipak radi o muškoj osobi. Kad me Jerko ispitivao je li moguće da je neki moj bivši dovoljno lud da pokuša provaliti u kuću, slagala sam i rekla da nije. Sjetim se kako je Ivan jednom provalio u moj stan u Zagrebu. Bio je pijan i u izlasku s društvom. Tri i nešto mjeseca poslije našeg prekida i moje selidbe u Zagreb. Ne bi me ni pronašao da mu moji nisu rekli u kojem sam kvartu. Bijesno je lupao po vratima. Ležala sam u krevetu i grčevito se držala za pokrivač u nadi kako će ga tišina s moje strani obeshrabriti. Ali nije. Nogom je razvalio vrata i samo me gledao. Strah u mojim očima rasplakao ga je. To je bio prvi put da sam ga se bojala. Ali on me prebolio. Odavno. U sretnom je braku i ima sina. On sigurno nije sposoban za ovakve gluposti.

Ulica je neobično mirna i čini se kako se napokon uspostavlja ritam obnove. Možda bi čak mogli završiti i prije kraja tjedna. Novi tepisi upravo se istovaruju i sutra kada postave nova stakla i počistimo sve, odrolat ću ih sa zadovoljstvom. Jerko je negodovao kad sam rekla ponovno postaviti stakleni zid. I dalje misli kako bih se trebala zabarikadirati. Ne želim živjeti u tvrđavi straha, nego u modernoj kući, u koju prodire sunce dok se budim i pravim si doručak, gdje se ljubim se svojim novim dečkom. Ova posljednja fantazija ispreplete se sa svakom mojom misli poput nekog lajtmotiva i ukrade mi osmijeh.

"Dobar dan gospođo Desanti." kaže policajac na vratima i krene unutra. Zaustavim ga, jer sam upravo počistila i ulaštila podove u hodniku i dnevnom boravku.

"Dobar dan." pokažem mu kako ćemo ostati pred vratima.

"Imamo nova saznanja o nedavnim događajima. Moguće je kako ćemo uskoro biti na tragu počiniteljima." kaže.

"Počiniteljima? Sumnjate da ih je više?" odvratim.

"Da. Naša istraga tako je pokazala. U tijeku je nekoliko rutinskih saslušavanja i ispitivanja, pa ćemo vam moći javiti, nadamo se sretnije vijesti."

"I ja se nadam." odvratim, dok policajac promatra Josipa i Ivana kako pomno prate svaki pokret na mom zemljištu.

"Vidim da ste angažirali i pomoć." kaže i kimne u njihovom smjeru.

"Da. Morala sam. Ne mogu očekivati da ćete vi riješiti svaki slučaj. To bi bilo prezahtjevno."

"Nemojte tako, radimo punom snagom, a i ima jako puno važnijih slučajeva u ovom trenutku." odvrati. Njegovo lice odaje tek blagu nelagodu, zbog pogleda koji sam mu uputila. Njegova glupava izjava je bez konkurencije. Zgužvana jakna mu je puna mrvica kruha i osjeti se na salamu, a njegov dah na cigarete. Hoda od mene s neopravdanim ponosom zbog moći koju ima, a ne zna je ili ne želi primijeniti. Moram priznati, nikad ih nisam voljela. Kraj njih se svaki pošten čovjek osjeća poput zadnjeg kriminalca.

Crne oblake od misli rastjera Jerkova poruka. Slika odmarališta na Sejšelima i upitnik u opisu. *Oh, kako bih mogla uživati na Sejšelima s njim.* Pomislim i u očima mi bljesnu prizori beskrajnih pješčanih plaža i naših otisaka stopala po njima. Još kad bismo tamo mogli ostati barem mjesec dana i istraživati svaku plažu i svaki otočić. Daleko od svega što znam, ponekad mi se čini kako bih baš tako bila najsretnija.

Kristina mi je poslala desetke poruka na viberu. Poslala mi je slike njihove prošle noći, koja je opet bila divlji provod. Ona stvarno zna uživati. Navodno su zamalo završili u pritvoru, jer je netko dojavio kako imaju kokain party na jahti koju su iznajmili. Prizna mi kako su na kraju ipak jedan dio morali baciti u more, zbog policije, koja je došla u izvid. Primijetila sam da se Jerko kloni previše alkohola i ne želi konzumirati nikakve opijate, što mi se sviđa. Ne znam je li uvijek bio takav, ali trenutno mi savršeno odgovara. Stabilan muškarac pokraj mene je sve što sam mogla poželjeti. Ne želim imati problema zbog droge. Možda sam zbog toga jednim dijelom i izbjegavala sve njihove izlaske. Premda, droga je na svakom koraku gdje god izlazili. Uzimati opijate i biti controlfreak jednostavno ne idu ruku pod ruku.

SEDMO POGLAVLJE

"Tvoji se čine upućeni u moju situaciju." kažem dok odlazimo od Jerkovih s večere.

"Rekao sam im što ti se dogodilo s kućom. Osim toga, mama se iznenadila kad se Kristina izbrbljala da si trenutno kod mene u stanu." kaže Jerko.

"Da, vidim da ne upoznaje često tvoje djevojke."

"Zar su tvoji upoznali svakog tvog dečka?"

"Ne, samo mog zaručnika. Ali on je dugo bio moj prvi i jedini dečko."

"Neću te pitati koji sam ja po redu. Nisu mi bitne takve stvari."

"Čudim se da nisu." Pomazim ga kažiprstom po dvodnevnoj bradi.

"Pa nisam baš takva seljačina." otrfkne.

"Želim te odvesti negdje. Adresu već znaš, pa, ako si za, mogu te upoznati s voditeljem projekta." kažem zagonetno.

"Misliš na tvoj dobrotvorni rad?" pita i ja kimnem sa smiješkom na licu. Još one noći kad mi je ispričao o onom danu kad me prvi puta vidio u Glembayu, poželjela sam ga upoznati s Marinom i Ivonom. Njih dvoje zaduženi su za donacije, vođenje kuhinje i smještaja. To je puno posla, pa im za to isplaćujem plaću.

"Kad sam osvojila toliki novac, pomoć beskućnicima koje sam svakodnevno gledala, bilo je jedno od obećanja koje sam dala samoj sebi. Nisam željela dati natječaj za posao voditelja, jer to nije bio tek običan posao, pa sam istraživala tko se od volontera najviše istaknuo u humanitarnim projektima za beskućnike Zagreba. Marin je počeo volontirati, jer je i sam jedno vrijeme bio beskućnik. Godinama je bio ovisnik i otišao je od svoje obitelji jer im više nije htio nanositi bol. Previše ih je volio, da bi ih tako mučio. To mi je priznao jednom dok smo ispunjavali zajedno papirologiju u koju unosimo i kratku pozadinsku priču o razlozima zbog kojih su neki ljudi završili na ulici. Njegova priča me jako dirnula. Jedno vrijeme proveo je u zajednici dok se nije odviknuo od droge, ali imao je toliku snagu volje, da se odviknuo i od metadona, koje su mu prepisivali, kako bi ga držali podalje od vraćanja starim navikama. Ivona je pak počela volontirati slučajno, jer je jedna od njezinih prijateljica rekla kako bi joj to dobro došlo za kasniji posao socijalne radnice. Došla je s namjerom da ostane tek nekoliko mjeseci u pučkoj kuhinji Zagreba, a potom je ostala do danas. Uz ovaj posao koji radi za mene u prihvatilištu, i dalje volontira u pučkoj kuhinji." Jerko me samo sluša dok mu govorim o njima i po cestama kojima vozi, vidim da itekako dobro poznaje put koji vodi do mog prihvatilišta.

"Samo te molim, ne spominji moje ime pred ljudima koji rade tamo. Znaju ga samo Ivona i Marin, jer sam njih ovlastila za gotovo sve poslove." nastavim.

"Znaju li tvoji roditelji za to?" pita naivno.

"Naravno da znaju. Mama mi je pomogla projektirati prihvatilište i oboje su pomogli svojim savjetima. Oni su željeli donirati dio novca u dobrotvorne svrhe, ali kada sam im rekla da imam na umu ovakav projekt, bili su jako ponosni na mene. Ne znam s kim bih to podijelila radije, nego s njima." kažem. "I s tobom." dodam.

Na te riječi Jerko stane u zaustavnoj traci na aveniji i počne me nježno ljubiti. Njegova reakcija me zatekne nespremnu.

"Ne činiš se tako na prvu, ali stvarno imaš veliko srce." kaže i odmaknem ga zbog nelagode koju osjećam. Ne želim da me se slavi zbog toga.

"Nisam te odlučila upoznati s tim dijelom svog života, jer želim da mi se diviš. S obzirom na to koliko sam novaca osvojila, mogla sam dati puno više, ali eto jedan sebični dio u meni se boji kako će novca kroz deset, petnaestak godina ponestati, a ne želim živjeti od plaće do plaće."

"Nemoj se pravdati. Nitko ne očekuje da daš sve. Ako i očekuje, budala je. Mnogi ne bi dali ništa. Iako, istina je da previše trošiš. Pogotovo tamo gdje ne bi trebala. Ti i moja sestra ostavile ste previše love toj poliklinici. Lijepe ste, mlade ste, mislim da ste postale ovisne o tretmanima. Ali, nije moje da vam govorim. Vaš je novac. Vi ga trošite kako hoćete. Samo potajno se nadam da ćeš odustati od one operacije grudi."

"Da, to mi govori muškarac koji pada u nesvijest na grudi mlade i bujne Španjolke u noćnom klubu." ubodem ga natrag. Njegov govor tijela odaje ljutnju.

"Pa što ako sam gledao? Padao u nesvijest sigurno nisam. Grudi kao grudi, pogledaš ih i kreneš dalje. I ti si se žnjarala s onim nabildanim DJ-em. Sigurno zato što je dobar u duši." podsmjehne mi se.

Znam da ima pravo, ali ljubomora je te večeri bila jaka i osjećaj poraza kad je bio u društvu druge, bio je jednostavno previše za moj krhki ego.

Napokon nastavi s vožnjom i stižemo pred prihvatilište. Jerko zaključava auto i s pomalo oklijevajućim korakom ide iza mene. Pričekam ga i primim se za njegovu podlakticu. Njegova blizina uvijek djeluje umirujuće i utješno na mene. Ulazimo u ured i provodimo neko vrijeme u razgovoru s Ivonom i Marinom. Kasnije mijenjamo posteljinu u sobama zajedno sa spremačicom. Volim biti dio ovih trenutaka, jer se osjećam kao da moj život ima smisla. To je ponekad bilo jedino što bi me vratilo u stvarnost kad bih krenula u svoje pohode kupovanja do besvijesti. Kad bih se osjetila licemjerkom, otišla bih na jednu od svojih dugih šetnji po gradu i put bi mi svaki puta završio na toj adresi. Pregledala bih izvješće za prošli tjedan, evidenciju novih dolazaka i evidenciju onih koji nas više ne trebaju, jer su ih ljudi koji rade u prihvatilištu vratili među žive i maknuli s ulice. Često sam toliko

brižljivo čuvala taj dio sebe, ne želeći ga pomiješati niti s jednim drugim segmentom svoga života. Činilo se kako ga ponekad skrivam i od sebe same, ali odlučila sam da ga moram podijeliti s Jerkom, jer ga želim uključiti u projekte na kojima radimo. Aplicirali smo za fondove EU i trebao bi nam ekonomista koji će znati raspolagati sa sredstvima i provesti sve isplanirane sekvence projekta. Naravno, ne želim lagati samu sebe, želim Jerka zadržati u svom životu i na taj način. Osjećam kako sam se zaljubila u njega. Nadam se kako me moje ružičaste naočale neće previše obmanuti i da će mi se sviđati ovo što imamo i kad ih skinem.

"Hvala ti." šapne mi dok ulazimo u glavnu salu, koja je svojevrsni veliki dnevni boravak. Televizori, blagovaonica i šušur razgovora koji živahno odjekuje prostorijom, navodi me da osjećam duboku zahvalnost zbog svoje sreće i tereta koji dolazi s njom. Uz Jerka pokraj sebe, osjećam se potpunom. Mnogi od tih ljudi koji se nalaze tu, nikad neće saznati kako sam ja ovo sve pokrenula i zbog toga mi je pomalo drago. Ponekad je u životu najbolje biti anonimn. Poput Emily Dickinson, moje najdraže pjesnikinje.

"O čemu razmišljaš?" pita me nakon što smo se uputili prema autu i pozdravili s Ivonom i Marinom.

"O tome kako mi je ovo jedina dobra stvar koju sam učinila s novcem."

"Ne pretjeruj. Pretpostavljam da si pomogla i roditeljima, dakle nije jedina." odvraća.

"Ako se slažeš, rado bih da nam pomogneš na projektu o kojem su ti govorili." kažem.

"Želim. Bilo bi mi drago. Osim toga, tako ćemo provoditi još više vremena zajedno." dodaje i poljubi me u tjeme poput djeteta. Uzlet moga duha je neočekivano snažan nakon što se moja koža susretne s njegovim vrelim usnama. Osjećam vrtoglavicu.

"Jerko... lijepo mi je u tvom stanu, ali ako imamo vremena, htjela bih se malo opustiti u svom jacuzziu i sauni i željela bih da si i ti samnom. Povest ćemo i zaštitare, samo... molim te, daj da uživamo malo večeras. Zaželjela sam se malo svoje kuće." Te riječi dočeka njegovo ozbiljno i pomalo mrgodno lice.

"Odmah nakon što se riješimo Citroena koji nas slijedi." kaže. "Upravo mi je javio Ivan."

Na te riječi sledim se. Nisam mislila kako će nas opet ta priča dočekati danas.

"Ne uzrujavaj se. Riješit će ga se. Kad mu prepriječe put, mi ćemo pobjeći prema Jabukovcu." Ubaci u treću brzinu i sve mi se zavrti. "Žao mi je, ali on zna gdje živiš. Mene još nije uspio otkriti i tamo smo sigurni."

"A da se već jednom sretnemo s njim ili njom ili kime god već licem u lice? Bio bi red napokon završiti s tim. Ne želim bježati. Ništa nisam skrivila." nastavim ljutito i rezignirano. Ulice grada sjaje se poslije kiše, dok se grad pretvara u neku kulisu filma u kakvog nisam ni slutila da će se moj život pretvoriti.

Nazovem policijsku postaju i tražim policajca koji me je danas posjetio. Njegova smjena je završila. Objašnjavam o čemu se radi, ali govore mi kako se trenutno ništa ne može napraviti. Dok vičem na njih kako me luđak slijedi po gradu, policajac s druge strane linije moli me da snizim svoj ton dok razgovaram s njim. Ljutito prekinem vezu i ubacim mobitel u torbu. Obuzima me bijes. Onaj iskonski koji kipi u meni otkad je ovo maltretiranje počelo. Neću dopustiti da mi ovakve gluposti kroje život. Ne više. Ako sama ne riješim taj problem nikada neću imati mira. Napokon se sve prelije u meni.

"Zaustavi auto. Upucat ću ga sama." naredim mu, a on me ne shvati ozbiljno, sve dok ne izvadim džepni pištolj od devet milimetara.

"Nora!" vikne na mene užasnuto, kao da sam ga razočarala.

"Ubit ću ga. Dosta mi je. Jerko stani!" vičem dok se vozimo ulicama grada, a oko nas šeću ljudi živeći normalno svoje živote, ni ne sluteći što proživljam.

"Ja ne mogu više ovako... Ne želim više živjeti u iščekivanju." Jerko me primi za ruku i stane na zaustavnu traku.

"Noro, Josip mu je prepriječio put i pokušava ga stjerati u kut. Javlja mi kako je njegov broj registracije zapisao i predat će to policiji." Dok to govori, rukom mi pokazuje da budem tiho, dok nakon nekoliko trenutaka ne završi razgovor.

"Ima i njegovu sliku. Okinuo ju je mobitelom dok mu je bio blizu." Dok fotografija stiže na Jerkov mobitel, lagano se pripremam na to što ću vidjeti. Nažalost, previše je mutna i ne mogu prepoznati lice, ali njegov obris tijela mi je odnekud poznat. Pitam se otkud znam tog čovjeka. Mršavog tijela s kapom na glavi i kapuljačom preko nje, sivih, uskih očiju i usana.

"Poznaješ li ga?"

"Ne." odgovorim nakon nekoliko trenutaka nijemosti.

Na to Jerko upali ponovno auto i krenemo prema njegovom stanu. Ovaj put nemam prigovora. Moje misli previše su teške i brze za to. Gaze me svojim koracima. Dok auto smireno puže uz usku cestu prema Jerkovom stanu, bojim se jesu li ovi trenutci ludila navukli oblake tišine između nas dvoje za ostatak večeri.

"I što sad misliš poduzeti? Želiš li ga i dalje ubiti?" pita, ali ne znam što bih mu odgovorila. Sve što želim reći, čini mi se krivo.

"Bojiš li ga se?" pita opet i odmahnem glavom na to.

"Josip će ga slijediti dok ga napokon ne uhvati, a zatim će ga pokušati privesti u postaju. Ići ćemo zajedno dati izjavu. Može?"

"Može." odvratim i molim Boga da me ništa više ne pita, barem dok ne stignemo do njegova stana.

Staje autom na prilaz ispred zgrade i brzo otvaram vrata i idem prema ulazu. Jerkova ruka dirne me po laktu kao znak da ga pričekam i to mi izazove grč u želucu. Primi me za nadlakticu i polako okreće prema sebi.

"Tko ti je on?" izusti napokon.

"Tko?" odgovorim, a on nadigne obrve.

"Ne pravi se luda. Tko ti je taj lik iz auta? Vidio sam po tebi da ga znaš."

"Ne znam. Fotografija je bila mutna."

"Ali dovoljno jasna da zanijemiš. Tko ti je on? Reci mi."

"Nitko."

"Ne bi se reklo. Je li ipak neki bivši dečko?" Ne odgovaram mu, samo krenem naprijed prema ulazu i čekam da mi otključa vrata karticom. Dok se penjemo do dizala, a potom šutimo u njemu i stajemo pred stanom, čini se kako će napokon odustati od te teme, barem jedno vrijeme. Možda u tom vremenu uspijem spremići svoje stvari i pokušati prespavati ovu noć kod kuće. Nadam se kako će ga Josip privesti u policijsku postaju, što bi značilo barem jednu noć mira. Odlaze stvari na stolicu u hodniku i rezignirano hoda prema meni. Taman kad poželim izustiti da bih željela ovu noć provesti u svojoj kući, on me primi oko struka i zagleda se u mene.

"Reci mi. Što se događa?"

"Jerko... nemoj. Možda bi bilo pametnije da ovu noć provedem kod kuće. Nismo se odmorili jedno od drugoga, još od Ibize. I tebi treba malo mira od mojih drama." Iako mi je krivo što me gleda zapanjeno i zgroženo istovremeno, ne znam odakle krenuti, pa radije krećem doma. Krenem prema vratima bez da sam išta ponijela od svojih stvari.

"Ideš k njemu." protisne kroz zube.

"Kome?"

"Ne pravi se luda. Znam da ideš k njemu. Tko ti je on?"

"Idem kući."

"Ne vjerujem ti. Neka ti bude." Gurne stolicu nogom i ona tresne o pod. Zvuk me iznenadi i poskočim.

"Jerko, sjedni." Pogleda me kao da ću mu reći nešto što će ga razočarati. Vidim kako mu se stišće čeljust. Polako sjeda na smeđi kožni dvosjed u dnevnom boravku, laktova oslonjenih na koljenima.

"Znam tko je to. Ta osoba zna moje prijateljice. Sigurno su i one saznale, a ako već nisu, saznat će. Ne znam kakve će to posljedice imati, ali neće biti ništa dobro." nastavim. On gleda u mene kao da mu

dugujem puno dulje objašnjenje i ima pravo. Pogotovo nakon što sam onako poludjela i izvukla pištolj iz torbe. To je bila jedina stvar koju sam mu do tada odlučno skrivala, tu svoju slabost i priznanje koliko se zapravo svega plašim. Sad kada znam o kome se radi, plašim se još više, jer malo mlataranja pištoljem uz prijetnje, neće riješiti ovu situaciju.

"Moguće je kako je upleteno više ljudi i tko zna hoće li i oni krenuti u malu istraživačku misiju kao i ovaj. Samo mi nije jasno, zašto je krenuo uništavati moj dom. Ništa mu nisam skrivila. Samo sam otišla." nastavim razočarano.

"Možda je on jedan od mnogih. Jesi li se zapitala je li možda on samo saznao od nekoga?" kaže dok gleda na mobitel i čita poruku.

"Josip javlja da ga je odveo na policijsku postaju, moramo do postaje Novi Zagreb." Uzima jaknu i izlijeće van prema autu. Uzme moju torbicu i iz nje izvadi pištolj.

"Ovo nam nije pametno nositi u postaju." primi me za ruku i odvezem se bez pogovora s njim.

*

Dok je razgovarala s policijom u postaji, činilo se da neki veliki dijelovi slagalice nedostaju. Nije znala što je u pitanju, ali u njezinoj glavi, cijela stvar nije se činila još ni približno gotovom. Bila je u pravu. Bivši kolega s posla, onaj koji je proširio trač kako su imali aferu i kojega je srela u šoping centru sa ženom, slijedio ju je te noći. Priznao je sve u vezi toga, ali tvrdio je kako nema veze s razbijanjem i uništavanjem njezine kuće. U njegovoj izjavi, koju joj je čitao policajac, nije bilo spomena o tome je li rekao drugima o njezinom novostečenom bogatstvu, kao ni to je li i sam znao za njega. Ispostavilo se kako je bio samo opsjednut njom, a ni o čemu drugome nije imao pojma. To je Jerka dovelo do zaključka kako on vjerojatno nije slao one poruke. Napetost u Nori je rasla iz trenu u tren. Nije mogla ni zamisliti kako će se s jednog sumnjivca priča proširiti na čitav bazen njih. To nije bilo ono čime se htjela baviti u ovom trenutku niti ikada više. Bivši kolega dobio je zabranu pristupa, ali ona nije bila garancija ni za što. Sumnjivac ili sumnjivci još uvijek su bili posvuda i vjerojatno na svakom koraku. Nakon tog odlaska u postaju svi su joj postali sumnjivci i plašila se svih. U jednom trenutku čak je posumnjala i na Kristinu. Osjećala je kako će izgubiti razum. Iduće što je željela je pobjeći negdje daleko i povesti svoje roditelje sa sobom u tu osamu. Nastaviti normalni život činilo se nemogućim.

Provela je još nekoliko noći kod Jerka i on je učinio sve kako bi se opustila i osjećala voljenom. Jedan vikend proveli su i u društvu njezinih roditelja. Nora im nije željela ništa tajiti. Iako ih nije željela plašiti, osjećala je kako im mora ispričati sve što joj se dosad dogodilo. Nakon tog vikenda, Jerko je i njima dogovorio zaštitara. Njezina mama bila je očajna. Nije željela da ih susjedi gledaju poprijeko i pitaju se zašto ih mora netko štititi.

"Ljudi će pomisliti da smo kriminalci, da nešto skrivamo. Nisam mislila kako ću ovako živjeti u starosti." rekla je i vidjela u Norinim očima kako ju je to povrijedilo, ali Nora je inzistirala.

"Bolje da ti bude nelagodno, nego da se moram brinuti hoću li vas pronaći žive." rekla joj je, ali ništa više nije imalo smisla. Životna dinamika koju su poznavali, posve je nestala. Zamijenila ju je neka lakonska neizvjesnost, koja nije dopuštala planove, snove i očekivanja, već samo iščekivanje.

Nekoliko tjedana kasnije, bila je pozvana na rođendansku večeru jednog dobrog prijatelja, kojeg je voljela, iako je uvijek bio pomalo preveliki snob. Odlučila je otići, jer on nije bio dio društva njezinih prijateljica, koje su bile povezane s njezinim bivšim kolegom s posla a i trebala joj je pauza. Jerko je bio na večeri s dečkima i morala mu je obećati kako će mu se javiti na prvi znak nelagode ili nekih sumnjivih događanja. Obećao je doći po nju pred restoran, a ostatak vremena, morala se pomiriti kako će je zaštitar pratiti u svome autu cijelu večer, a potom sjediti dva stola dalje od njih u restoranu. Cijela situacija dosegla je visoki stupanj nelagode kad su u jednom trenutku sve oči bile uprte u nju. Trenutak kad je Filipova umišljena frendica sarkastično pitala: "A što ti točno radiš?" dok joj je čaša u ruci poskakivala, a oči bježale prema njezinoj maksu Givenchy torbi. Očito ni večere s hrpom snobova, koji pretenciozno ispijaju "samo najskuplje" pjenušce i preglumljuju imena jela na meniju, nisu bile mjesto opuštanja i nošenja dizajnerskih stvari. Nekim čudom ta je goropadnica prepoznala McQueenovu haljinu na njoj i svaki put bi je isprovocirala nekim novim pitanjem, poput "A s kime si ti to u vezi?" ili "Da, sve nas zanima gdje si kupila tu haljinu."

Nakon dva i nešto sata agonije, odlučila se pozdraviti s Filipom i krenuti ranije kući. Njemu je bilo neugodno i želio ju je zadržati još barem neko vrijeme, pa je goropadnici pojačao alkohol ne bi li je onesvijestio i utrpao u prvi taksi ili barem toliko napio da bi nasmijala Noru, a ne je stalno sablažnjavala glupim pitijaskim pitanjima. Kad je naposljetku slistila četvrtu bocu pjenušca od dvije tisuće kuna, za koji još nije bilo sigurno tko će ga platiti, počela se upucavati Norinom zaštitaru, misleći kako je gost restorana.

"Ozbiljno, tko je ovaj?" pitao je Filip sumnjičavo, kao da gleda nekog kriminalca ili bombaša samoubojicu.

"Ne znam. Očito gost."

"Došao je kad i mi i svako malo pogledava prema tebi." rekao je.

"Pustite čovjeka neka večera u miru." odvratila je u nadi kako će se sve malo stišati.

Situacija se napokon stišala, onoga trenutka kad se živa glazba pojačala i kad su svi zapjevali. Napokon se i Nora opustila u priči i pjesmi s Filipom, pa je malo onesposobljeno sjedila za stolom, pokušavajući riješiti problem s pijenjem nekoliko čaša vode. Nije baš pomoglo, pa je zamolila Jerka da dođe po nju i uđe u restoran. Osim toga željela je Filipa upoznati s njim. Znao je kako ima nekoga, ali sad je mogla iskoristiti priliku i pokazati kako ima zbog čega biti ponosna. Nažalost, nastalo je nelagodno komešanje kad je on ušao u restoran. Goropadnica je razrogačenih očiju hipnotizirano gledala u njega dok je prilazio njihovom stolu i rukovao se s Filipom. A Filip je pak na licu imao osmijeh razvučen od uha do uha, koji nije bio koordiniran s njegovim očima. One su odavale potpunu nevjericu i zatečenost. Bilo je jasno kako su svi čuli za Jerka Glasnovića ili znali nešto o njemu, jer

takav nemir nije prouzročio ni konobar, kad je slučajno izlio dvije čaše vina na Josipa koji je pazio na Noru.

"Ovi ovdje znaju te bolje nego ja. Čini se da sam jedina ja živjela neupućena u ovom gradu." šaputala je Jerku na uho dok su izlazili iz restorana.

"Poznaješ me bolje nego itko od svih tih koji misle da nešto znaju o meni." odvratio je.

Dok su sjedali u auto, maštala je kako će ga ljubiti noćas, ali trenutak je upropastila Filipova poruka: "Ne misliš li da si mi odmah trebala reći da si u vezi s Glasnovićem!?", pa druga Filipova poruka: "Kako si to upecala?", pa treća poruka: "Nisam znao da se krećete u istim krugovima."

Bila je sretna što se napokon ne propitkuju njezina primanja i stvari, a ljubavni tračevi bili su pravo olakšanje. Nadala se kako je Goropadnici zapušila usta jednom zauvijek o sebi.

"Žao mi je zbog košulje." rekla je Josipu na mobitel dok ih je pratio cestom kući.

"Nema veze, gospođice Desanti. Tu sam za Vas." odvratio je pristojno i obvezala je Jerka da mu preda novu košulju koju će mu kupiti.

Pitala se kako li je Jerko samo uspio pronaći tako odane zaštitare. Svaki put kad bi pokušala saznati nešto više o njima, on bi skrenuo s teme, kao da je porijeklo njihova odnosa i odnosa s njegovom obitelji državna tajna. Nadala se samo kako nije mračna tajna, ali priče koje uključuju potrebu za osiguranjem, nikad nisu sretne priče.

Kraj ljeta približavao se poput smrti, koja polako, ali sigurno kosi sve pred sobom. Zrak je postajao notu hladniji i podmukliji. Često bi varljivo zvao na laganu odjeću, samo kako bi kasnije tjerao hladnoću u kosti. Oboje su voljeli toplije dane i planirali su otputovati nekoliko dana na Tajland. Nora nije bila oduševljena tom idejom, ali poslije Tajlanda, plan je bio otići na Mauricijus, a ta joj je ideja zvučala toliko bajkovito, da je bila spremna izdržati sve što prethodi tome.

Kad nije radio, bio s Norom ili igrao nogomet s prijateljima, Jerko bi provodio dosta vremena u Norinom prihvatilištu, nadzirući i izvršavajući sve poslove ili igrajući bridž s korisnicima. Sve više mu se sviđala dinamika koju su njih dvoje uspostavili, a pogotovo humanitarni rad sad već na dva projekta, koji je odrađivao s užitkom. Zajedno su posjećivali prihvatilište najčešće dva puta tjedno, ali Jerko je nekad znao svratiti i sam poslije posla. To mu je mjesto vraćalo nadu u život. Zapravo, osjećao je kako mu je Norino prisustvo u životu, vratilo nadu i svrhu u njegovom život. Osjećao se korisnim i kako negdje pripada. Više nije ima nagon za divljanjem i samouništenjem, a to mu je značilo sve.

Otkako je Nora završila tečaj kuhanja, zajedno su kuhali kod kuće i u prihvatilištu barem jednom tjedno. Imao je želju svim korisnicima reći kako je ona vlasnica ovog toplog utočišta, ali znao je da to nikako ne bi željela. On joj je pomagao s tečajem francuskog, koji je učila već dulje vrijeme i njegova zaljubljenost prema njoj rasla je u ljubav. Nadao se samo da nikada neće saznati kako je okrutan u

Ljubavi bio prije nje, jer ti su dani odavno bili iza njega. Osjećao bi se loše kad god bi ih se sjetio. Uvijek se krivio kako je Kristinina otmica bila svojevrsna kazna za sva ona ženska nadanja koja je slomio u sad već prošlom životu. Sve te žene koje je brutalno zanemarivao, nisu se u njegovim mislima mogle mjeriti s Norom, ali zbog toga se nije osjećao ništa bolje. Plašila ga je pomisao, što ako bi Nora to napravila njemu. Znao je da bi patio dugo. Pomišljao je kako se možda previše snažno prepustio svemu, ali nije požalio, jer je znao da ona sigurno nije sposobna za takvu okrutnost.

OSMO POGLAVLJE

"Opet su me promaknuli na poslu." rekla je Mirna kad su se vidjele nakon dužeg vremena. Sjedile su u kvartovskom kafiću bliže Mirni. Nora joj je uvijek išla na ruku i nalazila se gdje god bi njoj odgovaralo, jer unatoč poslu koji je navodno bio jako dobro plaćen, gotovo preko deset tisuća kuna, kako je Mirna nebrojeno puta rekla, ona nikad nije imala novaca. Živjela je u iznajmljenom stanu, a iako je mogla, odbijala je dići kredit i napokon kupiti stan. Kako auto isto nije imala, Nora je uvijek dolazila po nju s taksijem, koji Mirna nikad ne bi podijelila s njom. Svako malo ona i njezin dugogodišnji dečko s faksa, prekidali bi zaruke, pa se opet mirili, a Nora je strpljivo slušala sve njezine žalopojke. Dugo vremena bilo joj je jako stalo do tog prijateljstva, kao i do svih njezinih prijateljstava iz bivšeg života, ali i ovo je postalo uteg. Pogotovo zato što se uglavnom svaki razgovor svodio većinom na žalopojke, a u posljednje vrijeme one financijske.

"Čestitam! Drago mi je zbog tebe!" rekla je i zapljeskala spontano. Ponadala se kako je ovo kraj govorima da je sirotinja i da nema ni za što, ali to se nije dogodilo. Mirna se žalila ili na manjak novaca ili na ljubavne jade, tako da više nije bilo mjesta zraku od tog stegnutog obruča. Iako joj nikad nije ni ponudila vratiti onaj novac za hotel u Amsterdamu, Nora je mislila kako joj je barem trebala dati priliku da ga odbije. Nije ga mislila prihvatiti, ali kad je radila na svome posljednjem poslu, Nora je imala prosječnu plaću od nešto manje od šest tisuća kuna i to s bonusima. Nikako joj nije bilo jasno kako je Mirna, koja nije znala za njezin dobitak mislila da je u redu od nje uzeti novac i ne ponuditi se vratiti ga, a potom kukati o siromaštvu.

"Sad će ti i plaća biti veća. Imaš gotovo duplu nego ja." rekla je Nora bez imalo grižnje savjesti. To Mirnu nije spriječilo da se ne ponudi platiti barem kave i kolač koje su jele. Iako si je obećala da neće mjerhati, više nije mogla izdržati i u sebi je toga dana odlučila prekinuti svaki kontakt s Mirnom.

"Da. Taman će mi pomoći pokriti troškove." rekla je.

"Pa kako? Rekla si da si stanarinu uspjela ispregovarati ispod svake cijene. A Matej? Pomaže li ti on?" odvrtila je glumeći zabrinutost što je više mogla, svjesna da bi joj alternativa tome mogao biti agresivni odlazak.

"Ma bolje da ne govorim. Strava." kaže Mirna i Nori se naježi koža. Skrene na drugu temu, ali neugodan osjećaj prati je cijeli razgovor. U jednom trenutku pomisli nije li možda Mirna ta koja joj šalje uvredljive poruke. *Ne, neće ići niz tu provaliju! Ne smijem skroz poludjeti.* Pomisli i othrvla se. Uskoro odglumi poziv i ode po hitnom postupku. Nekoliko ulica dalje, koje prehoda dok ne dođe do auta, dobro joj dođu da se malo smiri. Josip hoda nenametljivim korakom iza nje. Primijetio je njezinu uzrujanost, ali drži se postrani. Iako je njihov odnos iz Norine perspektive posve neobičan, podsjeća se kako se samo mora priviknuti na to. Po ulasku u auto pošalje mu poruku kako će ići prema kući na Tuškancu. Više se nikad neće javiti Mirni.

Kuća se napokon obnovila i sve je uglancano. Iznad imanja vladala je neka posve nova radosna energija i osjećala je kako će sada biti bolje. Jedino što je promijenila je to da je povećala gostinjsku kuću za svog tjelohranitelja. Opskrbila ju je mini kuhinjom, dodala spavaću sobu i nadogradila radni prostor. Željela je da Josipu ili kome god tko bude u konačnici boravio tu, bude ugodno. Znala je koliko joj je potreban. Nadala se samo kako joj neće morati biti potreban ostatak života.

*

NORA

"Jerko, moram van. Srušit ću se." govorim polako, dok sjedimo u sauni tek reda radi omotani svatko u svoj ručnik. On primi svoj ručnik i ustane se, kako bi mi otvorio vrata i pustio malo vreline van.

"Polako. Pripremio sam ti čašu vode na umivaoniku." dobacuje dok izlazim.

Promatram ga nakon što sam ispila vodu i malo se oporavila. Njezina svježina i hladnoća, krijepi. Jerkov pogled proučava me iz unutrašnjosti saune u kupaonici. Iza nas je dobar dan. Oboje smo puno radili na projektu, on prethodno i na svom poslu, a poslije toga išli smo do agencije uplatiti kotizaciju za naše tajno putovanje na Tajland i Mauricijus. Odlučili smo to sakriti od svih. Zavjetovali smo se kloniti se i od društvenih mreža. Oboje smo bili svjesni kako će meni to najteže pasti. Koliko god smatrala da su društvene mreže sabirnik hrpe gluposti na koje se otresamo poput bezumnika, a koje onda budu katalizator brojnih razina agresija i frustracija, to je očito jedan od načina na kojemu volim i ja ostaviti nekakav trag. Još samo jednom mi je stigla uvrjedljiva poruka, onoga dana kad sam otišla od kave s Mirnom. Ova posljednja bila je agresivna i zaključila sam sama sa sobom kako se mora raditi o muškoj osobi. Jerko sada sumnja na više počinitelja, ali policija nikamo nije napredovala i čini se da ćemo se držati prvotnog plana i sami to riješiti. Jerkov detektiv, već je tjedan dana na zadatku i kad otkrije sve upletene, nećemo zvati policiju, nego ćemo sami riješiti. Nadam se samo kako nećemo u tome pretjerati, jer zadnje što nam treba je da završimo u pritvoru. Upravo zbog toga u svoj plan uplela sam Jerka, jer znam da će me on obuzdati. Kristina bi mi sigurno zamjerila, pa zato i ne zna ni za što. Iako, posljednji put kad smo se družile, priznala mi je kako joj je drago što sam u vezi s njezinim bratom. Smatrala me obitelji i prije toga. Ne znam zbog čega se tako smekšala, ali laknulo mi je. Njezino prihvaćanje puno mi znači.

Jerko izlazi iz saune, znojan i neodoljiv. Njegov živahni hod, uvijek zaustavi sve moje misli i u trenu počnem presti poput neke divlje mačke. Sad kad god osjetimo kako se strast penje, obilazimo jedno oko drugoga, kao da ocrtavamo svoj teritorij i putanju kojom ćemo ići zajedno, kad nam se tijela napokon dotaknu. Ručnik zataknut oko njegovih bokova, ležerno se miče dok se saginje i umiva lice hladnom vodom. Svako zapljuskivanje mogu osjetiti na svojoj koži. Kapljice koje nehotice dolete do mene, šalju trnce po mojoj koži uzduž kralježnice, pa gore sve do tjemena.

Ispituje me što sam radila dok ga nije bilo, ali moje uši ga ne čuju. Njegov muževni i mazni govor odjekuje i udara o moj slušni kanal, kao da sam u nekoj pomaknutoj stvarnosti. *Prekasno je za mene.*

Pomislim. Divljina je već nastupila. Sreća pa mi ne može u potpunosti čitati misli. Bilo bi mi savršeno neugodno. Ne bih se nikad prestala crveniti pred tim njegovim prodornim sivo-smeđe-zelenim pogledom. I ovako jedva izdržavam da ne pocrvenim cijela od ušnih resica do nožnih prstiju. Vrijeme koje provodim u iščekivanju njegovih jagodica po mome struku nepodnošljivo je.

Napokon odahnem kad kažiprsti slete na mene, a potom i cijeli dlanovi. Kliznem svojim dlanovima na njegovu čeljust i osjećam je svakim milimetrom. Ta četvrtasta tvorevina koja se stišće i opušta uslijed mojih neposlušnih, tihih, zatim umiljatih govorancija, sigurno se pita koliko me još može izludjeti. A može, itekako. Toliko da ni sama ne znam koja je gornja granica i nadam se kako neću niti saznati. Previše je moći nada mnom koncentrirano na tako malom dijelu njega. Ostali dijelovi još su pogubniji za mene.

Naša, sad već hladna, stopala griju se na podnom grijanju dok stoje na pločicama. Sa samo dva prsta ruke baca moj ručnik na pod i priljubi se uz mene tako nježno i postojano. Diže me naglo i omata moje noge oko svojih kukova. Toliko sam sigurna u njegovom zagrljaju, da otpuštam ruke i spuštam gornji dio tijela dolje. Lebdim dok me on nosi omotanu oko sebe. Zatim se ponovno dignem i osjetim ga u sebi. Tako je čvrst i snažan dok prodire u mene.

"Boli li te?" pita dok jedna od njegovih kapljica znoja pada između mojih grudi.

"Ne. Nastavi. Neka i boli." uzdahnem.

Čvrsto se privijem uz njega i stisnem stopalima njegovu stražnjicu jače. Guram ga u sebe. Nosi me do umivaonika. Naslanja me uz zrcalo i drži mi dlanove uza zid. Usporava, da bi zatim potpuno izašao i mene. Pogleda me i pogledi nam se zaključaju sirovo. Povučem ga za kosu. Uzvratim mi tako što naglo uđe u mene, a potom stane. Osjećam naše tjelesne tekućine kako cure i miješaju se jedna s drugom. Ponovno nas strese elektricitet i oboje odskočimo.

"Tako si vlažna." protisne.

Obližem usne istražujem ga jezikom.

Gubimo sate iz sjećanja.

Moje tijelo ne zna hoće li ikad više moći bez njega. Svjesno je kako će u jednom trenutku vjerojatno morati, jer ništa nije vječno. Pogotovo ne kad se tako doima. Ta spoznaja je tako štetna i bolna, a opet i sladostrasna u isti tren. Uzdiže me i baca u ponore, zatim podiže u visine. Pitam se bih li ga se bojala i bila nervozna glupačica pred njim da sam ga kojim slučajem poznavala prije. Ne znam zašto mi nije prišao onda kada me vidio u Glembayu. Možda bih se uplašila tako ranjiva i pobjegla. Taj dan bio je tako loš.

Sjećam se, jedva sam pobjegla na pauzu od silnog posla. Telefon je stalno zvonio i šefica je imala živčani slom, jer je bio petak. Petkom je bila najživčanija, jer tada se išlo kući na vikend. A kući svi imaju nekoga tko ih čeka, osim nje. I to ju je ubijalo. Tada ni ja nisam imala nikoga tko me čekao, ali

voljela sam uživati kod kuće. Čak i u tom podstanarskom stanu. Samo ona nije. Željela je svima krvavo unaprijed naplatiti taj vikend koji je bio pred nama. Izmišljala je posao za poslom, da je i pauza postala upitna. Pitala sam se je li to sve što me čeka od života. Je li moguće samo raditi i dolaziti kući, da bih sutradan opet radila i bila sve bolesnija u tijelu i duhu? Odgovor mi se nije svidio, ali nisam imala neku bolju ideju, pa sam ukrala petnaestak minuta pauze i otišla skrivečki na kavu. Pozive iz ureda preusmjerila sam na svoj mobitel. Njezine histerične žalopojke, preuzimala sam na svježem zraku. U taj trenutak spazila sam beskućnika, jednog od stotine koji tako teško žive po ulicama grada. Savjest me previše pekla da bih se više ikad samoj sebi žalila na kvalitetu vlastita života. Nisam mogla biti toliki licemjer. Ako je život bio samo tupo odlaženje na posao i dolaženje kući u prazan stan u sitne večernje sate, ja sam bila spremna prihvatiti tu robiju do kraja života. Bio taj kraj od biologije ili vlastite ruke.

"O čemu razmišljaš?" pomazi me po obrazu i vrati k sebi.

"O prošlosti." uzdahnem posramljeno.

Pritisne me uz svoje tijelo i povjetarac njegovog disanja me umiri. Dok odlazimo prema spavaćoj sobi, sretna sam što sam kod kuće i imam njega kraj sebe. Šaputanjem me uvjerava kako ćemo riješiti ovo i da se više neću morati bojati. Uvjeravam ga kako me nije strah, nego sam bijesna.

*

Dva tjedna odmora na Tajlandu prođu u trenu. Nora je sigurna kako bi im život u ovim jednostavnim i izoliranim uvjetima bio savršeno siguran. Lutanje po plažama, vožnja brodom i istraživanje mjesta raspored je koji im je poznat još od Ibize. Kupanje sa slonovima bilo je nestvarno iskustvo. Nikada se nije osjećala tako ispunjenom. Trčali su između mlazova vode iz slonovih surli, dok se nisu takvi blatnjavi srušili u plićak i ljubili. Slonovi su ih gurali i dalje se htijući družiti.

Sve dok napokon nisu stigli na Mauricijus, mislila je kako bi joj bilo dovoljno uživati s Jerkom samo na Tajlandu. Ali čim su sletjeli u luksuzno odmaralište Sofitel L'imperial, znala je kako im je i Mauricijus bio prijeko potreban. Osjećaj odsječenosti od svijeta koji znaju, u isti tren bio je zastrašujući i osnažujući. Naleti toplog vlažnog zraka i ozbiljni poziv na izležavanje na plaži, zatim morsku hranu i ronjenje, bilo je sve što ih je podsjećalo na priču koju su morali naglo zaustaviti zbog životnih poteškoća.

Jerko je uživao na Tajlandu. Otkad je gledao film Plaža s Leonardom DiCaprijem, želio je posjetiti Tajland. Nora je od suvenira s Tajlanda ponijela samo crijevnu virozu. Ne sjeća se kad je posljednji put toliko grlila wc školjku, osim možda poslije pokojeg ludog izlaska s gej prijateljima. Službeno ju je vidio u najlošijem izdanju i bilo joj je jako krivo zbog toga. Doduše, to nije bilo jedino loše što je od nje vidio i morat će samu sebe dobro pomučiti prije nego si to oprosti.

Vodoskoci ispred hotela oduševili su je, zajedno sa stazom koja je vodila do bazena bez rubova i prostorija za masažu. Hotel je imao direktan izlaz na dugu pješčanu plažu i bila je odlučna uživati ovdje kao Jerko na Tajlandu.

Kad joj je prišao i zagrlio je, trznula sa od nelagode. Nije ga mogla pogledati u oči otkad se onako ludo ponijela. Predbacivala je sebi kako će si sama biti kriva ako je Jerko ostavi zbog njezine ljubomore.

"Znam da ti nije bilo ni približno lijepo kao na našem prošlom putovanju, ali nadam se da će sada biti barem malo bolje." šaputao joj je na uho, dok je ona gledala u pod, tobože proučavajući njihova stopala.

Pokušala je nekoliko puta nagovoriti svoje tijelo mislima, ali ruke je jednostavno nisu slušale. Koliko god željele to duboko u sebi, nije se mogla prisiliti zagrliti Jerka. Njegov pogled neće tako dugo zaboraviti. Bila je previše posramljena zbog vlastitog ponašanja u tom trenutku da bi nastavila inzistirati na daljnjoj raspravi, a kasnije je bilo glupo ustrajati na tome i kvariti godišnji. Kako god bilo, nije bila spremna sve zaboraviti i zbog toga je bila zarobljena krenuti dalje s njim u išta romantično.

Dok se diskretno pokušavala izvući iz njegova zagrljaja i utopiti neizvjesnost na plaži, zatekao ju je pitanjem.

"Što se toliko promijenilo? Ne ljutim se više." rekao je.

"Ti se ne ljutiš? Pa drago mi je."

"Dokle ćemo ovako?" pita.

"Ne znam. Dok ne zaboravim kako si je gledao." Nije više mogla zadržati to u sebi. Pogledao ju je zbunjeno kao da nema ni najmanjeg pojma o tome što ona govori. Zatvorila je oči kako ga barem na trenutak ne bi morala gledati i uspjela sabrati misli.

"Gledao si je kao da si već imao stotine takvih i da bi mogao imati i nju kad bi poželio." zastala je.

"I iako se osjećam kao totalna glupača što ti to govorim, jer nisam toliko ljubomorna koliko je to upravo zazvučalo, ali smeta mi." završi s ružnim osjećajem u sebi, kao da je upravo napravila tragičnu grešku, nakon koje nema povratka.

"Ako zbog takvih želiš ići na operaciju grudi, ne trudi se. Muškarcima to brzo dosadi. Nije me ni najmanje zanimala." kaže.

"Ne shvaćam koristiš li taj podcjenjivački ton prema ženama, kako bi mene koja nemam te fizičke atribute utješio? Ako da, bolje da nisi ni komentirao." odvrati mu i ljutito krene prema plaži.

I dalje čuje njegove korake iza sebe i pristojno naživcirano disanje.

"Također, zaključujem kako ću ti kroz idućih mjesec dana poprilično brzo dosaditi." nastavlja.

"Pazi da mi već sad ne dosadiš." izlaze se Jerko i požali istog trena.

U njegovoj glavi zvučalo je puno smješnije. Čim je riječi prebacio preko jezika, osjetio je svu njihovu gorčinu i zajedljivost. Nora se pravila kako nije čula što je rekao, iako je itekako peklo. Rana ne samo da je pekla, nego je sagorijevala na njoj ostatak poslijepodneva. Ova divlja klima u njoj budila je još više žara i energičnosti nego obično. Sva ta vlaga u zraku i priroda koja gospodari otokom, podsjećala ju je na neki američki film o domorocima. Koračajući plažom i gledajući planine i bujne palme na skupu, nalik prašumi, osjećala se poput divlje žene, odrasle daleko od civilizacije, čekajući svog divljeg muškarca da je uzme negdje na obalama, dok ih oplakuju valovi, a potom je odvuče u svoju kolibu i otme zauvijek.

Nažalost, njezin divljak nije došao za njom na plažu, već je impulzivno otišao u šetnju. Pitala se kako li je moguće da su došli na drugi kraj svijeta, na njezinu lokaciju iz sna i tako se ludo posvađali. Provela je više od sat vremena piljeći u more. Gledajući prvo u daljinu i duboko udišući zrak, smišljajući plan kako se pomiriti i krenuti od početka s Jerkom. Mirna površina mora bljeskala je na suncu, dok se u daljini čula glazba s terase odmarališta. Jedan lokalac hodao je s ronilačkom opremom i dijelio letke zainteresiranima. Kako je oko nje bio tek još jedan par, letak je dao i Nori. Kad je odgovorila kako zna roniti, pozvao ju je da s njim zaroni kroz sat vremena. Pomislila je kako je to dobra ideja, jer ju je buka današnjeg dana posve iscrpila. Prigušenje zvukova, upravo je ono što joj treba.

Za svaki slučaj, pogledala je da li je možda Jerko u blizini, ali razočaranje ju je udarilo u prsa. Nije ga bilo na vidiku. Ponovno su joj kroz misli prošle njegove zadnje riječi koje joj je uputio i pred očima zabljesnuo prizor, koji je, iako tako nebitan, u njoj probudio divljačku ljubomoru. Voljela bi da nije ništa rekla, ali nije vjerovala u odnose u kojima se suptilno komunicira na daljinu i stalno nešto sluti. To je više za crno-bijele filmove, a njih je radije gledala, nego živjela.

Brzo se vratila u apartman i presvukla za ronjenje. Jerka nije bilo ni u sobi. Nadala se kako će ga barem sresti na putu prema brodiću koji ju je trebao pokupiti s plaže, ali ni to se nije dogodilo. Uхватила ju je blaga panika kako ju je Jerko možda ostavio i negdje u dugoj šetnji obavlja pozive i planira povratak u Zagreb bez nje. Ne, to nije nalik njemu. Iako se nisu puno svađali, sve do Tajlanda, sumnja kako bi joj to napravio.

Dok se brodić udaljavao s grupicom od tek troje ljudi, lagano je krenula navlačiti ronilačko odijelo, peraje, a potom i masku. Kad je stavljala kompenzator na leđa, zaboravila je kako se zateže. Bilo joj je nelagodno što je trebala pomoć za nešto što je prije nekoliko godina radila gotovo bez razmišljanja.

Vođa zarona, isti onaj lokalac koji je dijelio letke, imao je smireni i blagi pogled. Promatrao ju je s dobroćudnim smiješkom, kojim je odavao svoju simpatiju prema njoj. Istoga trena kad je zaronila u taj topli predivni morski svijet, sve u njoj i oko nje je utihnulo. Ta divna tišina podmorja, koju mogu znati samo oni koji su tamo proveli neko vrijeme, već i nekoliko božanstvenih minuta. Tišina, tako ljekovita koja ispunjava dušu mirom i spokojem. Postala je dio živahnog života ribica i morskih pasa, koji su posve bili navikli na prisutnost ljudi pod površinom njihova svijeta. Nisu im čak bili dovoljno zanimljivi da bi napravili ijedan krug oko njih. Većinu zarona proveli su približavajući se morskim

psima, koji su se rojili pod morem kao da obavljaju formalne razgovore o životu u svojoj zajednici. Povremeno bi njihove hladne oči pogledale prema skupini ronionica u kojoj je bila, a zatim bi njihova siva tijela odletjela dalje repom razmičući gustoću mora.

Trenutak kad je izronila, počele su je opsjedati glupe misli s površine. Sjetila se kako je ovo vjerojatno posljednji zaron prije operacije i kako će idući put kad bude navlačila odijelo sve biti drugačije. Čitala je kako mnoge žene i dalje rone s umetcima, a mnoge od njih i na više od trideset metara dubine. Ona se nije nadala ni prije roniti na veće dubine od toga, pa oko toga nije pretjerano niti brinula.

Par koji je bio s njom u skupini bio je tako opušten i zaljubljen. Doimali su se tako sretni bez imalo truda. Njihova komunikacija bila je uspješna. Kako to da baš ona nikako ne može ostvariti normalnu komunikaciju s muškarcem? Kao da joj neki kotačić slagalice nedostaje. Da se barem nije opterećivala ljubomornim sitnarijama. To joj se sad činilo tako nevažno, ali šteta je već bila učinjena. Ponovno ju je zapratio odjek Jerkovih riječi. Ovaj otok je proganja još od prvog sata i muči svom silinom. Predivno i divlje mjesto, preslikava se na nju. Osjeća kako u njoj buja nekakav bunt i njegovu glad mora utažiti. Nakon kraće šetnje plažom, odlučila se provozati skuterom. Iznajmljivač joj je pokazao odakle počinje zona glisiranja i laganom vožnjom uputila se prema toj liniji.

Radost i snagu koju je osjetila dok je ubrzavala, bujala je u njoj kao da napokon hrani tu svoju divljinu i nada se kako će nakon toga biti mirnija. Ako ne, zaklela se kako će u suprotnom ostatak dana provesti u ronjenju, dokle god je bilo kakva agresivnost u potpunosti ne napusti. Osim toga što je očekivala da će se promijeniti? Ona i Jerko promijenili su nekoliko vremenskih zona, ali problemi koji su je mučili ne mogu samo tako nestati. On nikako nije bio kriv za njih i ne zna zašto se otesla na njega preko tako bizarnog trenutka tipične muške slabosti. Da je na mjesto te zgodne žene bio zgodan muškarac, možda bi i njezine oči i usne tako reagirale. Smetalo ju je što mu je tijelo odavalo strastvenu želju. Iako je trajalo kratko, osjetila se previše ranjenom.

Živ je i funkcionalan, normalno da će povremeno zasliniti za nekom. Bitno je da nije ništa pokušao. Stalno si je to ponavljala u glavi, jer je površina mora bila tako mirna, da je ova vožnja postajala malčice dosadnom. Odlučila je promijeniti dinamiku i ubrzati malo, stvarajući uzburkano more krivudanjima i dodavanjem brzine, dok naposljetku skuter nije počeo poskakivati i silinom se odbijati od njezinih ruku. Napokon ga je morala primiti svom snagom i to ju je uzbuđivalo.

Mokra i znojna u svom crnom monokininu sazdanom od tankih trakica, koračala je umornim korakom prema odmaralištu. Pomišljala je kako bi bilo divno biti vlasnik sličnog odmarališta i imati bezbroj aktivnosti i programa ovdje, koji bi liječili tijelo, duh i dušu. Zamišljala je ljude kako slomljeni i zavađeni dolaze k njoj u odmaralište na liječenje i odmor od svega, a vraćaju se oporavljeni s najvećim osmijehom na licu.

Naravno, za razliku od svog humanitarnog projekta i odmarališta u Zagrebu, ovu bi uslugu dobro naplatila, jer bi to bio luksuzni hotel s ekskluzivnom i jedinstvenom uslugom. Potrudila bi se organizirati ponudu kakvu nijedno odmaralište nema. Bilo bi to pomicanje svih granica. Voljela si je potajno laskati kako je u stanju napraviti nešto posebno. Smatrali su je kreativnom od malena, ali ona

je bila nezadovoljna svojim postignućima. Uvijek je željela najviše. Kada bi napokon uspjela postići ono što je zacrtala, brzo bi joj dosadilo. Zatim bi pronašla novi cilj, novu opsesiju. Nije razumjela kako je za uspjeh i za to najveće potrebna trajna usmjerenost za jedno. Samo skupljanje trofeja bio je čisti užitak.

Oснаžena takvim mislima, jedino što ju je s njih moglo skrenuti, bilo je sjećanje na trenutak kad je kupila ovaj crni monokini. Kad ga je isprobala imala je viziju kako će u njemu apsolutno izludjeti Jerka. Već ga je vidjela kako joj se uzbuđeno približava i nosi ju u njihov bungalov, gdje mame jedno drugo dodirima u strast bez granica, dok jacuzzi na otvorenom bućka cijelu noć.

Tko zna, da u rekordnom roku nije izgubila Jerka, možda bi joj se ta maštarija i ostvarila. Uspinjala se stubama na terasu hotela, kad je primijetila poznato lice za jednim od stolova. Jerko je lagano ispijao kavu, a na stolici pokraj njega bile su vrećice. Bila je ljuta što se on usudio opušteno uživati bez nje. Naposljetku, došli su u ovaj raj kako bi uživali zajedno. A to se sada pokazalo malo vjerojatnim. Pokušavala je uočiti je li nešto kupovao i što bi moglo biti u njima, kad je spazila njega kako joj se približava. Djelovao je ozbiljno i pomalo uvrijeđeno. Nije znala kako bi odreagirala, zbog nelagode njihova rastanka. Othrvala se porivu da mu se baci oko vrata i ostavila ozbiljan izraz lica. Kad bi bila iskrena prema sebi, mogla bi zaključiti kako ju je trenutno podosta iritirao.

Stao je ispred nje kao da bi nešto želio reći, ali riječi nikako nisu mogle pronaći pravi izlaz. Samo je tupo gledao u nju, kao da se nada ne bi li ona možda ipak krenula s razgovorom i preduhitrila ga. Ispalo je da nijedno od njih ne želi odrediti ton daljnje priče, pa su tako šutke stajali neko vrijeme, dok ih konobar s rundama koktela nije počeo obilaziti i doveo ih u još nezgodniju situaciju.

"Hoćemo li sjesti?" upitao je i krenuli su do njegova stola. Krenuo je primiti ju za ruku, ali se predomislio i samo nastavio koračati. To ju je dodatno zapeklo. Pitala se zar je intimnost već završila. Ona luda zaigrana i blesava romantičnost, koja ih je tjerala na skrivanje i jurnjave, sve kako bi očuvali svoju slatku tajnu zaljubljenosti.

"Oprosti mi što sam ono onako izvalio."

"Rekao si što si mislio. I to je bolje od laži. Bar znam na čemu smo." odvrati i nadigne glavu ponosno.

"Gdje si bila?"

"U šetnji."

"Vidio sam te da si bila na brodu, a potom iznajmljivala skuter." kaže.

"Promatrao si me. Što drugo mogu, kad sam ostao sam na godišnjem." odgovori zajedljivo.

"Zar ćemo stvarno ovako?" pita i konobar uleti tik do stola i pokuša uzeti narudžbu. Nora ga odbije i nastavi u tišini sjediti pokraj Jerka. Osmijeh joj se razlije po licu na sjećanje prizora jata riba i osjećaja opojne slobode, koja ju je preuzela ispod površine.

Jerko je primi za ruku pogledom zahtijevajući odgovor.

"Povrijedio si me." kaže.

"Znam. Oprosti. Nisam tako mislio."

"Ako ću ti tako brzo dosaditi, najbolje je da prekinemo ovo sada."

"Ne budi luda. Nećeš mi dosaditi. Želio sam samo prekinuti svađu, ali napravio sam gore." Prstima joj razmakne pramen kose, dok ga pogleda ispod oka, spuštene glave. Pokuša ju poljubiti i poželi mu se izmaknuti, ali ne pođe joj za rukom. Taj nespretni trenutak, gdje im se usne dodirnu zajedno sa zubima, ih nasmije. Napetost popusti i udaranje po njihovim glavama stane. Nastave se dodirivati čelom i kliziti obrazima jedno po drugome. Sve dok se ne pojavi munja od elektriciteta, na što oboje odskoče.

"Kako je bilo na skuteru i ronjenju?" pita dok se penju u apartman.

"Dobro. Malo sam se opustila. Bilo bi mi draže da si ti bio sa mnom." Pomazi ga po licu.

Ponovno je sve krenulo na bolje i činilo se kako trzavica nije niti bilo. Previše su se dobro osjećali zajedno, da nijedno od njih nije bilo voljno pustiti onog drugog. Kad god bi se sjetila nekih svađa s nekim svojim bivšim, Nora bi shvatila da je ovo sve samo nezgodan trenutak, koji će brzo proći, a ne svađa.

Ona i Ivan jednom nisu razgovarali danima. Bili su na putovanju u Parizu. Trebao je to biti romantični vikend koji je Ivan planirao zaključiti prosidbom. Ali neki Francuz previše joj se približio i unosio u lice, dok je naručivala piće u kafiću, a ona ga nije opomenula. To se pretvorilo u zamjeranje mjeseca. Ivan je poludio od ljubomore. Zato kad je on odgovarao bivšoj na poruke na Facebooku o svom putovanju u Pariz, Nora je trebala strpljivo podnositi. Pokupila se i izašla sama van u klub. Ostavila ga je da se pita ostatak noći gdje je, dok je ona šetala ulicama Pariza, zatim napokon ušla u klub i plesala ostatak večeri s predivnim plavim Nizozemcem. Iako se vratila u dva ujutro i zaspala na pomoćnom ležaju sobe glumeći uvrijeđenost, znala je dobro kako je Ivanu naplatila kobnu grešku. Ljubila se s Nizozemcem cijelu večer i premišljala se bi li otišla s njim. Vjerojatno i bi da se tako užasno ne gadi nepoznatih ljudi i njihove upitne higijene. Do jutra je prebiralala što li ju je to navelo da tako glupo riskira svoje zdravlje i ljubi se s njim. Ivan nikad nije saznao ni za što od toga.

Smetnula je s uma to ružno nedorečeno sjećanje. Uživala je u sadašnjem savršenom trenutku. Jerko ju je hranio smokvama i dinjom, dok su sjedili jedno nasuprot drugome. Njegovo mirišljivo tijelo, čak i po ovom pakleno vrućem vremenu, odisalo je milinom i samopouzdanjem. Koliko ju je iritirao prije par sati, sada ga je jednako toliko obožavala. Shvaćala je koliko je ljubav složen osjećaj. Iznenadilo ju je što odjednom više nije mislila o zaljubljenosti, nego o ljubavi. Bojala se da se nije razotkrila pred njim. Ništa joj ne bi bilo sramotnije nego da sazna što stvarno osjeća prema njemu. Uvijek joj je bilo nelagodno kad bi nekome pokazala svoje prave osjećaje. Nije se voljela osjećati tako izloženom.

Pogotovo ako oni ne bi bili uzvraćeni. Tada bi se osjećala kao da joj je dosuđena zatvorska kazna. Barem na doživotno sjećanje propalog ulaganja i sramotnog trenutka ljubavnog poraza.

Sada je već i ona prstima lagano klizila po Jerkovu ramenu u nadlaktici. To ga je opuštalo i pogled mu je postao tečan. Gledao ju je kako ju inače gleda prije nego što će je primiti u zagrljaj. Poželjela se samo nasloniti na njega i uživati u pogledu na otvoreno more. Predivno zelenkasto more iz njihova bazena. Zalazak sunca bio je nestvaran. Tako nešto nije vidjela ni u filmovima. Taj divlji prizor budio je u njoj snagu i energičnost. Na trenutke je željela manično snažno privući Jerka k sebi, ali bilo joj je draže kad je on to učinio prvi.

Tečnost njihova odnosa, nije uvijek bila jasna, ali način na koji su funkcionirali bio je smislen i odavao je postojanu budućnost. Barem se tako osjećala. Jerko je imao nekoliko briga na pameti. Nije znao kako da joj kaže da ga je osiguranje obavijestilo da se onaj isti netko počeo motati imanjem njezinih roditelja. Nije je želio uznemiriti dok su tako daleko od kuće. Poslao je tim zaštitara da izvide situaciju i već sat vremena čeka odgovor. Računao je na vremensku razliku, ali čak i uz nju, već su mu trebali javiti.

Druga stvar koja ga je mučila bila je što ima dar za nju, ali ne zna hoće li joj se svidjeti. Nikada još nije bio tako nervozan. I prije je znao povrijediti ženu i posvađati se s djevojkom, ali nešto u Nori držalo ga je u stanju strahopoštovanja. Njezina jednostavna i neiskvarena ranjivost, koja dolazi iz srca bila mu je zapanjujuća. Još više ga je ta ranjivost opčinjavala kad je izvana djelovala smrtno ozbiljna i ljuta. Tada je bila najviše povrijeđena. Njoj suze nisu trebale da bi mu to dale do znanja. A kad bi pustila suzu, to ga je znalo paralizirati i osvojiti istovremeno.

Naslonjeni na rub bazena, gledali su zalazak i glisanje skuterom u daljini. Nemoć da vrate vrijeme koje ovdje nisu isprva proveli zajedno, iritirala je Noru. Žalila je što nije postupila drugačije i prešla preko svoga ponosa odmah. Samo previše se dobro poznavala i bila je sigurna kako bi u sličnoj situaciji opet postupila isto.

Izletio je iz bazena na prvi zvon telefona. Znao je da ga zove Josip. Svjestan kako je Nora sigurno posumnjala da nešto nije u redu, zbog načina na koji je izletio. Pokušavao je postavljati prava pitanja i ne ostavljati previše mjesta sumnji, ali bojao se da će uskoro biti uhvaćen. Laknulo mu je kad je čuo kako su njezini roditelji dobro, ali dokazima potkrijepljene sumnje da i njih sada netko promatra i sprema se na nešto nepoznato, držale su ga u konstantnom stanju napetosti. Vjerojatno se zato i otesao na Noru. Želio joj je reći kako je glupo da se prepiru oko besmislica, jer ima puno važnijih stvari, ali bio je siguran da joj ne treba ovo reći dok ne slete natrag u Zagreb. Onda će moći odmah produžiti za Samobor i uvjeriti se na svoje oči.

"Što se događa? Nešto nije u redu." rekla je kao da je predosjećala.

"Ništa. Posao." odvrati i uskoči natrag u bazen, svjestan da je pročitala njegovu laž.

*

NORA

Mislim da me vara. Razmišljam o tome dok se promatram u zrcalu našeg apartmana. Odsutan je već dulje vrijeme i pobožno skriva mobitel. Više ga ni ne odlaže na stolu, već stalno trpa u džep traperica. Ako se kojim slučajem nađe ostavljen na stolu, okrenut je licem prema stolu. Ako još nije ništa konkretno započeo s drugom, sigurna sam da uskoro hoće. Pogotovo nakon naših prepirki ovdje. Žalim za svakom od njih.

Odijevam se za večeru udvoje. Navodno nas čeka nešto pod otvorenim nebom na plaži. Vidjela sam kako za parove obično pale baklje, kojima im svjetlaju put. Iako, to je obično za mladence, a mi to izgleda nikad nećemo biti. Šanse za tako nešto drastično su nam se smanjile na ovom putovanju. Čudno, ali nekako sam mislila da će nam ovo putovanje produbiti intimnost. U neku ruku i je, samo nisam očekivala i da će vidjeti onaj inat u meni. Taman kad sam mislila kako smo napokon onu užasnu scenu mog sloma živaca, u autu, s pištoljem u ruci ostavili iza sebe. U Zagrebu sam sanjala kako se udajem. Otvorila sam oči prije nego što sam ugledala tko me čekao pred oltarom crkve, ali duboko u sebi nadala sam se kako je to bio Jerko. Te noći koža mu je tako sanjivo sjala na mjesecini. Promatrala sam ga dok je ležao kraj mene usnuo, ozbiljna izraza lica. Željela sam znati o čemu sanja, o čemu razmišlja. Još važnije, zanimalo me jesam li ja dio njegovih misli i planova.

Inače silazimo zajedno na večeru, ali imao je hitan poziv, pa je izletio iz sobe. Ne znam koji mu je to put ovaj tjedan. Sumnja me izjeda. Savršeno balansiram u svojim Valentino Rockstud sandalama, dok mi remenje zateže gležnjeve, kao da me upozoravaju.

Iščekivanje i nelagoda miješaju se u mome jednjaku dok lupkam potpeticama niz stubište hotela. Pogled mi bježi na sve te zaljubljene parove, koji djeluju kao da se tako dobro poznaju i savršeno si odgovaraju. Možda ja stvarno nisam za vezu. Tako mi je nemoguće postići takav sklad. Čak i kad mislim kako ga imam, opet mi izmakne iz ruku. Najbolje je prihvatiti ono racionalno i napokon odustati. Večeras ću završiti s tim. Ionako sutra ujutro letimo natrag. Ako ja ne ostavim njega, on će mene, a onda ću biti još jasnija. Do poruka u njegovom mobitelu ne mogu, zbog proklete šifre.

Ne znam ni zašto razmišljam o tome. Najzrelije bi bilo iskreno ga pitati. Ali već unaprijed znam da će lagati. Zašto me laže? Bilo bi mi draže da mi kaže kako me se zasitio. Da se napokon ostvari onaj najavljeni Kristinin scenarij o njegovoj prevrtljivosti.

Hodnici ispred mene sve su niži, a zidovi me pritišću. Napokon izlazim na zrak, ali nije mi ništa lakše. Ova vlažna i topla klima sad me ubija. Više ne vidim ni trunčicu romantike u njoj. Sve mi se čini isforsirano. Pokušavam se smiriti, jer još uvijek nije sve gotovo. Ovo je samo večera. Posljednja večera. Nakon toga odlazimo natrag u sobu, gdje će nastaviti trzati na svaku poruku, svaki zvuk, čim zasvijetli ekran. Tad ću se hladno protegnuti i pogledati tko je. Iako, prošli put sam to pokušala, ali nisam stigla. Zgrabio je taj vražji mobitel i izletio kao da sam državni neprijatelj.

Puteljak me vodi do plaže i prolazim kraj još nekoliko pari ruku koje se čvrsto drže jedna za drugu. Baklje osvjetljavaju njihov put, koji mi je tako težak, da pomišljam odustati. Jedino što me u tome sprječava je glad. Sve bih dala da sad nisam gladna. Dolazim pred pješčanu plažu i vidim Jerka kako stoji kraj stola s našim konobarom. Njegove kratke hlače i espadrile djeluju na mene kao afrodizijak. Tamnoplava košulja kratkih rukava, zakopčana do grla iznenadi me. Kako mu samo nije vruće? Na meni je sve slijepljeno. Stojim i gledam hoću li se izuti ili ću zabadati potpeticama u pijesak. On mi polako prilazi, kako bi vidio zašto ne dolazim.

"Hej, gdje je zapelo?" pita dok ja odmahujem glavom. On napokon dolazi do mene i pruža mi ruku, ali kad je odbijem i pogledam u cipele, krenem se izuvati. Njegova ruka primi moju, koja je krenula otkopčavati remenje i zaustavi je. Primi me za noge i struk i podigne me. Prenese me kratki dio plaže do našega stola. Taj malo dio našeg puta, u njegovom naručju, osjeti se nelagoda. Nijedno od nas ne govori ništa, već se samo pogledavamo. Moj mozak zaključuje kako me valjda ne bi nosio, ako misli prekinuti sa mnom ili me vara.

Oboje sjednemo u tišini za stol. Primijetim kako su mu ruke znojne. Nikad mu nisu znojne. Nervozan je. Čak mu je i smiješak nekako čudno nakrivljen. Umjetan. Iskrivljen.

Pljuskanje valova me izluđuje. Da barem nismo došli ovdje. Gledam u taj glupi pjenušac koji mi toči konobar i mislim kako ga neću popiti. Nervozno lupkam nogom o nogu i sve što želim je pobjeći.

"Što se događa?" pitam dok se nervozno poigrava s reverom košulje. Poteže ju i znam da će me slagati.

"Ništa. Zašto si ljuta na mene?"

"Nisam. Moramo razgovarati."

"Da, moramo." zastane i odjednom prestanem disati.

"Nismo dobro počeli ovaj godišnji." uozbilji se. "Možda smo se u krivom trenutku odlučili otputovati." nastavi.

"Zašto si stalno na telefonu i skrivaš svoje razgovore od mene?" Na moje pitanje on se primi za čelo i spusti pogled. Pomislim kako je ovo trenutak kad će mi reći da ima drugu. Nisam spremna. Stvarno nisam spremna to čuti. Ustajem naglo od stola i podignem tanjur za sobom. Od njegova udarca o stol, čaša pjenušca se sruši i prolije po tanjuru. Jerko se ustane i promatra me razrogačenih očiju. Okrenem se od stola i pokušavam koračati, ali propadam u pijesak. Ljutito odrješujem remenje na sandalama, ali to predugo traje i Jerko dolazi do mene.

"Molim te, ne ljuti se na mene. Nisam mislio da je sad dobar trenutak da ti to kažem. Vjeruj mi."

"U redu je. Prekidaš samnom. A sad me pusti." odvratim hladno. Kao da će mu to dati do znanja da me ne može povrijediti. Već me povrijedio.

Otimam se iz njegovih ruku i potrčim bosa. Ne slušam više što mi govori. Čujem ga kako trči zamnom. Gazim preko grančica i otrgnutih listova palmi, koje mi se lijepe za stopala i grebu ih. Jedva dolazim do zraka na ovoj surovoj vlagi. Jerko me prestigne i dok trči par koraka ispred mene, pokušava me razuvjeriti. Kad to shvatim, zastanem.

"Koji prekid? Odakle ti to?"

"Pa... Stalno si na telefonu i skrivaš sve od mene. Mislila sam da je u pitanju neka druga."

"Ne, ne budi naporna. Ludiš." Krene me zagrliti, ali i dalje mu ne dopuštam.

"Pa što je onda?"

"Zadao sam Josipu da čuva tvoje roditelje, bez njihova znanja."

"Zašto?!" Riječi krenu dalje, ali mi zastanu u grlu.

"Zato što sam se bojao da ne postanu mete, sad kad tebe nema u kući. I nažalost, imao sam pravo. Josip mi je javio da je primijetio crni Peugeot kako se mota oko njihove kuće. Vidio je dvoje ljudi u njemu. Zapisao je tablice, ali ispostavile su se lažnima." Kad vidi moj izraz lica, brzo nastavi. "Nisam ti htio to govoriti dok smo ovdje. Ne želim te još više zabrinjavati. A i planirao sam da po povratku odemo do njih u provjeru. Do tada imaju tihi pratnju."

"Hvala ti što se brineš za moje. Osjećam se jadno, što se ja toga nisam sjetila." Uzdahnem i legnem na leđa u pijesak, ne bih li malo odahnula.

"Drago mi je što me ne ostavljaš..zbog neke tamo s većim košaricama. Možda bi mi i nedostajao." nastavim, svjesna da mi se haljina prlja zrcima pijeska, a sandale tko zna gdje su. Nebo je predivno. Vedro je i vidi se svaka zvijezda na nebu. Ne znam u koja zvijezda gledam, ali to mi nije niti bitno. Njegova ruka opet je u mojoj i leži pokraj mene.

"Mislio sam da ćeš ti mene ostaviti." Okrene se na bok prema meni. Njegova blizina zanese me poput plimnog vala. Prijeđe preko mene i ulije se svojim kapljicama u svaku poru moje kože. Unese svoj miris u moju kosu. Zrak opet miriše svježe i opojno. Toplina i vlaga opet mi gode.

"Neću. Lijepo mi je s tobom. Čak i kad se svađamo." Pritisnem svoje usne uz njegovo lice i utiskujem polako poljupce u njega. Odjednom se cijeli ukoči i poskoči. Gleda prema našem stolu. Prema njemu silaze dva konobara i nose desert, iako još nismo pojeli glavno jelo. Kad to shvate, vrate desert natrag u restoran.

"Hajde! Idemo natrag."

"Zašto? Što si sad smislio?"

"Hajde. Čeka nas hrana."

"Nisam baš gladna. Ostala bih ovdje."

"Hajde. Čeka nas i desert." Jedva se ustanem i krenem u potragu za sandalama, ali vidim da ih Jerko drži pokraj sebe. Kad li je i njih stigao pokupiti? Primi me za ruku i okreće me oko svoje osi. Iako je rekao da ne zna plesati, ovo mi je i više nego dovoljno. Zvuk valova pojača moj smiraj kako se polako približavamo stolu. Čeka me veliki pladanj prekriven zvonom, na mjestu gdje je bio moj tanjur s morskim plodovima. Zamolim konobara da mi ga vrati, ali to uznemiri Jerka.

"A gdje je tvoj desert?" pitam i krenem podizati to veliko zvono. Na tanjuriću se nalazi baršunasta kutija prekrivena crvenim ružinim laticama. To mi izbaci dah iz pluća. Dok polako shvaćam što se događa, do nas dolaze dva konobara i naš stalni batler na putovanju. U rukama nose baklje i sviraju na gitarama.

"Što radiš?" izlanem glupo, iako mi je posve jasno. Je li moguće da me prosi? Pa znamo se manje od godinu dana. Jerko me prosi. Da se barem nisam valjala po pijesku prije ovoga i trčala bosa. Gleda tako ponosno u mene, da ipak ne želim promijeniti ništa u ovom trenutku. Neka u njemu slobodno ostanu sve nesavršenosti na meni i u još jednoj sceni povišenih tenzija, koja je iza nas.

"Želio sam ovo napraviti dan prije, kad smo bili na golf terenima, ali tako si mrzovoljno i agresivno lupala one loptice, da sam bio siguran da bi lopticu s prstenom katapultirala na Mars. Zato sam odlučio to učiniti na potpuno klišeiziran način. Iako, svjestan sam da ćeš mi sve to predbaciti u svom stilu." Spustim glavu posramljeno, dok izgovara ove posljednje rečenice. Ruke mi sve više podrhtavaju i pogledavam u onaj stolnjak uprljan od pjenušca koji sam prevrnula na njega i sramim se zbog svog ponašanja.

"Udaj se za mene. Molim te." kaže i njegova ruka nađe se na mojoj, dok me njegove duboke oči promatraju s drugog kraja stola.

"Pristaješ li?" nastavi i zastane, premda mu je odgovor posve jasan.

"Da. Želim te u svom životu. Zauvijek." odgovorim napokon. Napokon se ustane i stavi mi prsten na ruku klečeći na oba koljena. Grli me oko struka i naslanja glavu na moj trbuh. Zatim polako ustane. Ljubimo se dok sva buka oko nas napokon nestane, more se smiri, a svirači odavno odu. Opet ostanemo sami pod zvjezdanim nebom Mauricijusa.

Nakon još jedne čaše pjenušca, ovaj put s manje tenzija, zatrčim se i odjevena uletim u more. Ono me povuče svojom silinom malo više nego što sam očekivala i potonem dublje. Izronim i promatram Jerka na obali. Ulazi i on zamnom polako. Iza njegovih leđa, kiša se slijeva na drugom dijelu otoka. Vrijeme ovdje tako je divlje. Sviđa mi se njegova hirovitost. Dok polako izlazim iz mora, osjećam se slobodno.

"Zašto taj pogled? Nešto sam opet skrivila?" šapćem dok mu glavu stavljam na rame.

"Mislio sam da ćeš se utopiti. Jedno vrijeme nisi izranjala."

"Da, malo me jače povuklo. Ali trebalo mi je osvježenje. Uživala sam u trenutku. I Jerko? Želim male svatove."

"Uf, to ćeš morati objasniti mojima. Kristina nije ni blizu braka, a ja sam muško dijete. A moji te vole, pa će sigurno pozvati pola zemlje, jer imamo rodbine posvuda." Preokrene očima na to prisjećanje.

"A što ti želiš?" ustrajem.

"Umjerenost. Ne želim premali obred ili nešto nabrzinu, kao da se sramimo ili skrivamo. Želim to odraditi pošteno i dostojanstveno."

Koliko god željela objaviti svoju sreću, oboje smo se složili suzdržavati od svih društvenih mreža u pogledu lokacije i pozadine naših fotografija. Objavio je samo onu fotografiju gdje me u polumraku drži za ruku, na kojoj se na mjesečini sjaji prsten. Prsten je toliko lijep i znam da će privući svu pozornost. I onu negativnu. Čisti veliki žuti dijamant, otežava moj prstenjak, okružen sitnim dijamantima na prstenu od platine.

"Sestra mi je pomogla birati dizajn. Napravljen je samo za tebe. Žuti dijamant je jako rijedak."

"Predivan je. Nisam nikad vidjela tako lijepo složene dijamante na prstenu. Strah me da mi netko ne otpili ruku zbog njega i tvoje objave." Stizali su već pozivi od rođakinja i Sanje. Mirna se nije javila.

"Ne plaši se bezveze. Ja sam kraj tebe. Uselit ćeš se u moj stan i nitko ti neće ništa." Njegove usne oblikuju riječi koje jedva čujem, koliko sam uzbuđena. Srce mi tako jako udara, da ga čujem u ušima. Gledam njegove mimike lica. Moji osjećaji divljaju dok ga gledam kako oblikuje riječi usnama i diše tako snažno.

"Neću se useliti u tvoj stan. Dođi kod mene. Imam više prostora."

"Svejedno ti je, i tako bi bilo pravednije da kupimo novu kuću. S dobrom ogradom i gostinjskom kućom za osiguranje."

"Hej, valjda se i mene nešto pita." Skočim mu na leđa i nosi me dio puta po plaži. Svi oni zaljubljeni parovi gledaju u nas dok se mimoilazimo s njima na putu do hotela. Iako znam da nećemo spavati cijele noći, veselim se leći u krevet.

*

Prvo jutro koje su proveli zajedno otkad su zaručeni, Nora nije mogla nikako primiti ležerno. Osjećala je kako se svijet koji je znala pomaknuo i prenamijenio za nju i njezinu priliku za obitelj. Prije svega željela je uspješan brak. Uspješnom i sretnom braku podredila bi sav novac svijeta. Iako je često govorila da je novac bolji i od ljubavi, jer si može kupiti muškarca i sve ostalo što želi u životu, kad je zapravo i posjedovala veliku svotu novaca, shvatila je kako bi bez ljubavi i novac dosadio.

Posljednji doručak na Mauricijusu, nakon one večeri u jacuzziu. Jerko je istražio svaki milimetar njezina tijela pod zvjezdanim nebom otoka. Činjenica kako su u muslimanskoj zemlji, sve one stvari koje su inače bile normalne, sada su dobivale na težini, kao kupanje u jacuzziu bez odjeće na otvorenom.

Ponovno je izgubila dah. Sjećanje na onaj trenutak u jacuzziu. Prišao joj je s leđa i ušao u nju dok joj je rukama prelazio preko golih grudi. Potom je prstima zaronio u nju, dok se ritmički kretao u njoj. Samo dva tijela gola sjala su na mjesecini. Njegov miris i okus ulazio je u nju i sve njezine pore. Nisu koristili zaštitu i nisu se pazili. Prije nego je bilo gotovo, primio ju je za vrat i prešao jagodicama prstiju preko njega, a zatim je poljubio s leđa. Naslonila se na njegova prsa leđima, a on ju je kukovima udario u trenutku strasti. Nije je pitao, samo je ispustio cijelog sebe u nju. To je bilo bezobrazno, ali i seksi.

Poruke su stizale sa svih strana. Povrijedilo ju je što su neki od njih mislili da se radi o šali. Sanja je bila šokirana i nije to skrivala. Rekla je kako je uvrijeđena što joj nije ni upoznala dečka i kako je mislila da si ipak govore više od toga. Mirna nije rekla ništa. Potpuno je izignorirala njezinu objavu s prstenom. Činjenica da je ona zaručena već desetljeće, a samo vjenčanje nikako da se dogodi, preteško joj je padala. Sada kad je postojalo više šanse da se Nora uda prije Mirne, više nije bilo nade za njihovo prijateljstvo. Dvije prijateljice iz srednje škole s kojima je još bila u kontaktu i povremeno su se viđale, čestitale su joj ispod objavljene fotografije, ali ništa više od toga. Kad su one bile u braku, Nora je ganjala posao i studij, a sad kad se ona udaje, one su već odavno razvedene. Sada proživljavaju novu mladost, izlaze na piće svake večeri s kolegama s posla i zabavljaju se s onima koje pokupe u baru. Veza, a kamoli brak, više ih ne zanimaju.

"Dođi malo k meni." Pokazao joj je rukom i obujmio ju za početak dana. Znao je da ju nešto muči i pretpostavio je što. Tipkala je po mobitelu i iz sekunde u sekundu postajala sve tužnija. Već je toliko dobro čitao njezino lice, da je samo iz njezinih očiju mogao iščitati more rečenica. Koliko god je nastojala ne imati očekivanja, bilo je tako samo zato što je znala da će je istina povrijediti i željela se poštediti toga otkrića. Jerko je znao uzrok takvog ponašanja. Zavist je za njega bila teška patološka bolest, koja je savladala mnoge njegove prijatelje i poznanike. Naravno i poslovne suradnike, kojima nije išlo tako dobro kao njegovima. Išli bi tako daleko da bi ga optuživali za pranje novca i izvoz zlata u bogatije zemlje i osiromašivanje Hrvatske. On je za njih bio utjelovljenje jeftinog i podmuklog kapitalizma. Ali on je jednako kao i oni, samo pokušavao preživjeti. Zato je shvatio vrlo rano u životu zašto je potrebno sve poduzeti kako bi zaštitio sebe i sve koji mu u životu nešto predstavljaju. Ova situacija s Norom nije ni izbliza gotova i pobrinut će se da je zaštiti od svih zaraženih zavišću. Tolikima je pomogla. Sjetio se kako mu je pričala da su skupljali novce za oboljelog susjeda. Toliko su se izložili. Znao je da netko od svih tih ljudi sigurno nešto zna i sad se želi tim saznanjem okoristiti. To tako neće ići.

Nora duboko uzdahne na njegovom ramenu. Onako kako je uvijek radila kad nije željela o nečemu pričati, nego je imala potrebu skrenuti svoje misli što dalje od problema. Njegovi dodiri pomagali su joj u tome. Jerku je bilo drago što će njihova sreća značiti njihovim obiteljima, a sama pomisao kako

su se na ovaj korak odlučiti bez djeteta na putu, čini ih iznimkom nad iznimkama. Ako je išta u životu prezirao, to je bilo raditi nešto samo zato što se to očekuje od njega. Sve važne životne odluke želio je donijeti isključivo sam i zato što tako uistinu želi.

Noru je izjedalo ignoriranje puno većeg broja ljudi od onog što je očekivala. Znala je kako je to posve djetinjasto, ali nije si mogla pomoći. Kad se sjeti samo na kolika je vjenčanja sve išla i veselila se zbog svake svoje prijateljice. Nosila je uvijek crnu haljinu, kako bi bila dovoljno elegantna, a opet neupadljiva. Na svako od tih brojnih vjenčanja išla je redovito sama. Ili se dogodilo da tada nije bila u vezi ili je bila pod utjecajem svježeg prekida i još jednog kontejnera trauma iza sebe.

Na svakom od tih vjenčanja redovito bi joj smještali nekog tipa. Ispodprosječnog izgleda iz kojeg se jedino mogla iščitati teška histerija da se što prije skrasi s prvom koja naiđe. Često se pitala zrači li možda tako jadno, da joj uvijek smještaju takve jadnike. Oni bi naposljetku smatrali kako je ona ispod njihove lige i da ima malo previše mišljenja za svoje godine. Kada bi to pristojno pokušala staviti do znanja svojim prijateljicama, one bi je prijekorno pogledale i rekle, "Daj, molim te, budi realna." Tom rečenicom bi je pokopale. Bilo joj je jasno što misle o njoj i da je sva njezina pristojnost trebala biti upakirana u jedno ignoriranje. Sad kad je imala muškarca koji je bio i privlačan i dobrostojeći, a sve što je želio je iskreni odnos s njom, one su ignorirale nju. *Odakle im drskosti!* Mislila je u nevjerici. *Kao da mi žele poručiti da sam nevažna, a vidjela sam kako me gledaju dok sam u Jerkovom društvu. Neke od njih imale su takav pogled, kao da bi si od muke odgrizle ruku i bacile je na mene.*

Toliko su joj samopouzdanja narušili ljudi koje je poznavala, da se ponekad pitala jesu li možda ipak u pravu i laže li samu sebe cijelo vrijeme. Napokon je došao Jerko i potvrdio joj da je samo trebala pronaći nekoga tko joj odgovara i da će sve ostalo sjesti na mjesto. Sreću ne možeš forsirati. Možeš samo živjeti i nastojati biti zadovoljan i uživati u svemu. Tada se ona napokon smiluje i ostane uz tebe.

"Kad si me mislila nazvati i reći mi lijepu vijest?" rekla je Kristina euforično na telefon i djelovala iskreno.

"Nisam se stigla snaći od svih poruka i čestitara." slaže joj.

"Drago mi je da se nisu pravili ludi, jer koliko čujem ima i toga. Jerko mi se žalio da mu osim njegove standardne ekipe, nitko drugi nije čestitao. Navodno su ga još zivkali u vezi posla." dodala je.

"A gdje si ti?"

"Odletjela sam na Turks i Caicos. Nas nekoliko standardnih unajmilo je privatni avion, da se ne guramo kao prošli put na Ibizu. Povelj smo i svoje šminkere. Poslat ću ti slike večeras prije izlaska. Voljela bih da nam se ti i moj bratec pridružite, ali znam da vam je draže biti samima. Iako, ako se predomislite, tu sam. Kad se vratimo u Zagreb, jedva čekam birati vjenčanicu i šminkere, catering i sve ostalo s tobom." izgovori sve u jednom dahu i Noru stegne u prsima, od siline svih slika koje joj prodiru u um.

"Nisam mislila sve odmah. Nismo odredili ni datum. Jako me iznenadio."

"Ma daj, kao da nisi znala. On te naprosto obožava. Drago mi je zbog vas dvoje." nastavi Kristina.

"Nadam se da si me računala za djeverušu i da ti se sviđa prsten?"

"Naravno. A prsten je divan. Rekao je da ga je izradio po mjeri. Ne znam što misliti o tome." odvrati Nora u nevjerici, povlačeći rub haljine prema dolje od nelagode.

"To je bilo jako napeto. Čovjek bi mislio da zlatar može brže i uz manje stresa dobiti prsten po želji. Čekao ga je tjednima i bio nervozan kao neko razmaženo dijete. Ništa mu se nije sviđalo. Nekoliko puta ga je bijesno vraćao. Bio je kao opsjednut. Želio je savršeni prsten za tebe. Zato ti kažem. Odredi što skoriji datum, jer će on poludjeti. Već je rekao mami i tati. Mislim da i tvoji znaju." kaže, na što se veza počinje prekidati.

Nora se umiri na te riječi. Osjeti kako su joj se sva osjetila pooštrila u sekundi. *Njemu je toliko stalo do mene. Ne mogu vjerovati da mi moji nisu ništa rekli. Niti nagovijestili. Znači li to da su znali zašto idem na putovanje. Ipak ovaj Mauricijus nije bio tako tajan.* Misli su se kovitlale u njoj i pričinjale joj blagu euforiju. Poput one od pijanstva. Željela je da taj snažni osjećaj vrtloženja ugođe potraje dugo.

Sjeća se kako je samo jednom i to vrlo kratko nazvala mamu. Odmah nakon što joj je Jerko priznao što se događa s njima. Nije osjetila ni mrvicu iščekivanja od mamine strane. Nije čak ni pitala nešto što bi joj moglo dati do znanja je li ju napokon zaprosio. Kad bolje razmisli o tome, sjeća se kako je u njezinom glasu bilo previše nemira. Možda je situacija s vrebačem bila puno gora nego što joj je Jerko htio priznati. Možda ni on nije znao sve, nego samo neke pretpostavke. Tada je shvatila kako smjesta moraju napustiti ovaj raj i vratiti se u Zagreb što prije. Odjednom je osjetila nadljudsku potrebu biti kraj svojih roditelja isti dan. Nije željela živjeti više u strahu, a opet bila je svjesna kako je strah nešto na što su se već svi trebali naviknuti. Stalno im diše za vratom i dolazi u raznim oblicima. Nije ni čudo da po gradu hoda s pištoljem. Bilo joj je pravo olakšanje kad su napokon otišli na godišnji, gdje ga nije mogla ponijeti, jer nema dozvolu za njega. Nikad nije razumjela zašto bi netko tražio dozvolu za oružje. Koja je poanta ako svi znaju da se imaš s čime braniti? Element iznenađenja je taj koji spašava život. Nije se mogla ni zamisliti što bi napravila kada bi netko drugi uperio pištolj u nju. Voljela si je laskati kako bi u tom trenutku brzo reagirala, ali je isto tako bila svjesna da to nikad neće sa sigurnošću znati, dok se taj trenutak napokon i ne dogodi. Gotovo je sigurno da hoće, samo ga mora dočekati spremna. Željela je da onaj koji vreba njezine roditelje i nju, na kraju bude zatečen kad je vidi s pištoljem u rukama i da napokon zarije metak u to odvratno stvorenje, koje joj uništava ovu dugo čekanu sreću. Smatrala je kako ju je zaslužila. Nije čak bila niti osobito bahata. Pazila je i bila neupadljiva. Postala je rob razbijanja obrazaca ponašanja i života u sjeni. Sad kad je napokon mogla uživati, bojala se sve više još veće nepravde od one koju je doživljavala u svom prošlom životu.

"Je li i tebe ugnjavila?" prekine je Jerko. "Ne mogu vjerovati da sa sobom vodi toliki čopor ljudi. Znaš li da ima više osoblja nego prijatelja na tom putovanju? Njoj stvarno neke stvari nikada neće biti jasne. Ima šminkera, frizera, stilisticu i menadžericu putovanja. Tko još ima menadžericu putovanja?! Nisam nikad čuo za takvo nešto. Prije nego što su poletjeli tim klaunovskim privatnim avionom,

unajmila je privatni avion, kojim je poslala sve njihove putne torbe. Tko još radi takva sranja? Pa to ne radi ni Bernie Ecclestone! S torbama su išle dvije asistentice, koje su joj raspakiravale ormar. Pazi, ormar na godišnjem odmoru. Taj Turks i Caicos je čista selendra kao i ovaj naš Maurucijus, a ona ima predpripremljeni ormar prethodno stilizirane odjeće. Ne znam zašto radi takvog emocionalnog invalida od sebe. Ljudi će joj se smijati." završi Jerko razočarano.

"Nemoj tako. U jednu ruku je razumijem. I ja bih vjerojatno tako isto, samo da sam se toga svega sjetila." odvrati Nora ne bi li smirila njegovu napetost i požurila proces pakiranja.

"Želim samo da se malo primiri i ne bude toliko uvijek i svuda previše. Previše ljudi, stvari, važnosti." Dok je to govorio, Nora se pitala kako to "previše" koje mu je toliko smetalo u ponašanju njezine sestre, nije smatrao spornim kod nje. I ona je previše kupovala. Kupovala je gdje god je stigla. Imala je već četvrti veliki ugradbeni ormar u kući, jer joj cijela prostorija-ormar nije bila dovoljna za sve stvari. Zajedno je s njegovom sestrom praktično svakodnevno posjećivala polikliniku i nema tretmana koji nije isprobala. Jedino još invazivni kirurški lifting nije, ali kako je krenula, ni to nije tako daleko. Dovoljno je i to što kad se vrati s godišnjeg više neće odlagati povećanje grudi. Koliko god puta joj Jerko ponovio kako mu se sviđaju njezine grudi i da mu ne trebaju te velike nepomične lopte, ona nije namjeravala odustati. Kompleksi su bili jači od nje. Svaki put kad bi ugledala djevojku s velikim grudima, opčinjeno je maštala da su njezine grudi takve. Muško mišljenje više nije imalo ništa s tim, jer njezino je bilo sklono samo povećanju. Filere je obnavljala svaka tri mjeseca, iako je i doktor rekao da za tim nema tolike česte potrebe. Najgore od svega bilo je kako ne samo da nije bila ni blizu kraja s tim ludostima, nego još nije bila ni na radnoj temperaturi. Plašila se što će se dogoditi ako se njemu ne svide njezine grudi. Jutros se pitala što će biti ako se Jerko jednoga dana probudi kraj nje i shvati da mu se više ne sviđa to što je napravila od sebe. To što je radila, dok ju je on molio da ne mijenja ništa više. Teška je bila i spoznaja da možda više ne može tako lako prestati s tim, koliko bi mogla, da je odlučila prestati prije.

Usne su joj bile kao propupala ruža i samo je bilo pitanje tretmana, kad će se pretvoriti u ona dva bolesna napumpana puža ljigavca, koji će odvisnuti kao da su se prekinuli napola. Sad je znala kako se osjećaju sve one žene kojima se ljudi smiju, nakon što se unakaze. Činjenica je kako, iako se odraz mijenja, on se ne mijenja uvijek nabolje. Stalno je prisutan osjećaj kako se nešto uvijek može još bolje. Još samo jedan tretman, još samo ovo, jer to još nisam probala. Malo pomalo, uočavala je sve više mana na svome licu. Sinoć dok su bili na plaži i šetali zaljubljeno plićakom, obećala mu je kako će napokon s time prestati. Tamo na mjesečini, dok joj je lice čvrsto držao objema rukama, osjetila se posve izloženom. Previše za njezin ukus. Taj puni mjesec udarao joj je pravo u oči i razotkrivao svaku njezinu poru i ožiljke uboda iglom po licu. Zato je, između ostalog jedva povjerovala kako je Jerko prosi. Bila je sklonija vjerovati da je ostavlja zbog druge. One koja ima boljeg kirurga. One koja zna kada treba stati. One čije je lice jednostavno mlađe i bolje podnosi sve hirove i vrati se lakše u normalu kad se s tim istim hirovima prestane. Njezino lice više nikada neće biti onakvo kakvo je bilo prije prve injekcije. Ta ju je spoznaja prije ohrabivala. Sada, kad je imala Jerka, koji joj je rekao okrutnu istinu, znala je da je pretjerala, a da povratka nema. Može samo stati i pustiti sve da se raspadne. Da sav trud koji je dosad uložila propadne. To ju je toliko užasavalo, da ju je strah da ju

Jerko ostavlja, djelomično, negdje duboko u srcu donosio olakšanje. Pitala se kako i kad je postala ta osoba koja bira glupe i površne zahvate umjesto pravog muškarca i njegove iskrene ljubavi, ali znala je da mora smoći snage i prestati. *Još samo da prođe ova operacija i onda je gotovo.* Mislila je.

Dok su zatvarali i zadnji par torbi, nešto u njoj bilo je tako sjetno. Željela je zauvijek ostati ovdje, gdje nitko ne zna ništa o njoj. Maštala je kako bi do vijeka mogla tajiti sve o sebi i ne biti više ničija meta. Možda je bijeg iz Zagreba, bijeg iz Hrvatske, postao jedino rješenje. Opet, čemu novac, ako si prognanik? Ni u čemu više vezano uz tu temu, nije mogla naći smisao.

Jerko je zadnje trenutke proveo misleći na Kristinu koja je samo izazivala svijet oko sebe. Kao da je nije bilo briga ako joj se dogodi nekakva tragedija. Osjećao je kako mu od bijesa kapljica znoja klizi niz leđa. Pogled na Noru gdje strpljivo slaže posljednju haljinu, koju je zamalo zaboravila, počeo ga je smirivati. Napokon se umirio stavivši joj ruke na lice. To prelijepo lice "ranjene djevojčice" kako ju je u sebi od milja volio zvati. Toliko puta mijenjati sebe i stalno se detaljno ispitivati pred zrcalom, to mogu samo žene. Pogotovo lijepe žene. One ružne nije bilo briga kako izgledaju, što imaju na sebi, jesu li oprale kosu. Život im je bio puno lagodniji. One lijepe mislile su kako sve u vezi njih mora biti na mjestu; izgled, čistoća, društveni život, poslovni životopis i svaki radni dan. To je bilo teško ostvarivo ikome na ovom svijetu. Znao je da je voli više od svega, kad se sjetio koliko je samo kupila na ovom godišnjem. Toliko da su morali kupiti i novi kofer. Iako mu je smetalo, činjenica da je to napravila ona, činila ga je posve slijepim na njezine slabosti. Bio je svjestan kako ih i sam ima. Koliko je samo novaca ostavio na kartanju s prijateljima. Jedina sreća bila je što nije volio kladionice i kockarnice, ali izlaske, putovanja, kartanje, druženja, žene, sve mu je to bio teški porok. Da nije trgovao sa zlatom, tko zna u kakvom bi dužničkom ropstvu živio. Ali sad je Nora bila tu i slabosti će odlučno istrijebiti jednu po jednu i živjeti obiteljskim životom kakvim je oduvijek priželjkivao. Zabacio je crnim pramenom kose odlučno i drsko, s nestrpljenjem koje je tinjalo u njemu. Nestrpljenje za početak novog života i što brže svadbe.

Povratak u Zagreb tekao je glatko. Uživala je u posljednjim satima privijena uz Jerka, koji se po povratku morao vratiti u tvrtku. Prvo ju je ostavio kod njezinih roditelja i nakon što se uvjerio da je sve pod kontrolom i porazgovarao s Josipom, krenuo je prema uredu.

Norina mama smješkala se još dok je prilazila dnevnom boravku gdje su čekali kolači i kava i Nora je znala kako su i ona i tata znali za Jerkovu prosidbu.

"Ne mogu vjerovati kako ste mi to uspjeli skriti!"

"Nismo bili sigurni hoćemo li moći izdržati. Nadali smo se kako ništa neće poći po zlu." rekla je mama.

"Jako mu je stalo do tebe. Da si samo vidjela koliko je izgubljen bio kad nas je trebao pitati. Nisam znao da to još itko radi. Prvo pita roditelje djevojke za privolu. Mislio sam u jednom trenutku da nam se ruga, ali bio je jako uzbuđen." rekao je tata i srknuo gutljaj kave.

Koliko god je uživala u trenutku, znala je da ih mora pitati ono neugodno.

"Jerko mi je rekao da odnedavno imate osiguranje. Ja sam kriva za to." Pogledala je u svoja preplanula koljena posramljeno.

"Nisi ti kriva što bolesnika ima svuda. Mi se uvijek pazimo. Ovi njegovi dečki jako su tajnoviti i neupadljivi. Mama ti se vratila preplašena iz grada uvjerena da je netko slijedi. Tek kad je parkirao na prilazu, shvatili smo da je to naš zaštitar. Nismo navikli na takve stvari. Trebat će nam malo vremena." odvrati.

"I meni je trebalo, ali Jerko inzistira i čini mi se da ima pravo." odgovori Nora i jedva suzdrži upornu suzu. Mama je čvrsto zagrlila i prošapće riječi utjehe na uho. Zamjerala im je što se ne boje više. Ljutilo ju je što se ponašaju kao da nisu svjesni da sve što imaju može nestati u trenu. Bila je ljuta na sebe što još nijednom nije požalila što je osvojila jackpot. Koliko god se trudila u glavi popisivati razloge zbog kojih bi bilo bolje da ga nikad nije osvojila, činile su joj se krajnje besmislene. Kako bi itko mogao požaliti takvo nešto? Problemi su uvijek tu, a kad imaš sredstava, imaš više mogućnosti riješiti ih. Čak i kad toliki novac privlači probleme, on i dalje ne može biti problem.

Jerko je brzo do ureda, još uvijek umoran od leta i vremenskih zona. Nije očekivao da će naći ured u takvom rasulu. S Kristinom i njim na drugom kraju svijeta i ocem koji ne stigne kontrolirati sve poslove, koji se množe, nervoza ga je izjedala. Osjećao je pulsirajuću bol u donjem dijelu vrata. Znao je da mu je tlak opet povišen. Osjećao je potrebu držati sve pod kontrolom, poslovnice, glavni ured u Zagrebu, privatni život, Norine opasnosti, sestru koja ne može prestati izazivati bolesnike svojom razmaženošću. Bilo je dana kada bi maštao o bijegu u nepoznato. O životu tako jednostavnom, da bi sve što mu treba lako stalo u mali kofer veličine ručne prtljage u avionu.

Imao je prljavu tajnu. Jednu od nekoliko prljavih tajni pred Norom. Prije nego što je odlučio usporiti i promijeniti neke stvari u životu, živio je bezobzirno. Znao je da će uvijek biti netko tko će skupljati i prikrivati njegove bahate gluposti iz provoda, kartanja, ganjanja žena, poslova u sivoj zoni, koje je započeo, jer se želio dokazati pred ocem. Sve što je radio, radio je da se dokaže, pred samim sobom, obitelji i prijateljima, nerijetko i pred ženama, koje mu ništa nisu značile. Ali previše je volio kontrolu i moć da bi im dopustio misliti kako postoji nešto čime ne dominira. Iako je tata, a kasnije i Josip vješto riješio sve što je on uspio zapetljati, znao je kako je samo pitanje vremena kada će neki od tih kostura isplivati na površinu. Pomisao da bi nešto od toga moglo nauditi njegovoj i Norinoj sreći, užasavala ga je, ali znao je da to nije nemoguće.

Zato je odlučio preuzeti u svoje ruke rješavanje situacije kada je saznao da je u gradu ponovno aktivan bugarski švercerski lobi. S njima je već imao problema, a nekoliko puta im i uzrokovao probleme kad je preprodaja zlata bila u pitanju. Ozren je bilo ime koje više nikad nije očekivao čuti. Prije više od četiri godine upleo se s njima i njegovim bugarskim i crnogorskim prijateljima u organizirani prijevoz zlata za ilegalnu preprodaju na svoju ruku. Iako mu je otac savjetovao da ih se kloni, želio mu je dokazati kako je sposoban sam zaraditi svoje novce. Nije više mogao slušati o tome koliko ga koštaju njegovi poroci, a tad ih je imao dovoljno da se uvali u probleme i dugove.

Kad je čuo kako je nekolicina njih bila u njegovom uredu u Zagrebu i raspitivala se za njega, znao je da ih mora pronaći. Srećom bili su predvidivi i jednom kad si znao gdje se kreću, vrlo lako ih je bilo pronaći. Svi zlonamjernici robovi su loših navika, pa tako ni ovi nisu bili iznimka. Ozren je kumovao Kristininoj i Mihailovoj vezi, samo zato što je očekivao dugoročnu korist. Ipak ni on nije bio svjestan kolika će se životinja vrlo brzo Mihail pokazati. Uletio je u ulaz vile na Mlinovima preko dva čuvara i uputio se prema gore. Ozren ga je već vidio na sigurnosnoj kameri i otvorio mu vrata.

"Odakle ti, prijatelju?" pitao je.

"Ne dolazi više u moje urede." rekao je smireno.

"Mislim da nije vrijeme za prijetnje. Pogotovo sad kad ti se život napokon malo osmjehnuo srećom." odvratio je. Njegova dopola raskopčana košulja bila je savršeno izglaćana, dok je ravan poput svijeće stajao ispred Jerka.

"Što će biti potrebno da se više ne pojavljuješ?"

"Ovo je i moj grad. A i ti mi duguješ. Sjećaš se našeg dogovora oko isporuke, koja nikada nije stigla, jer se tvoj tata upleo? Naravno da se sjećaš. Duguješ mi za to, a onda ćemo vidjeti. Možda bi me mogao upoznati sa svojom djevojkom, zapravo zaručnicom." odvrati Ozren.

Na spomen Nore, Jerko se ukipi. Sve u njemu se zapali i osjeti kako jedva drži kontrolu. Sve što želi je premlatiti ga do smrti, ali svjestan je da je previše njegovih ljudi u ovom stanu. Zato se samo podsmjehne i okrene prema vratima. Dočekat će ga kad se najmanje bude nadao.

"Novac ćeš dobiti, ako će to biti posljednje od tebe ovdje. Dok mi to ne obećaš, nećeš vidjeti ni eura." dobaci na izlazu i krene zvati Josipa. Mora mu na vrijeme javiti što im se sprema. Da je barem slušao tatu kad ga je molio da se kloni ilegalnih dobavljača, ali tad nije bio ove pameti.

"Mislila sam da ću se vratiti taksijem." govori Nora, nakon što ju je jedan od zaštitara dočekaio ispred kuće njezinih roditelja. Srce joj je poskočilo kad je ugledala Mercedesov terenac, jer se nadala Jerku, ali kad je iz njega izašao Domagoj, znala je da opet nešto nije u redu. Predosjećala je kako na poslu nešto nije teklo glatko i da je zbog toga morao odjuriti, ali imala je osjećaj da je to tek bio djelić priče. Dok je ulazila u vozilo i pozdravila se s roditeljima i njihovim osiguranjem, koje je sada već živjelo u pomoćnoj prostoriji u prizemlju, gledala je fotografije. Kristinine raskošne razglednice koje je slala Nori s Turks i Caicosa, bilo je jedino što joj je moglo odvratiti pozornost tijekom još jednog prometnog čepa, koji će je prikovati za stražnje sjedalo vozila idućih sat, gotovo dva. Kristina u zlatnom monokiniju, poput Bondove djevojke proljeva bocu pjenušca od pet litara po cijelom separeu poslovnjaka, zatim na idućoj vrti njihovim košuljama i remenjem, sve dok jedan naposljetku nije pokušala zapaliti manjim bacačem plamena u klubu. Čak je i sama shvatila kako je to preopasno staviti na Instagram priču. Kristina je bila potpuno divlja kad Jerko nije bio u blizini. Tako slobodno i divlje osjećala se i Nora kad je novac sjeo na njezin račun i kad su snovi napokon postali stvarnost. Ali negdje usput ta se spontanost polako gubila. Možda se trebala više potruditi zadržati je. Preispitivala se u autu, ni ne sluteći kako je jedan auto prati već nekoliko kilometara u koloni. Tu nenadano gužvu

nije očekivao niti Domagoj, pa mu je taj detalj promaknuo. Jerko je zvao provjeriti kakva je situacija i zvučao je poprilično uznemireno. Dok se Domagoj opravdavao njemu na telefon, Nora se pitala zašto nije nazvao nju, nego njega. Nemir je rastao u njoj, a trenutak kad su se probili iz gužve Domagoj je počeo osjetno brže i naglije voziti. Pitala ga je što se događa, ali on je uznemireno odvratio da je sve u najboljem redu. Teško je to bilo objasniti njezinom uznemirenom želucu.

Više je pogled na Kristinine ludosti nije mogao zabaviti, čak ni na onu fotografiju gdje sjedi u bolidu formule jedan okružena s dva policajca. Nije se moglo prepoznati radi li se o stvarnim policajcima ili tek maskama. Gume su škripale i vozilo je proklizavalo u zavojima i skretanjima. Poslala je poruku Jerku da joj objasni što se događa, ali on je s druge strane previše ludio da bi joj to dao do znanja i čekao je Josipove podatke s terena. Slika vozila u kojem se nalazila Nora, poslana Jerku s Ozrenova mobitela, bila je zadnja kap i Jerko se odlučio ozbiljno obračunati s njim. Znao je da ga neće pustiti na miru dok ne napravi nekakvo zlo, a pomisao da upravo postoji još netko tko se namjerio na Noru i njega tjerala ga je iz očaja u ludilo i natrag. Sada se već i vidljivo preznojavao. Stres ga je izjedao iz sata u sat.

"Objasni mi kako mi nisi rekao da su oni već mjesec dana ponovno aktivni u Zagrebu?!" urlao je na Josipa, dok je on to strpljivo podnosio. Iako, briga za Jerka i njegovu obitelj odavno mu je prestala biti samo posao. Toliko su vremena provodili zajedno da je za Jerkova oca postao i dio obitelji. Jerko ga od srama zbog vlastitih gluposti nikada neće takvim prihvatiti, a duboko u sebi i Josip je na njega gledao kao na ono isto malo razmaženo derište, koje se svima mora dokazivati na najgluplje moguće načine.

Dok je sivi Porsche glasno protutnjao pokraj Norinog vozila, znala je da to nije tek slučajnost i shvatila da se radi o prijetnji. Unatoč uputama, inzistirala je da je Domagoj odveze do njezine kuće. Mora se odmoriti poslije puta, a i tamo joj je pištolj. U Zagrebu se više ne osjeća sigurno bez njega.

Iako mu je naredila da ode, on je nije ostavljao na miru. Strpljivo je stajao pred njezinim ulaznim vratima od kuće sa spremnim pištoljem. Prvo što je željela je otpiti deci whiskeyja, ali znala je kako joj treba bistar um, barem dok se Jerko ne vrati. Znala je kako će sigurno biti ljut kad sazna da je isforsirala da je ostave kod kuće. U njoj je za divno čudo sve bilo na mjestu. Od one bizarne provale gdje je znala kako je netko spavao u njezinu krevetu, ništa se loše više nije dogodilo i to ju je primirilo barem za jedno kratko vrijeme.

Nemam više snage za ovu ludnicu. Mislila je, dok su kapljice vode padale s njezina tijela, a para od vruće vode ulazila u njezine pore. Odjednom je začula korake za koje je mislila da su Domagojevi, ali opet, bilo joj je neobično zašto bi se penjao skroz prema gornjoj kupaonici. Kucanje koje se dogodilo sekundu kasnije, promijenilo je ritam njezinih otkucaja i osjećala se krajnje ranjivom pod mlazovima vode, koja je i dalje nemilosrdno tekla po njoj, posve nesvjesna neizvjesnosti situacije. Umotala se u ručnik i ostavila vodu neka teče, pa se polako približila vratima. U ruku je brzo uzela lak za kosu i pritisnula ručicu od vrata, sasvim polako. Kroz vrata je uletio visoki muškarac kao da ju je očekivao pod tušem. Dok joj je bio okrenut leđima, spazila je njegov odraz u zrcalu.

"Zašto mi se tako prikrađaš!! Luđače!" odvratila je, dok se Jerko napokon okrenuo prema njoj.

"Zašto nisi otišla kod mene u stan?!" Ljutito je gledao u nju. Nije se sjećala kad ga je vidjela toliko ljutoga, zbog čega se osjećala još više izloženom stojeći umotana u ručnik, potpuno mokra.

"Htjela sam biti ovdje. A ti mi ili reci zbog čega si tako na iglama ili me ne plaši više." odvratila je sa zadnjom molekulom hrabrosti.

"Nisam te htio plašiti, ali saznao sam neke stvari, koje mi stvarno nisu trebale sad." Namrštio se i pognuo glavu, dok su mu ruke odmarale na kukovima. Njegova opipljiva frustracija, postala je nešto neprijateljsko što je Nora morala otjerati od njih. Lagano mu se približila i naslonila svoju bradu na njegovo rame, a on je instinktivno reagirao, obujmivši je dlanovima oko struka i duboko izdahnuo. Polagano je otkopčavala remen na njegovim hlačama i gumbe na košulji. Htjela je osjetiti njegovu kožu na svojoj. Isprva se borio zatvarajući oči, dok je nije podignuo rukama i odnio do kreveta gol do struka. Njihovi vriskovi igre i strasti nisu previše ometali Domagoja, koji je i dalje uporno stajao pokraj vrata, u stanju pripravnosti.

"Što si to čuo? Što se događa da te tako uznemirilo? Ponašaj se još luđe nego ja na našem odmoru." šaputala mu je zabrinuto na uho između njegovih dodira.

"Nisam ti namjeravao to govoriti, ali svakako ćeš saznati. Nisam uvijek bio ponosan na sebe i svoje poslove. Bio sam neživljena budaletina. U jednom noćnom klubu upoznao sam Ozrena Zaimova, Bugarina, koji mi je trebao pomoći da zaradim svojih prvih milijun eura i dokažem se pred ocem. Ali to je dovelo i mene i moju sestru u probleme. Velike. Ne želim ti otkrivati previše, jer za slučaj da mi se nešto dogodi, bolje je da što manje znaš." Nora ga prekine.

"Kako to misliš, ako se tebi nešto dogodi? Ako postoji i takva mogućnost, reci mi sve."

"Nije tvoje da rješavaš moje probleme. Kriv sam što sam ih naivno smatrao riješenima." odvrati.

"Ako se dogodi tebi, dogodit će se i meni."

"Ali Nora, ja to neću dopustiti." Iako pokuša još nešto reći, on je spriječi svojim naglim zagrljajem. Stisne je uz sebe i pokrene lavinu pitanja u njoj.

Dok je sunce polako zalazilo iza šume, na koju se pogled prostirao iz spavaće sobe, tišina u spavaćoj sobi nikad nije bila glasnija. Sve one neizgovorene riječi odzvanjale su uz brigu i ponovni strah. Iako je obećao Nori da će pokušati sve riješiti mirno, znao je da je to nemoguće, a ona je znala da su njegove umirujuće riječi puki pokušaj utjehe. Nije se mogla prestati pitati je li zapravo novac koji su oboje imali donosio tu lošu sreću ili je ona sama po sebi bila neka loša sreća. Da je to priznala Jerku, nikad joj ne bi rekao što stvarno misli, jer on uz njezino ime nikada ne bi vezao bilo što drugo, osim dubokih sretnih emocija.

Možda bi mu Nora zamjerala i malo duže, to što sve želi riješiti sam, daleko od svih koje zna, ali nije. Razlog tome bio je upravo taj što je i sama rješavala nešto na svoju ruku i bez ikakvog znanja bilo

koga u njezinu životu. Jerko nije bio jedini koji je angažirao nekoga da istražuje slučaje provale i krađe u Norinoj kući i kući njezinih roditelja. Isto je učinila i Nora.

Zato kada se idućeg dana uputila prema adresi jedne osobe koja je bila dio njezinog starog života, imala je konkretne dokaze i znala točno što će reći. Ili je barem tako mislila. Bila je odlučna ovo riješiti bez imalo emocija. Imati posve hladnu glavu u takvim situacijama, od ključne je važnosti. Jerkov zaštitar uspio je riješiti zagonetku praćenja i promatranja od strane njezina bivšeg kolege, ali sudeći po onome što je našao istražitelj iz Medulićeve, on je bio tek bezazleniji dio slagalice. Stoga kad je pokucala na vrata svoje prve susjede, znala je točno koga treba i očekuje vidjeti. Ne, to nije bila njezina susjeda Horvatinović, koja se tako bojala za moral ulice u kojoj živi. Zbog pozornosti koju je pak privlačila Nora, izmišljala je zavisne komentare. Bila je to osoba kojoj je cijenjena gospođa Horvatinović iznajmila dio kuće i tim činom omogućila zlobnici neposredni pristup i pogled na Norin posjed.

Dok je čekala da gospođa otvori vrata razmišljala je kako je bilo gotovo nemoguće da policija nije povezala da se počinitelj nalazio tako blizu. Toliki bijes koji je bio izbačen na njezinu kuću, morao je biti osobne prirode, nikako slučajan, već posve sustavno zlotvoran.

"Dobar dan, Nora. Otkud vi?" rekla je, vidno iznenađena i plahog pogleda.

"Došla sam posjetiti dobru prijateljicu, koja slučajno živi kod Vas. Ima li ljepše vijesti?" odvratila je dvosmisleno, nimalo jasno čitljivo gospodarici kuće.

"Da? Gospodična vas očekuje?" pitala je previše invazivno, ali to je ionako bio njezin karakter, kultiviran nasušnom dosadom. Kimnula je glavom i gospođa ju je pustila prema potkrovlju, gdje je, prema inspektoru iz Medulićeve, već mjesecima prebivala podstanarka, koja se nikako nije mogla skinuti s pika Norine sreće. Osjetila je drhtaje ruku dok se uspinjala stubama, ali u trenutku se pribrala, svjesna da će, ako ovo ne upali, morati pribjeći ruskim metodama izvlačenja informacija.

Toliko je željno kucala na vrata, da bi čovjek pomislio kako će joj biti dovoljno samo se susresti s licemjernim zlotvorom licem u lice. Znala je da je unutra, jer ju je vidjela kako ulazi, skrivena iza podignutog revera balonera i nekog bezličnog ribičkog šeširića. Otkrio ju je njezin komad nakita, kojeg se tašto nije htjela lišiti ni onda kad je drugima prizivala zlo.

Nakon što je otvorila vrata, Nora je uletjela unutra i brzo zaključala vrata, dok ju je ova promatrala raskolačenih očiju. Bila je u kućnom ogrtaču, bez šminke, posve neprepoznatljiva, izobličena od preneraženoga bijesa, koji je u njoj porastao.

"Bok Mirna." rekla je i sjela.

"Odlazi!" usudila se izgovoriti.

"To bih ja trebala reći tebi. Je li bilo ugodno spavati u mom krevetu?" pitala je Nora sablasno smireno, a Mirna je počela gubiti mirnoću, dok joj je lice poprimilo sablasni oblik.

"Ne znam o čemu govoriš."

"Imam dokaze. Odselit ćeš se iz moga susjedstva ili će ti ovo biti zadnje susjedstvo." nastavila je, iznenađena njezinom zloćom koja ne pokazuje naznake posustajanja.

"Neću ja ništa, jer ne znam o čemu govoriš." nastavila je Mirna. Nora je osjetila kako potpuno gubi sabranost koju si je obećala prije nego što je ušla u ovo. Svi zvukovi su nestali. Čula je samo uporno i prodorno lupanje vlastitog srca, koje ju je prenijelo u neki drugi svijet. Ušla je u omotač svojih nadljudskih osjetila i prepustila se hladno i koncentrirano. Vidjevši napokon jezu u Mirninu pogledu, znala je da i nije tako daleko od pravoga puta. Dok joj je snažnim okretom prikovala tijelo uza zid, Mirnine zjenice su se skupile, kao da iz njih klizi život. Odjednom zloba koja je prebivala u njoj više nije imala svoju čvrstoću, sad kad joj je hladni čelik u obliku oštrice počivao na žili kucavici njezina vrata. Dah joj je sad već postao kratak i plitak, posve nedefiniran.

"Što si rekla?" šapnula je Nora jezivom hladnoćom ne dopuštajući svojim kopcima niti treptaj. Osjećala se hladna poput morskog psa u napadu. Nije mu za zamjeriti, jer on samo pokušava ostati živ i nahraniti se. Nora je samo pokušavala živjeti i nije vidjela ništa krivo u obrani onoga što je njezino. Bila je dovoljno hrabra da prisloni oštricu i korak dalje i zareže površinu kože svoje prineprijateljice i dodirne hladnom oštricom u trpkom mesu.

"Ne znam hoću li moći stati." šapnula je ispod glasa i dalje je čvrsto držeći težinom svoga tijela, dok se ona uzaludno pokušavala oteti njezinom hvatu. To je bilo uzalud.

"Reci mi, što hoćeš od mene?" nastavila je, dok je Mirna i dalje šutjela.

"Sve ono što ti ne zaslužuješ." protisnula je napokon.

"Tko si ti da mi govoriš što ja zaslužujem ili ne?" zastala je. "Pomoći ću ti: nitko."

Dok se pozdravljala sa susjedom cvrkućući o vremenu, skrivala je posjekotinu na lijevoj ruci, držeći ruku u džepu.

"Idući put ponijet ću dio tvoje utrobe, a ne rep od tvoje jadne kose." rečenica je koja joj je ostala odjekivati u mislima i nakon što je prošla kroz vrata. Ne sjeća se sebe dok je to izgovarala, ali voljela bi da se to nije niti dogodilo. Crni omotač koji se spustio i koji je tako hrabro zakoračila, obuzeo ju je i pogurao do preko svih dozvoljenih granica. Umrijet će od stida i straha ako Jerko ikad sazna za to. Znala je da bi bilo pametno reći mu da je njezina nekadašnja prijateljica počinitelj divljačkog iživljavanja i provale u kuću, ali znala je da bi on sigurno pokušao nešto još gore, a na policiju se ne možemo osloniti. Možda su čak i znali da se radi o Mirni, ali su kao i obično sve to pripisali ženskoj prepirki i hormonima kao pravo odgojeni sadistički šovinisti.

Bilo kako bilo, odlučila je o tome ne misliti više.

DEVETO POGLAVLJE

"Polako. Polako. Ne bi Vas trebalo jako boljeti. Možete se pomaknuti slobodno malo više, pa pokušajte nešto pojesti." govorila je medicinska sestra.

Nora je polagano otvorila oči i osjetila tupu bol u prsima. Pokušala je udahnuti nekoliko puta, ali činilo se kako je svaki put bilo sve teže i uhvatio ju je napad panike. Morali su joj dati sredstva za smirenje preko dripa i to ju je bacilo u još jedan duboki san. Iako to stanje u kojem je bila, teško da se mogao nazvati snom. Bilo je to neko polusvjesno stanje u kojem nije mogla posve dati mašti na volju kao u snovima. S druge strane mogla je čuti sve što se događa oko nje. Osjetila je svaki put kad bi je Jerko držao za ruku i znala je da je bio tu cijelo vrijeme, čak i ono koje je provela u ambulanti. Roditeljima nije željela reći, jer ih nije htjela brinuti. Znali su samo Jerko i ona.

Drugog dana, bol je bila znatno manja. Kad se nije previše pomjerala, gotovo da je ne bi ni boljelo. Otvorila je oči puna snage, nakon što ju je probudilo podnevno sunce, koje je tuklo u prozore poliklinike. Jerko je sjedio pokraj nje i prstom prekinuo poziv, na koji bi vjerojatno odgovorio da ona u tom trenutku nije progledala. Pozvao je medicinsku sestru u sobu, zbog straha od novog napada panike, koji bi mogao slijediti uslijed boli, drenova i pumpica, koje su izlazile iz Norina prsišta. Od početka se protivio toj njezinoj barbarskoj ideji tako drastične promjene tijela, ali ona je već odavno bila odlučila upustiti se u to i znao je kako njegovo loše mišljenje o tome i ono predivno koje je imao o njezinim grudima, neće moći sudjelovati u tome. Dok ju je gledao onako nemoćnu pod ogromnom količinom boli koja se nazirala iz njezinog pogleda, mogao je samo moliti Boga da preživi i da to napokon ostave iza sebe. Bojao se kako će teći oporavak. Jedna njegova bivša djevojka, kojoj se nije mogao sjetiti više niti imena i to ga je peklo, imala je umetke još prije njihove veze. Dok su još bili zajedno morala ih je hitno izvaditi zbog toksičnog šoka koji je doživjela. Bojao se kako bi slični scenarij mogao snaći i Noru, jer nije bila ni približno svjesna krhkosti vlastita tijela. Ono jednostavno nije nikako moglo slijediti brzinu njezina uma, psihe, snova i želja, koje mu je namijenila.

"Ne gledaj me!" bilo je prvo što je izgovorila i to ga je dotuklo. Kako je samo mogla misliti na svoj fizički izgled i šminku u tako bizarnom trenutku. U ovom tako intimnom trenutku, opasnom po zdravlje nije bilo mjesta taštini, koja ju je sablasno opsjedala. Bio je odlučan posvetiti joj se do potpunog oporavka. Sve sastanke odradio je prije, predaja i odvoz tekao je glatko. Imenovao je i svoje zamjenike. Čak je i novac koji je Ozren tako bahato tražio od njega, uplatio njemu na ruke. Sve samo kako bi ga cijeli svijet pustio da u miru bude Norina podrška u ovim teškim trenutcima, a sada ga još moli da je ne gleda. Osjećao se kao da bi je mogao napljuskati, ali previše ju je volio za to. Osim toga, svakako bi otišla pod nož, jer ju je nagovorio na svatove za nešto više od dva mjeseca. Ni haljina joj nije toliko bila važna, koliko ovo. Pitao se kako je moguće uopće spojiti nekoga prirodno lijepog, samodestruktivnog, tako pametnog, a punog inata koji vodi do tako glupih poteza u životu. Bilo kako bilo, odlučio je kako će ju bezuvjetno voljeti bez obzira što odlučila napraviti sa svojim tijelom. Duboko u sebi nadao se kako je ovo napokon posljednja stvar. Baš onako kako mu je i obećala. Opet

dovoljno ju je dobro poznao i bio je uvjeren kako ju ta ovisnička bolest mijenjanja sebe neće tako lako pustiti.

*

NORA

Probudila me snažna bol u prsima. Sjetila sam se gdje sam i zašto sam tamo.

"Što mi je ovo trebalo?" bilo je prvo što sam pomislila. Možda ovo ipak nije bila najbistrija ideja, ali sada je gotovo. Željela sam ovu promjenu. Nakon ovoga, obećala sam sebi i Jerku da ću stati. Poslije ovoga nema više ni ultrazvučnog podizanja, ni strujnog, možda eventualno ubrizgivanja zbog održavanja. Znala sam da lažem samoj sebi, ali previše me boli da lažem Jerku. Tolika grižnja savjesti sigurno će me natjerati da se držim obećanja. Glavom su mi letjele slike naših trenutaka na plaži, naših poljubaca pod tušem. Kako je samo nježno ljubio moje grudi. Do prije nekoliko dana su iz njih virile cjevčice. Naravno da se zakompliciralo i krenulo oticati više od očekivanog. Morali su mi pojačati lijekove i još uvijek idem na kontrole svaki dan kako ne bi došlo do jačeg odbacivanja. Svaki put kad doktor skine zavoje, poželim umjeti od boli. Nadam se samo da će ova bol biti manja. Vrisnula sam nekoliko puta dok me hranio juhom, jer sam se pomaknula. Doktor je obećao kako ova bol neće trajati dulje od tek nekoliko dana, a sada sam na kućnoj njezi već deseti dan. Jerko je divan prema meni. Ako dosad nisam bila sigurna u njegovu ljubav, ovi dani su mi to potvrdili. Ima nešto u tome da što si luđi, to više sreće imaš, jer ne samo da sam osvojila novčani jackpot, osvojila sam jackpot i u ljubavi. Ne znam kako je samo toliko uspio izbivati s posla. Kristina mi je rekla da je sve podredio mome oporavku. Rekla mi je da nju nije ni posjetio u bolnici kad je povećala svoje grudi, već joj je samo poslao poruku: "Glupačo. To ti nije trebalo."

Prijetećih poruka na mobitelu više nije bilo. Mirna se primirila i vjerojatno smišlja nešto još gore. Gledala sam ju s prozora osam dana nakon našeg razgovora u njezinoj iznajmljenoj sobi, kako se pakira i odlazi negdje, vjerojatno svojim roditeljima. Ona i Marin više nisu živjeli zajedno. Sanja mi je rekla kako joj je objasnio da mu je zajednički život previše tjeskoban, jer ipak još uvijek nisu službeno u braku i ima pravo na još malo preostale slobode. Možda je imala pravo. Možda stvarno nisam zaslužila toliko sreće u životu, dok je ona imala toliku nesreću biti zaručena za takvog jadnika, a sama bila je previše slaba prekinuti taj pakleni odnos. U mojim polusnima imala je i ona svoje mjesto. Vrtložila se oko moje glave toliko, da sam u jednom trenutku mislila kako me došla posjetiti. Jerko je potvrdio da nitko osim njega nije smio biti pušten, jer se on pobrinuo za to. Mislio je na sve. Osjećala sam zahvalnost za njega, čak i kad me najteži trenutak boli pritisnuo u prsima i budio svake noći. Bila sam zahvalna što je on kraj mene i nastojala sam plakati u tišini, kako ga ne bih probudila. Tek drugi tjedan, smogla sam snage pogledati dolje u svoje nove grudi. Bile su savršene.

"Stvarno ne mogu više. Natrpavaš me toliko svaki dan. Bojim se da ću se udebljati." Protestirala sam na još jednu juhu od rajčice koju mi je spremio Jerko. Preselio se kod mene. Odnedavno mi je i kuhao

svaki dan. Toliko je bio dobar prema meni da sam se osjećala krivom što sam se uopće ikad odvažila na ovo.

"Moraš jesti. Znam da te još uvijek sve boli." Kaže nježno i makne mi pramen kose, dok sjedi pokraj mene. Čvrsto je vjerovao u moć juhe od rajčice i njezinu sposobnost rješavanja svih problema i otklanjanju bolesti. Mislim kako se potajno nadao da će ta juha otjerati i moju želju za mijenjanjem svoga tijela. Nju je također smatrao bolesti i bio je u pravu.

"Ma nije jako." Slažem.

"Čuo sam te dok si plakala. Ne želim da skrivaš bol od mene. Budi iskrena. Moram znati oporavljaš li se." nastavi i samo podeblja moju krivnju.

"Bit ću spremna i zdrava dok naše zaručničke večere. Iako mi uopće nije jasno treba li nam to pred toliko ljudi." odvratim nezainteresirano. Njegove plave oči gledaju me prodorno i s punim povjerenjem. Uvjeravaju me kako se samo plašim novih stvari, kao i inače. Kao što sam se bojala i na dan operacije. Tad sam poželjela sve otkazati i Jerko me uvjeravao kako će sve biti dobro. Sigurna sam da žali zbog toga. Moglo je biti po njegovom i ne bih se mijenjala. Samo mislim da me dovoljno dobro znao da je pretpostavio kako bi strah samo odgodio sve do iduće prilike.

"I ti skrivaš od mene nešto. Prečesto se gubiš s telefonom i obavljaš skrivečki razgovore." povučem ga lagano za ruku da bih stigla vidjeti što će mu pisati na licu.

"Rekao sam ti, posao." odvratio je i znala sam da laže. U porukama na njegovom mobitelu nije bilo nikakvih tragova, ali kad sam pitala Kristinu, činilo mi se da na nešto i nekoga sluti. Ni ona mi nije htjela reći na koga. Jednom sam načula njihov razgovor u kojem je Jerko govorio da se neće ponoviti ništa od prošloga puta. Opet nisam povezala na što je mislio.

Činilo mi se da unatoč svim tajnama imamo nekakvu novu razinu zajedništva. Nešto kao brak prije braka. Pitala sam se je li nam brak uistinu potreban da bi živjeli kao u braku. Kao što sam se ponekad pitala treba li mi stvarno sav taj novac. Jedne noći shvatila sam da možda nije potreban meni, ali Jerku bi itekako pomogao. Samo je bio preponosan da to i kaže.

Te noći probudio se sav u znoju s luđačkim pogledom na licu. Bio je to trenutak slabosti i moj prozor da napokon saznam o čemu se radi i koliko je loše. Bilo je jednako loše kao i bol koju sam skrivala od njega, neuspješno. Uz tešku muku koja je izvirala iz njegovih očiju i borbe samoga sa sobom, priznao mi je za Ozrenove ucjene. Iako je imao većinu novca, nije mu želio isplaćivati iz pukog principa jer mu nije dugovao ništa. Priznao mi je i kako će to morati riješiti silom, jer ako on ne poduzme nešto, poduzet će Ozren, a zbog toga se boji za mene i naše obitelji.

"Nisam ni sanjala kako ću živjeti u Sopranosima."

"Daj ne budali, moj posao je častan, a moja obitelj plaća sve poreze i doprinose." brzo je uzvratio.

"Ne ljuti se. Pokušala sam smanjiti napetost, ali zvučalo je krivo."

"Oprosti ti meni. Jako sam napet." rekao je i zagrlio me dok su me pramenovi njegove crne kose dodirivali zaštitnički.

"Ne skrivaj više ništa od mene. Ako želiš, uzmi od moga novca, jer to je i tako sada naš novac."

"Ne. To će uvijek biti tvoj novac. Zaslužuješ imati sve što poželiš." rekao je zacakljenih očiju naivnog dječaka i privinuo me nježno uz sebe, dok napokon nisam zaspala.

Jutro je napokon donijelo mir. Moji snovi bili su većinom noćne more. Mirna koja me pokušava ozlijediti i pokrasti sve što je moje, uključujući i mog zaručnika, Ozren, kojeg nisam niti vidjela, pojavio se kao siva eminencija u mojim snovima. Odjednom je i on želio djelić mog života i svega što me u njemu raduje. Pomišljala sam kako bi bilo kad novac kao sredstvo uopće ne bi postojalo. Oko čega bismo se onda ubijali? Što bi bilo kada bi stvarno željeli dobro jedni drugima i radili sve ono što je u našim interesima, za dobrobit svih? To mi se činio toliko apstraktan koncept i nisam mogla zamisliti nikoga, osim tek one plemenske nacije, koje od milja zovemo primitivnima, da prihvaćaju tu ideju. Bila sam svjesna da mi je obožavanje novca nametnuto, ali nisam mogla ništa poduzeti da više ne budem tako navezana na njega. Novac je postao moje oružje i protetika. Kupovala sam sebi, Jerku, svima koje znam i željela sam još više. Iako sam požalila zbog ugradnje silikona, jer sam ih cijelo vrijeme osjetila u sebi poput stranog tijela, što i jesu, željela sam još uvijek toliko toga promijeniti na sebi. Znala sam da to više ne smijem, barem ne tako vidljivo, jer sam se bojala kako će me to koštati zaručnika. Nije mi rekao da će me ostaviti, ali znala sam da sam posve iscijedila njegovo strpljenje. Već je učinio previše toga za mene. Ništa od toga nije napravio ni za svoju sestru, a kamoli druge djevojke.

Razmišljanje o životu u svijetu bez novca, odagnalo je svu težinu noći i probudilo moj apetit. Kako odnedavno imam i kuhara, jer ne podnosim žensku konkurenciju u kuhinji, zamolila sam da nabrzinu napravi palačinke i jaja sa slaninom za Jerka, a avokado na tost za mene. Još uvijek sam morala paziti na prehranu i piti vitamine, kako bi se što prije oporavila. Izbjegavala sam i previše toga od namirnica, slatkiše, alkohol, kofein, mlijeko. Bilo je dana kad se činilo da živim o kruhu i vodi. Toliko sam željela uspješan život sa svojim novim grudima. Jerko je još uvijek bojažljivo obigravao oko njih, izbjegavajući svaki dodir. Znala sam da je ova operacija bila greška, ali povratka nije bilo. Previše sam bila zalučena i ovisna. Već sam gledala kako filerima ispuniti nepravilnosti na mostu svoga nosa. Ovaj put sam mislila kako bi mi čak uspjelo to napraviti, bez da itko primijeti.

"Šta ova plastičnjača radi ovdje?" pitanje je koje sam čula od jednog volontera u svome prihvatilištu. Ubrzo nakon toga, ostali su ga uputili da mora biti ljubazniji prema meni ili će ga isključiti iz volontiranja. Nisu mu smjeli reći koliko sam zapravo uključena u sve, jer sam im zabranila. Nažalost pitanje je bilo posve legitimno. Počela sam nalikovati na sve one lutkice kojima sam se divila satima preko Instagrama. Mali nosić, velike oči, još veće usne, Jerko sigurno više ni ne zna kako sam izgledala kad smo se upoznali. Ni sama više nisam znala, a bilo je trenutaka kad sam to željela. Druga strana mene koja je uvijek završavala priču, uvjeravala me kako trebam nastaviti uživati u životu, jer sam sve to odavno priželjkivala, samo si sad napokon mogu priuštiti.

Krajem mjeseca i s još nekoliko tjedana do svatova, posve sam se pomirila sa svime i bila zadovoljna sa svojim i Jerkovim zajedničkom životom. Preko tjedna on je radio, a ja sam volontirala. Povremeno bi mi se i on pridružio, a vikendima bismo ili otputovali na neki izlet ili otišli kod mojih i njegovih roditelja. Njegovi su se činili sretni kombinacijom koju smo činili, samo se mama povremeno brinula da nismo nekome opet na piku.

Buđenje kraj njega davalo je smisao svakom mojem jutru, a osjećajući ga pokraj sebe i sve one munje koje su sada pekle i onda kad se nismo dodirivali, vezalo me jače uz njega i opuštalo pred san. Željela sam ukrasti još jedan dan s njim i oboje smo taj petak ostali kod kuće. Otkazali smo apsolutno svima. Mojima je auto bio na servisu, pa sam im po Josipu poslala svoj auto, znajući da Jerko i ja imamo njegov. Nisam željela da se moji roditelji voze taksijima, jer to odavno više nisam smatrala sigurnim, niti dostojnim njih. Osjećala sam kako je moja bahatost malo dobila na snazi, ali još sam se uvjeravala kako je to posve normalna doza. To jutro stigao je poziv od susjede, one za čijeg muža je mama skupljala novce. Iste one susjede, čiji je mlađi sin opljačkao kuću mojih roditelja kad se vratio na vikend iz Njemačke i prijetio pištoljem mome ocu. Ista ona nazvala me da mi javi kako bi bilo dobro kad bih što hitnije došla do naše obiteljske kuće u Samoboru. Rekla je to takvim glasom, da sam znala kako nemam izbora, jer je nešto ozbiljno u pitanju. Jerko je vozio bez pogovora, dok sam ja šutjela pokraj njega.

Na ulazu u našu ulicu već je stajala policijska blokada. Sav promet tamo bio je zabranjen. Nekolicina ljudi hodala je ulicom i nešto se došaptavala, pogledavajući prema Jerku koji je preko spuštenog prozora pokušavao doznati nešto više.

Sjećam se žeđi. Bila je gusta i teška. Osjećala sam se kao da je trajala cijelu vječnost. Gorjela je u meni pobjedonosno i iscrpljujuće. Izletjela sam iz auta i ostavila otvorena vrata. Zatim sam probila policijsku traku i krenula trčati prema kući svojih roditelja. Policajac me pokušao zaustaviti, ali nije se snašao. Osjećala sam samo svoja stopala kako se odbijaju od beton i guraju me brže i dalje prema naprijed. Znala sam da me Jerkov pogled prati, ali da ne može zaustaviti ono što slijedi. Ni sam nije bio posve siguran što je to i kolika je šteta.

Sjećam se gorke žeđi. Pratili su je prizori kuća ulice u kojoj sam odrasla. Oči susjeda s prozora, koji ne mogu odvratiti pogled. Pogledi koji me zapanjeno promatraju dok trčim prema kući svojih roditelja. Zgarište od moga auta ispred njihove kuće, sad je ograđeno policijskom linijom, a vozilo hitne pomoći je na odlasku i ne mogu ga zaustaviti, ma koliko brzo trčala. Gubim kontrolu nad svojim koljenima i padam. Ustajem se, ali ubrzo padam još jednom. Žeđ i žaljenje sad su jedna bol. Padam pred ulazom u kuću, jer je i ona sada okružena policijom i zapečaćena policijskom trakom, koju sam u padu strgala. Vidim Jerka iz daljine dok razgovara s policajcem koji je na odlasku. Ostali policajci iz kuće uporno me izbacuju van, ali ne surađujem i vuku me po betonu ceste i deru moje traperice i koljena. Krvavih koljena sjedim na cesti. Sve mi je jasno. Ubila sam svoje roditelje.

Jerko dolazi do mene i diže me s tla. Gledam njegove usne kako se miču i pokušavaju mi nešto reći, ali zvuk ne dopire do mene. Onih sekundi kada uši čuju nešto, ne prepoznaju riječi niti sadržaj. Ostavlja me samu nekoliko trenutaka dok policajka stoji samnom. Ti odvrtni policajci. Nisu ništa učinili. Nisu

uhvatili Mirnu, nakon što mi je provalila u kuću i opljačkala sve, niti su uhvatili onog jadnika s bivšeg posla. Zašto stojte tu? Jasno je da ništa neće riješiti. Jedna od njih mi pokušava nešto reći, ali gledam u nju s gađenjem, dok napokon ne smognem snage i ustanem.

Jerko stane autom i izađe po mene. Primi me snažno za ruku i ugura me u auto, neprekidno pogledavajući oko nas, kao da nas netko drži na nišanu. Ne razumije kako me nije briga. Neka me ubiju. Nije me više briga. Sjedam jedva u auto, dok me on gura i ubacuje mi nogu po nogu.

"Roditelji su ti dobro." izusti, nakon što smo krenuli u nepoznatom smjeru.

"Nisu poginuli u eksploziji?" izgovorim, a stanje šoka krene popuštati.

"Ne. U postaji su. Idemo po njih. Nećemo više gubiti niti trena. Netko te htio ubiti, ali nije očekivao njih u tvome autu. Očito taj netko nije znao da to više nije tvoja kuća."

"Razgovarala sam s Mirnom. Promatrala me mjesecima iz susjedine kuće. Iako, ne čini mi se dovoljno sposobna za ovo." priznam i vidim ne tako iznenađen izraz lica na Jerku.

"Znam. Pratio sam te. I prije nego što počneš vikati na mene, morao sam. Pogledaj što nam se događa." Parkira napokon pred postaju i naredi mi da ostanem u autu. Po njegovom pogledu, jasno mi je kako nemam izbora, iako se sve u meni opire. Odselit ću ih daleko. Kupit ću im veliko imanje, udaljeno od svih. Tamo gdje ih nitko ne poznaje. Odlučim o svemu za manje od minute. Ostalih desetak, koliko Jerku treba da ih dovede iz postaje, prolazi kao deset dana. Preznojim se nekoliko puta i pogledavam cijelo vrijeme oko sebe kao zadnji luđak, jer ponovno imam sve za izgubiti.

*

Sunčani zimski dan mirno je prolazio na Jerkov i Norin vjenčani dan. Iako su željeli što manje gostiju, ipak su imali stotinjak najbližih. Dok je promatrala svoj odraz u zrcalu, pokušavala je pronaći razliku između svog odraza otprije nešto više od sat vremena, kad još nije bila udana. Gospođa Glasnović, izgledala je identično onoj istoj nesigurnoj gospođici Desanti, koja je jednom u životu imala ludu sreću. Gospođa Glasnović imala je svoju prvu ludu sreću u novom životu, dobila je muškarca koji je iskreno voli i zna sve o njoj. Novu priliku koju je dobila sa svojim roditeljima, ovaj put je iskoristila pametnije. Iz jednadžbe je uklonila skupi auto, kuću, namještaj, odjeću. Nastojala je da sve bude nezamjetno i uredno. To je bila odrednica koju je sada rado prihvaćala. Kupila je kuću za njih u Gračanima. To joj se činilo dovoljno daleko od svih koje su znali. Mislila je kako će njima teško pasti preseljenje, ali činilo se kako im je sve tamo dovoljno dosadilo, da su bili spremni krenuti dalje. Tamo gdje ih nitko ne poznaje. Ponos u njihovim očima dok su je gledali kako izlazi iz crkve, osjetila je cijelo vrijeme na sebi, kao zaštitu.

Tog poslijepodneva sunce je bilo tako toplo i postojano, da je dok se vozila prema sali maštala kako je proljetni dan. Idealni mjesec njihove svadbe bio bi joj svibanj, ali Jerko je bio taj koji je sve požurivao.

Stalno ju je pratila nelagoda kako je svima potrebno objasniti da nije trudna. Nije joj se sviđao taj osjećaj da ljudi misle kako je išta isforsirala. Iako nikome od najbližih članova Jerkove obitelji takvo što nije smetalo, niti bilo na pameti, imala je gladnu potrebu biti savršena mladenka, snaha i žena. Za razliku od svih obitelji svojih bivših dečkiju, svi Glasnovići su joj se iskreno sviđali i osjećala se prihvaćenom. Iako je u početku gajila strah od toga kako će Kristina naposljetku prihvatiti njihovu vezu, sve je nekim čudom ispalo jako dobro. Kristina je odnedavno bila u vezi s vodećim proizvođačem elektroničkih cigareta, koji je svježije ostavio svoju ženu zbog nje. Jerko je negodovao zbog njihove veze, ali Nori se Kristina nikad nije činila sretnija. Promatrala ih je krišom u sali dok su se zaljubljeno gledali i iako bi mnogima djelovali kao potpuni klišeji, nešto je u njima bilo neopisivo iskreno i nježno.

"Ne puštaj mi ruku. Znaš da mi plesanje ne ide." polutiho joj je dobacio Jerko dok su ulazili u salu. Namignula mu je i pomazila ga palcem po dlanu. Nikad joj se nisu sviđali takvi klišeizirani svatovi. Ipak, plesala je prvi svadbeni ples i osjećala se tako sretnom, kao da lebdi. Uvijek kad bi bila u tuđim svatovima i gledala mladence kako plešu prvi ples, smijala bi im se duboko u sebi. Nije shvaćala čemu to glupo zadovoljavanje forme. Svi i tako znaju da ste u braku. Čemu to glupavo i primitivno paradiranje? Bila je to jedna od onih stvari koja je bila nešto zbog drugih, a ne zbog mladenaca. Dobra stvar bila je upravo u tome što je bio potpuni mrak u sali, zbog čega se nije osjećala kao utrenirana majmunica. Mogla se pretvarati kako svoj trik izvodi u privatnosti svoje kuće, samo za Jerkove oči. Tako joj se činilo intimnije, stvarnije. Kad su se ponovno upalila svjetla, sve što je željela je nestati u kutu prostorije. Nije voljela svoju ljubavnu intimu izlagati pred tolikim brojem ljudi. Prvo taj ples, onda torta, zatim ples s mladom. Morao joj je obećati kako će ovo posljednje izbaciti. U svemu mu je udovoljila, ali ovo zadnje nije mogla. On je bio puno tradicionalniji po tom pitanju. Nora je mogla imati vjenčanje i na plaži uz more, od tek nekoliko ljudi.

"Noge me ubijaju." šapnula je diskretno.

"Ne volim što je povelu i njega. Preblizu je obitelji, a daleko je od toga da to i postane." dekoncentrirano je nastavio Jerko, pogledavajući prema Kristininom dečku. Nora ga je smirivala i govorila mu kako joj se čine sretni, ali ništa od toga nije gasilo njegovo nezadovoljstvo.

"Nešto mi smeta kod njega. Ne mogu točno pročitati što, ali nešto ne valja." nastavio bi povremeno ostatak večeri.

"Pusti joj neka bude sretna. Pa dok traje." šapnula mu je na uho dok je opet plesao s njom. Ovaj puta dok ih nitko nije gledao. Preobula se u tenisice ispod vjenčanice. Morala je iskoristiti ovu večer, dok on tako silno želi plesati s njom. Nije znala kad će mu se ta želja opet javiti i lakše će pretrpjeti sramotu, ako je netko vidi u tenisicama, nego žaljenje da presjedi veći dio večeri. Koliko god udobne bile one sandale, nakon cijelog dana u njima, osjećala je kako joj živci lagano odumiru.

"Volim te. Jedva čekam živjeti s tobom." rekao je.

"Kao da već nismo živjeli zajedno. Iako, nadam se da mi sad nećeš reći, kako si se samo pretvarao da si ugodan cimer." Nadigla je obrve dok se glupirala.

"Upravo to. Više nismo samo cimeri." Poljubio ju je o obraz i opet ih je stresao elektricitet. Odskočio je usnama od nje. "Možda ti imaš neku tajnu. Možda samo glumiš urednost i nježnost. Tko zna kraj koga ću se probuditi sutra." nastavio je, kao da oko njih nema nikoga.

"Razmišljao sam o onoj našoj ideji. Wellness centar na moru. Bilo bi to divno. Nešto u Dubrovniku, bilo bi nam idealno. Koliko imali malo kvadrata za život, uvijek vole kad im se otvaraju wellnessi za turiste. Ako ne budemo mogli isposlovati dozvolu u gradu, mogli bismo i na Lokrum. Tamo smo onda cijelo ljeto, a zimi radimo u Zagrebu."

Dok je pričao, Nora je uživala. Voljela je muškarca s planom. Oni besposleni uvijek su puni glupih i dosadnih ideja o tisuću i jednom druženju s prijateljima u birtiji. Pravi muškarci rade, imaju planove i stvaraju nešto u životu. Zahvaljavujući njemu i ona je polako hranila želju o otvaranju vlastita posla. Zapravo, wellness industrija dugo ju je privlačila i sad je imala muškarca koji je dijelio njezinu ljubav za privatnim poduzetništvom i wellnessom. Dosad je bila korisnica tolikih oaza i tretmana za opuštanje i uljepšavanje, da je bila sigurna kako će njih dvoje stvoriti nešto posebno.

Nakon što je napokon cijeli dan završio i dalje se osjećala kao netipična mladenka. Iako se cijeli dan trudila biti što bolja i veselija prema svima, jedva je čekala kad će se napokon uputiti kući. Prije nego što su krenuli kući, pozvali su roditelje, njegove i njezine, zajedno s Kristinom i njezinim dečkom na druženje i rani ručak kod njih. Nisu stigli previše razgovarati s njima cijeli dan i svi su bili iscrpljeni od ovako brzinski planiranih svatova. Bila je uvjerena kako će Jerkove riječi koje je uputio njezinim roditeljima u sali, pamti ti dok je živa. "Žao mi je što smo sve ovako morali ubrzati, ali ja jednostavno nisam mogao dočekati što prije oženiti vašu kći."

Mnogih lica nije se niti sjećala, ali u srcu je nosila lica onih najbližih te večeri. Cijelim putem do kuće ljubio joj je ruke, a za njima je naravno vozilo osiguranje. Od onoga dana, Jerko više ništa nije prepuštao slučaju.

"Da nema ovog skupog auta, ove kuće, iz koje se ne moramo seliti, ako se mene pita, ni sveg ovog novca, ja bih te jednako željela. Želim da to znaš." šapnula mu je. Riječi su putovale jekom po prostorijama kuće. Nije znala odakle joj potreba za tim, ali htjela je da zna kako bi voljela njih dvoje i bez svega što imaju na raspolaganju.

"Mislim da bih ja to trebao tebi reći. Da nemaš ni lipe na računu, ženio bih te, jer znam da me iskreno voliš. Želio sam da imamo novu kuću, jer se u ovoj toliko toga dogodilo. Htio sam novi početak za nas. Razmisli o tome. Iako, ako ne želiš da trošimo novce na to, morat ćemo malo proširiti ormar i za moje stvari. Kako je moguće da od četiri ugradbena ormara i jednoj čitavoj prostoriji ormara, ja imam samo tri ladice?" Smijao se, iako mu stvarno nije bilo jasno. Nije bio ni svjestan koliko stvari ima. Bila je kao onaj opsesivno kompulzivni skupljač stvari. Iako su sve stvari bile uredno složene prema bojama i prigodi, sve je bilo na knap i pomalo stiješnjeno. Čovjek bi očekivao kako bi za vjenčanicu odabrala

nešto unikatno i ekskluzivno, s materijalom koje je izrađivala odabrana skupina slijepih časnih sestara s udaljenog izoliranog otoka, koji se posjećuje jednom u deset godina. Ipak, oduševila ga je kad je odabrala tek jednostavnu haljinu iz lokalnog dućana u centru, koja se mogla nositi i za običnih dana na večeru. Bila je puna kontradiktornosti i iznenađenja. Već je vidio kako bi je mnogi muškarci krivo shvatili i uplašili se njezinog ukusa ili ponašanja, a vjerojatno i planova i snova, ali njemu je bilo drago da on nije učinio takvu grešku. Možda i bi da je nije vidio onaj dan, zabrinuta lica, dok je čekao na semaforu. Nije mislio kako će se ikada više sresti, ali počeo je vjerovati da u životu ipak postoji netko veći koji ima plan i zna sve bolje nego mi, puki korisnici ovog svijeta.

"Ako želiš, idemo odmah izmjeriti prostor za tvoj ugradbeni ormar."

"Ne. Sad idemo sve zaključati, upaliti alarme i napuniti kadu za dvoje."

"Savršeno. Čak i ako izostavimo ovo s alarmima zvučimo kao krajnji paranoici."

"Ali ljubavi, mi jesmo paranoici. S razlogom." Poljubio ju je dok su oboje išli prema vratima i utipkavali lozinke od deset znamenki. Čuvari su već bili na svojim mjestima za radnu noć pred njima.

*

Iako je obećala samoj sebi da neće, nije mogla prestati u podsvijesti razmišljati o Jerkovom dogovoru s Ozrenom. Onoga dana nakon što su bili u policiji, Jerko je pokrenuo zavjet šutnje o tome. Obavljao je tajnovite pozive iza zatvorenih vrata sobe, odgovarao na kasnonoćne mailove, koje je potom manično sve brisao. Često je koristio jednokratne kartice, koje je nakon svakog takvog razgovora iza zatvorenih vrata skrivečki bacao u smeće. Predosjećala je kako će mu vratiti za pokušaj ubojstva namijenjen njoj. Da je kojim slučajem odlučio ne poduzeti ništa, prestala bi ga cijeniti, ali ovako ga je cijenila i bojala se za njega. Možda je nekad bolje živjeti sa strahom, nego bez ugleda. Znala je kako ovaj nikada neće prestati iznuđivati novac od Jerka, a isto tako znala je da on to neće moći još dugo izdržati. Plaćanje danka nije bilo u opisu njegova karaktera, a njegov ponos i inat voljela je koliko i njegove vrline i znala da će morati prihvatiti sve što je odlučio.

Pogledavanje preko ramena, kupovina i odlazak do grada uz pratnju, postale su svakodnevica. Svaki put kad bi palila auto, na tren bi joj zastalo srce, dok se motor napokon ne bi oglasio i dok bi shvatila kako je još uvijek živa. Potom bi odahnula i krenula s vožnjom. Bilo je dana kada bi svaki dan prije nego što bi isparkirala svoj ili Jerkov auto, netko od osiguranja pregledao što se nalazi ispod auta ili unutar haube. To je sad već bila posve normalna radnja i Nora ju je prihvaćala s blagom ležernošću. I tako se prije jednako bojala, samo drugih stvari. Bojala se provjeravanja računa, online plaćanja, strepila na pozive nepoznatih brojeva, mjesečnih računa, neplaniranih putovanja koje iziskuju dodatne troškove, raznih ustezanja prije i nakon što bi se počastila jednom godišnje putovanjem u inozemstvo ili nekim boljim cipelama. Strah od raznih mučenja na poslu, koje je morala trpjeti s osmijehom, ne bi li napokon dobila taj ugovor na stalno, bio je jednako jak kao strah za goli život. Strah je uvijek bio tu, samo je intenzitet varirao. Većinu vremena zaboravila bi na to da je čuvana i da

ju je netko pokušao ubiti, jer bi uživala u kupovini, uređenju doma, stvaranju doma s mužem, raznim tečajevima i dobrotvornim radom. Bilo im je toliko lijepo da su odlučili odgoditi medeni mjesec. I tako su mogli otići kad god bi se odlučili na to. Nisu morali iskoristiti novac od rođaka ili kredita koji su podignuli kako bi započeli s otplatom što prije.

*

NORA

Tog jutra Jerko je uletio ljutito u spavaću sobu, poslije razgovora s Kristinom. Mirisao je na svježju citrusnu kolonjsku vodicu s notama sandalovine. Prvo je pogledao na moja bosa stopala koja su provirivala ispod pokrivača, a onda se vjerojatno prisjetio o čemu je razgovarao s njom i bijes mu je opet obuzeo lice. Morala sam posegnuti za uvjetovanom nježnošću, kako bi od njega izvukla priznanje. Saznao je kako i Kristina isplaćuje Ozrenovim ljudima kako im ne bi uništavao poslovnice i pustio obitelji na miru. S pravom se osjećao prevarenim.

"Moraš ostati ovdje na sigurnom večeras. Imam neki dogovor i ne želim da si vani čak ni s osiguranjem." kaže i sjetim se kako posljednji put kad smo vodili takav razgovor, Josip je još uvijek bio živ i dio našeg tima osiguranja. Još uvijek se sjećam kako je njegova žena plakala kad smo joj oboje išli priopćiti vijest. Gledala nas je s takvim prijezirom, da me još ponekad progoni taj njezin hladni pogled. Imala je pravo. Da nije bilo nas i naše nesmotrenosti, on možda ne bi poginuo. Iako je radio svoj posao, vjerojatno nikad nije očekivao da će postati tako gadno u jednom trenutku. Ipak nije čuvao ni mafijaše ni političare, nego poduzetnika i njegovu ženu milijunašicu. Rad za nas ispostavio se gorim od najgorih.

"Pretpostavljam da je uzaludno pitati te u vezi čega i s kim? Da nisam tako lakovjerna, vjerojatno bih posumnjala u tvoju vjernost." odvratim i zaigram se prstima s njegovom kragom.

"Ne luduj. Znaš da te nikada ne bih prevario. Ovo je posao ili točnije pokušavanje održavanja istoga." Pogledala sam ga mirno dok je govorio, ali predobro me već znao i bilo je prekasno.

"Nemoj da ti pada na pamet da me slijediš. Moglo bi biti opasno."

"Onda ne idi ni ti. Ne želim postati udovica prvi mjesec nakon udaje. I ne ljuti se na sestru, on je samo iskorištavao situaciju. Možda bih i ja mogla nekako pomoći kad bih znala o čemu se radi i kakav si plan smislio." Približim svoj pogled njegovom, jer to gotovo uvijek upali. Postao je sve slabiji na mene. Misli sam kako će se to izgubiti kad počnemo živjeti zajedno, ali energija i strast među nama kao da je dobila na jačini i trajnosti. Ponekad bi me samo ovlaš dotaknuo rukom po leđima i sva bih zadrhtala od njegova dodira. Pogledao bi me u redu u trgovini svojim sivim očima i sve oko nas bi stalo i potpuno nestalo. Trebalo bi mi previše vremena dok bi se napokon vratila u stvarnost i ponovno profunkcionirala. Njegovi dodiri i želja zamnom, govorili su mi da ni njemu nije bilo ništa lakše. Buđenje bez njega više nije imalo smisla i nije bilo moguće. Čak ni na svoje prvo dalje poslovno

putovanje nije želio bez mene, iako se radilo o svega tjedan dana. Tretirali smo ga kao probni medeni mjesec, iako je većinom Jerko proveo vrijeme u rudniku na iskopinama zlata i u dogovorima s prodavačima.

S putovanja smo se vratili još više zaljubljeni, kao da je još više od onoga koliko smo bili zaljubljeni bilo moguće. Vatukoula, naselje na Fidžiju probudilo je sva naša osjetila. Divlja klima i priroda još su nas više izoštrili jedno na drugo, nego ona vlaga i vrešina sunca na Mauricijusu. Ego mu je porastao i osjećao se tako moćnim kad je napokon sklopio poslovnu suradnju za idućih sedam godina s Fidži Gold Projektima, čija je specijaliziranost bila iskopavanje zlata i proizvodnja zlata, srebra i cementa. Tamo sam vidjela jednu novu verziju svoga muža. Onu divlju, neukrotivu i tako poduzetnu. Sve što je izlazilo iz njegovih usta, imalo je smisla i svaki naš trenutak mi se činio kao da smo se oduvijek trebali upoznati i biti zajedno. Nisam tada s njim razgovarala o tome, ali ništa drugo nije moglo objasniti kako smo na tako bizaran i bezvezan način stupili u kontakt jedno s drugim. Kad mi je priznao da me promatrao i razmišljao o meni još prije nego me upoznao, osjetila sam kako me zemaljski omotač stješnjava i sabire ne bi li mi ukazao "Hej, pogledaj, on je tu samo zbog tebe!".

Nešto u meni aktiviralo je duboke osjećaje privrženosti prema njemu od prvog našeg pogleda u mraku tog bizarnog noćnog kluba. Iako sam samo sebe preispitivala ne radi li se ipak o prevelikom broju čaša pjenušca ili samoj činjenici da već dugo nisam bila tako blizu muškarca kojeg sam poštivala s već prvom izgovorenom riječi, svaku sumnju otpisala sam bez previše razmišljanja.

Svake večeri u tom opskurnom i nimalo glamuroznom odmaralištu Waikiki Castaway potajno sam maštala kako ćemo napraviti dijete i spontano odlučiti tamo i ostati. I tako smo željeli otvoriti svoj wellness centar. Ima li boljeg mjesta od neistraženog i pomalo dalekog Fidžija?

"Moram ići. Ako mislimo mirno nastaviti živjeti." vrati me u stvarnost. "O čemu razmišljaš?"

"O našem putovanju na Fidži." Zatvorim oči i nosnice zarijem u njegov vrat. Polako udahnem i nahranim se njegovim mirisnim molekulama. Ispune me do zadnje šupljine.

"Vratit ćemo se opet tamo. Možda bismo mogli otputovati i privatno, otkriti one nenaseljene otoke i istraživati plaže na njima." Govorio je sneno i pomalo umorno, iako je pred njim bio dan ispunjen sastancima i planom o kojem nisam smjela znati ništa. Znala sam sve i glupa sam što ga uopće puštam na miru. Znam da se radi o osveti. Jerko se rijetko osvećuje. Od nas dvoje, ja sam ta koja se svađa i sklona je eksplozivnosti. Bilo tko od svih ljudi koji nas poznaju, kladili bi se kako bih upravo ja povukla okidač i upucala nekoga, a ne Jerko. Samo nitko ne zna bolje od mene, da kad se on osvećuje, to je brutalno i hladno, jer obično ima opravdani razlog. Bez obzira na sve, voljela bih da ne ustraje s tim planom, jer me već dulje vrijeme prati loš osjećaj da živimo na darovanom vremenu. Još od onda kad su mi zamalo raznijeli roditelje. Znam još od tada da se situacija u kojoj se nalazimo, neće tako skoro smiriti. Zato i nisam željela da kupujemo novu kuću, nego bih radije da se svi, zajedno sa svojim obiteljima preselimo što dalje. U suprotnom, imam loš osjećaj kako ćemo žaliti zbog toga što nismo.

"Obožavao sam Fidži s tobom." nastavio je, kao da mu osveta do maloprije nije bila u mislima. Cijelo moje lice počivalo je tih nekoliko intenzivnih trenutaka između njegovih dlanova, dok su prolazile sekunde u tišini.

"Budi oprezan. Ako se ne vratiš večeras do devet. Ići ću po tebe i znaj da dobro gađam. Barem ako mi meta nije predaleko. Ako je daleko, dobro ću je onesposobiti dok joj se ne približim." rekla sam baš kao da sam ga htjela naživcirati.

"Ne govori gluposti. Znaš da je to sve posao i ovaj put, posljednji je put. Nemam snage ni vremena za ovakve stvari. Čeka me život s tobom. A posao je napokon krenuo još bolje. Tata mi je rekao kako mi planira ostaviti tvrtku. Kristina još ne zna. Nadala se kako će ona biti ta, ali tata je odlučio ovo poslije Fidžija. Nemoj me tako gledati, isplatit ću je dobro. Neće joj nedostajati ni kune za lagodan život, na koji je navikla. Iako bih volio da nju, a i tebe ne znaju najbolji kirurzi u regiji. Ima i drugih stvari za koje se isplati puno potrošiti. Ali skinut ću te ja već s te tvoje taštine. Ne brini." Poljubio me, nakon što me iznenada uzeo u naručje kao malu djevojčicu i uživao u okusu mojih usana. Jezik mu je bio tako nježan i svadljiv. Gledam ga kako odlazi i gubim osjet u nogama. Povlastica je gledati ga i kako odlazi. Njegovi koraci lupkaju po mojoj stidnoj kosti i želim ga. Odjednom se osjećam tako slaba. Moje tijelo zna da će ostati bez njega neko vrijeme danas i to ga slabi. Slaba sam od želje za njim. Njegove snažne, utrenirane ruke, glas koji pretpostavlja autoritet i govor čiji me sadržaj uvijek i iznova zanima. Osjetim njegovu prisutnost u prostoriji, čak i kad nije pokraj mene. Oduvijek sam vjerovala da nam je svako vrijeme s osobom u koju smo zaljubljeni ograničeno. On je prvi muškarac zbog kojeg se nadam kako nemam pravo.

*

Jerko je žurio naći se s osobom od povjerenja koja bi se morala moći približiti Ozrenu. Znao je da će sve biti u redu samo ako prežive noćas i sve prođe prema planu. Bio je to očev prijatelj iz dana kada su tek počinjali sa stvaranjem poslova i imali tek jednu poslovnicu. Tada nije bilo toliko naprednih sigurnosnih sustava i većina prijevoza i skladištenja morala se odrađivati planirano i uz dobro osiguranje, koje nije smjelo privlačiti preveliku pozornost. Mateo je znao biti nevidljiv i učinkovit. Jerko je bio dovoljno pametan da ga nikada ne pita za njegovo pravo ime. Znao je da mu je bolje ako ga niti ne zna.

Mateo je bio dovoljno upućen u obiteljsku situaciju i znao za pokušaj ubojstva Nore i njezinih roditelja. Pozvao je još jednog od bivših kolega iz onih dana, kada je svijet bio puno jednostavniji i malo više okrutan, pogotovo kad se radilo o trgovini zlatom. Zlato je uvijek bilo početak svih nevolja. Upravo je od takvog posla još u mladosti odgovarao Jerkovog oca, jer je znao kako će mu on i djeca i svi koji budu imali veze s njima u životu, imati problema.

"To ti je kao da si postao milijunaš i cijela ulica zna za tebe." rekao je. "Imaš metu na čelu i leđima." Nije znao kako su Jerko i Nora dvostruka opasnost. Volio je Jerka. Za njega je on još uvijek bio onaj

mali zbunjeni i ratoborni dječak kojemu je bio na krštenju. Roditelji su mu bili tako sretni kad se rodio, željeli su da cijeli svijet upozna njihova sina. Tada su radili i mnoge greške, kao što su pozivanje svih susjeda u svoju kuću i otkrivanje previše toga o svome životu. To su bila drugačija vremena i ljudi su većinom bili samo zavidni, pa je ostajalo samo na tome. U današnje vrijeme krize i prevelikog veličanja krivih vrijednosti, a i zbog slabog odgoja većine mladih, taj isti mali Jerko za njega je sada bio žrtva uspjeha vlastite obitelji. Sigurno je već do sada postao svjestan koliko mu ljudi može biti prijetnja. Bilo mu je krivo što još uvijek nije upoznao njegovu djevojku. Nadao se kako nije jedna od onih koja samo glumi da joj nije stalo do novaca. Želio je Jerku pravu ženu pokraj sebe, jer je smatrao kako se samo uz pravu ženu može postati pravi ostvareni muškarac. Njegova žena stradala je prije desetak godina u prometnoj nesreći. Bila je izložena tolikim opasnostima od kojih ju je uspio štititi cijeli život i onda se dogodila ta glupa, tako bizarna nezgoda, gdje je mladi i neiskusni vozač, naletio na nju svojim dostavljačkim vozilom. Prisjeti se toga svaki puta kada se vozi Radničkom cestom. Volio bi da taj dan nije morao biti poslom u Splitu.

Prolazio je u glavi kroz plan. Plan je bio predati Ozrena policiji, ali ako se to ne dogodi, a sumnjao je da hoće, morat će ga posve ukloniti. Prije nekoliko dana mislio je kako mali Jerko na takvo nešto nije spreman, ali danas njegovo lice poprimilo je neku novu notu ozbiljnosti. Kao da je imao puno više za izgubiti. Sve je to bilo upravo zbog vjenčanja. Da nije bio u Rusiji, stigao bi i on u svatove, vidjeti u kakvog je mladića izrastao njegov mezimac, ali imao je neodgovornih obaveza.

"Oprostite što sam Vas uvukao u ovo. Ali nisam znao kome se obratiti. Vi jedini imate veze u policiji, barem onom dijelu policije, kojemu generator nije korupcija." rekao je Jerko nervozno što ovo radi bez očeva znanja. Ulica podno Gračana bila je posve tiha, dok su tek nezainteresirano prolazili biciklisti sa slušalicama u ušima i pokoja mačka preskačući zidove.

"Ti si mi poput sina. Drago mi je što se oslanjaš na mene. Jedino mi je krivo što tvoj otac ne zna za ovo. I dalje mislim da si Marku trebao reći, ali odluka je na tebi. Ja ću svoj dio posla odraditi i riješiti te budale. Ovo nije prvi nadobudni narkomanski probisvijet s kojim ću imati posla. Riješit ću ga sa zadovoljstvom." rekao je tiho protisnuvši riječi kroz zastrašujuće stisnute zube, dok je dlanom ohrabrujuće tapšao Jerka po leđima.

"Mislite li da to neće ići legalno?" Upitao je Jerko, a kapljica znoja orosila mu je čelo. Posramio je se u tom trenutku. Nije želio pokazati toliku slabost niti strah pred ovako hrabrim i čvrstim čovjekom kojemu se divio.

"Ne govori ništa i ne brini se. Riješit ćemo. Moraš biti na oprezu. Nazvat ću te na ovo. Ne govori ništa svojoj ženi. Ne vjeruj nikome." Pruži mu mobitel s jednokratnom karticom.

"Nori vjerujem, ali joj ne govorim zbog sigurnosti."

"Kad se ovo završi, očekujem je napokon upoznati. Moja Karla bila bi sretna da zna kako si se oženio. Voljela te kao da si njezin." rekao je, podragao ga po obrazu i nestao bez pozdrava.

Jerko je naslonio glavu natrag na upravljač auta. Zatvorio je oči i zamislio svijet bez komplikacija, ali znao je da sad mora biti snažan. Već ih je vidio kako ponovno putuju zajedno na Fidži, a potom se vraćaju, puni ideja, koje prenose na svoj projekt na Lokrumu. To je bilo vrijedno svake žrtve.

"Voli te. Nemoj ovo zajebati." rekla mu je Kristina, još poslije povratka iz Španjolske. Bila je naučena na njegov manjak samopouzdanja i slab ego koji ga je tjerao od žene do žene, čim bi osjetio da je predugo na jednom mjestu. S Norom je bilo drugačije. Bila je krhka, ali i samodostatna. Mogla je biti sama, ali i srasti s njim. Kod nje sve je bila stvar izbora, a to ga je beskrajno intrigiralo. Ostao bi uz nju čak i da nije bilo tolike kemije. Nijednom još nije doživio toliko iskri i elektriciteta. Osjećao se kao da su u Faradayevom kavezu kad god je bio pokraj nje. Munje su udarale, ali nisu prodirale. Svi oko njih mogli su stradati od udara, ali ne i njih dvoje. Još uvijek se grize zbog toga što se u početku i dalje viđao sa Stelom. Nora kao da je predosjetila i izbjegavala ga je u početku. Gledala u njega, ali kad god bi joj se približio gledala bi kroz njega. Osjećao je to i to što je njezinu blizinu morao zaslužiti, frustriralo ga je. Trebao je prestati sa Stelom iste noći kad ju je ponovno ugledao u klubu. Zamalo se još jednom poskliznuo poslije Ibize, ali Kristina je saznala. Čudno je kako Nora još uvijek misli da je ona trebala Kristinino odobrenje, ali Jerko je taj od kojeg ju je Kristina pokušala zaštititi.

Sad je samo trebalo čekati poziv. Jedino što mu je pomagalo da ostane priseban bilo je traženje boravka na Fidžiju za njih dvoje. Ovaj put ići će na medeni mjesec. Znao je da će to iznenaditi Noru, ali i da je to jedina moguća destinacija.

*

NORA

Mrak se polako spustio otkad sam krenula kružiti po kući i provjeravati sva vrata i prozore. Isprva sam to činila posve nesvjesno, a kasnije sam nastavila. Još jedan pogled prema glavnom ulazu. Čuvari su na svojim mjestima. Auti sporo prolaze niz ulicu. Susjedi se jedva vide iza navučenih zastora. Nitko nije ovako napet kao ja. Za vrhunac svoje napetosti odlučim otvoriti sef s pištoljem i stavim ga pokraj sebe na torbu. Spremila sam samo nekoliko najnužnijih stvari za slučaj da brzo moram napustiti kuću i samo ubaciti najnužnije u auto u bijegu. Moj život može se slobodno tako zvati; iz straha u bijeg, iz bijega u strah.

Televizor s vijestima u pozadini, pizza se peče u pećnici. Jednom kad su ruke krenule, nisam ih više mogla zaustaviti. Sav nemir u meni pretočile su u vlastite kretnje. Čak sam i tijesto sama zamijesila. Onako kako su me naučili na tečaju kuhanja. Ispalo je savršeno, kao da sam pizza majstor. Nitko ne bi slutio pri pogledu na pleh koliko je neizvjesnosti u meni.

Zatvaram oči. Osluškujem zvukove. Danas je bila pucnjava u Dubravi, kažu vijesti. Čujem gume auta na prilazu. Po zvuku motora znam da je Jerkov GLA, automatik. Zvuk zatvaranja vrata potvrdi mi misao.

"Hej, kako si?" Poljubi me u vrat, dok se pretvaram zaposlena u kuhinji, iako je pizza već gotova, a pećnica isključena.

"Ja, dobro. Čekam tebe da se vratiš s onog o čemu ništa ne smijem znati." odvratim cinično.

"Sve je u redu. Što će ti torba u dnevnom boravku? Ostavljaš me?" dobaci sa smiješkom. Malo me razljuti njegova lagodna priča, dok je u meni previranje svih vrsta.

"Možda." otrknem ozbiljna lica i to mu namršti lice. Mobitel mu zazvoni i brzo se opet izgubi u drugoj sobi u tihim razgovorima. Njegov mobitel je na pultu. Očito ima još jedan. Upalim ekran na njegovom, ali nema nikakvih poruka, mailova, niti informacija za mene. Ne mogu više ovako.

"Ili daj da ih sve ubijem ili ću ispaliti metak u sebe, Jerko. Ne mogu više ovako." ispalim tek nakon što je ušao natrag u kuhinju. "Bacaš kartice i šapućeš meni iza leđa. Ovo je daleko previše od onoga što jedan *control freak* može podnijeti." Krenem oblačiti kabanicu i primim se za ključeve auta, ali on me zaustavi.

"Gdje ćeš sad? Ne možemo nigdje. Nije pametno. Molim te, izdrži još malo." kaže i smiri mi ruku u svojoj. Popustim, jer znam da ima pravo. Samo ne znam hoće li to biti dovoljno mom karakteru za strpljenje. Već mi zamjera što sam popustila prebrzo. Srami se koliko sam slaba na njega.

"Reci mi svoje lozinke na mobitelima." Ne odustajem, jer više ne znam kako bih protestirala protiv svega ovoga.

"Uklanjam ih." Primi mobitel u ruku i krene tipkati.

"Idemo pogledati neki film. Gladan sam, a sigurno si i ti." Udahne zatvorenih očiju miris koji mami iz pećnice. Primim ga za ruku i dopustim mu da me odvede u dnevni boravak. Promatram sitni bijeli ožiljak na njegovom dlanu dok me miluje po kosi. Dišem u ritmu njegovih prsiju.

"Moram ti pokazati nešto." prene se, poskoči i pokaže mi mobitel. "Šta kažeš da odemo za dva tjedna? Htio sam i ranije, ali nije bilo letova. Navodno ljudi ne putuju tako često tamo." Pokaže mi let za Fidži. Napokon odahnem. Osjetim omotač kako se steže oko nas dvoje i preuzima me radost. I njemu je bilo jednako lijepo samnom tamo. Ne znam zašto ga nisam pitala češće o tome, ali uvijek sam nevjerni Toma kad je ljubav u pitanju. Sve što želim je ići opet na Fidži, gdje smo ja i on bili najsretniji i daleko od svega.

"Možemo i sa svim koferima tamo, ako se mene pita i sutra." Poljubim mu ušnu resicu i strese me elektricitet. Oboje odskočimo. Njegova ruka klizi po mojoj nozi i znam da ćemo uskoro biti goli pod prekrivačem. Žalim što toga nije bilo više otkako smo i službeno u braku. Ali mene su povremeno boljela prsa i nisam se smjela prepustiti naglim pokretima, a on je bio previše obziran prema meni. Iako sam mu rekla da takvu mlaku ljubav neću tolerirati već na početku braka, mislim da me nije shvatio dovoljno ozbiljno. Nemoguće je da muškarcu s tolikom strasti prema svemu u životu odgovara mir i spokoj u spavaćoj sobi. Nije mi se takav činio prije braka. Bojala sam se kako se nešto

promijenilo u njemu, ali sad vidim kako je možda ipak bio samo stres. Opustio se i pokreti po mojoj koži napokon su oni stari. Svaki njezin milimetar gori gdje god njegovi prsti prođu. Razodijeva me kao one noći na Formenteri.

"Oprosti." odvratim nakon što sam mu strgala gumb s košulje u pokušaju da mu brže svučem košulju. Samo se nasmije i zarije dlan u moju kosu. Ljubi me s osmijehom na licu. Njegove razvučene usne me tješe i liječe. Poželim se smiriti i utihnuti na tren, ali pogled mi sklizne na njegova mišićava ramena i ruke i znam da ništa od mira o kojem sam maštala. Njegovi prsti već su zapleteni u mojim gaćicama, dok mu druga ruka šeta po mojoj stražnjici.

"Volim te." uzdahne. "Ti si mi sve na svijetu." šapne. Budala. On bi bez mene sigurno mogao, ali ja bez njega više nikako. Kratki pramenovi njegove crne kose prelaze preko mojih usana, dok mu se čelo spušta na moju bradu. Čak i onaj dulji prednji pramen klizi po usnama dok mi silazi s nosa. Oči su mu opet sive, a pogled mutan.

"Nikad mi ne uzvратиš da me voliš. Rekla si mi tek nekoliko puta otkad se znamo. Da sam tašt, već bih poludio." Gleda me kao razočarano dijete koje zahtijeva odgovor.

"Sreća moja pa si savršen." Poljubim ga kratko. "Volim te oduvijek, a od Fidžija te i obožavam." Te riječi ga opiju i vidim po njemu da je odustao od još neke kritike koju je imao u rukavu. Sreća pa je jednako razmažen kao i ja, pa ga s lakoćom čitam.

"Ne voliš me koliko i ja tebe." Prijeđe mi dlanom preko čela i makne pramen kose. Ležerno svuče i ostatak odjeće s mene. Njegove traperice već su odavno na podu. Dijeli nas samo tanki pamučni materijal njegovih bokserica. Još me više privlači dok mu tako ležerno vise na kukovima. "Htio bih da odemo do onog otoka koji se vidio s glavne plaže. Možda bismo tamo mogli naći neki smještaj ili ga napraviti." nastavi, ali pomisao na potpunu izolaciju ne veseli me tako kao njega. Možda djelomičnu izolaciju, da, ali nikako ne želim da budemo sami na otoku. Tada bih se ponovno predala strahu.

"Možda toliko daleko od svega ipak nije rješenje. Ne želim biti odsječena od svih. Iako, mogao bi me nagovoriti, ako prijeđeš na lokalnu modu i uskočiš u jednu od onih njihovih suknji." provociram, jer mi maštanje s njim godi.

"Ne izazivaj me dok si gola. Ne želim da mi te netko tamo ukrade. Zato ću te odvesti na najudaljeniji, nenaseljeni otok, makar me proglasila i posesivcem. Gledao sam one radnike dok smo obilazili rudnik. Znam da bi bila slaba na Polinezijce."

"Žene su im jako lijepe. Ne bi ni tebi bilo dosadno." otrfknem i povuče mi vrh kose prema stražnjici.

"Ne miči se. Želim uživati u ovom pogledu." govori dok mi rukom prilazi grudima. "Boli li te?"

"Ne više. Ako i bude boljelo, nemoj se suzdržavati. Želim te napokon slobodnog na sebi, zato bez panike."

"Lijepe su. Ali i one prije su mi bile jednako lijepe. Nemoj mijenjati više ništa."

"Za dva mjeseca morat ću obnoviti ovo ovdje." Pokažem na malu stazicu pokraj svoje obrve, a on zatvori oči od ljutnje.

"Što ne valja s tim?"

"Pa nije baš simetrično, pa kad se ovo razgradi još malo više, morat ćemo popraviti."

"Ja ne vidim ništa." ustraje on i samo mi skače po živcima.

"Moram popraviti. Kažem ti da nije simetrično." Vidim nedostatke sada, kao i prije, a svima oko mene i dalje ništa nije sporno. Ponekad se osjećam kao član kluba ravnzemljaša, koji jednostavno nema šanse. Paranoja je tolika da sam već počela vjerovati kako je doktor namjerno zgriješio, da bi imao što popravljati. Kao da ne zna da bih mu svakako došla opet, jer ne mogu stati, iako bih to željela. Samo, kako se vratiti na početak i tko se uopće sjeća kakav je on bio. Moje lice iznenadilo me toliko puta. Više ne znam čime me razočaravalo prije, jer sve što mi je smetalo na njemu, smeta mi i dalje.

"Ali ništa više. Bojim se za tvoje zdravlje. A i nadam se da ćeš uskoro ostati trudna. Želim djecu s tobom, što prije."

"Ma nemoj. Odmah bi poništio sve što sam vrijedno popravljala u poliklinici." izlanem svoj strah i požalim.

"Hoće li ti to biti problem? Ne želim da žališ i osjećaš se kao da sam ti nešto nametnuo, ali želim barem troje djece. Maštam o očinstvu dulje vrijeme. Zato sam i krenuo u novi posao. Želim da budeš ponosna na mene." Zapanjeno gledam u njega i bojim se izustiti išta. Troje djece. Zamišljam kako se sva raspadam nakon što lebdim godinama poput balona na vrući zrak. Možda je ipak oženio krivu. Mislila sam kako će me taština napokon pustiti kad budem bila u sretnoj vezi, ali osjećam da se moja ovisnost o uljepšavanju samo povećala.

"Predivna si. Nemoj biti stalno u strahu. Bit ćeš predivna i u trudnoći." Pokušava dobiti odgovor od mene, ali i dalje se bojim izustiti i riječ. Užasnuto ga gledam i prizivam slike svoje rastegnute kože i popucalih vena. Tješim samu sebe, kako novac može sve riješiti, pa tako i svu ružnoću ovoga svijeta. Bilo bi još gore biti siromašna gerijatrijska trudnica. Trideset i neka nije smak svijeta.

"Do četrdesete ćemo valjda uspjeti." Zvučim cinično, iako mi nije bila namjera. "Iako, ne moramo početi odmah." Odmaknem se jedva primjetno od njega. Približava se mojim usnama i gleda hoću li nastaviti uzmicati.

"Neću raditi ništa što ne želiš od mene. Samo, brzo ću ti tako dosaditi." Pokušam još nešto reći, ali samo ispustim glas u njegova usta i utonem u njegov strastveni poljubac. Nikad mi nećeš dosaditi. Bolje bi bilo da me nisi ni slušao, jer i tako želim sve s tobom, pa čak i posve uništiti svoje tijelo. Samo neka je s tobom.

Posjedne me na naš kuhinjski stol od hrasta i prstom prijeđe preko pupka do venerinog brijega. Ljubi mi bradavice. Oslobađam ga iz bokserica. Lickam njegovu bradu i ugrizem ga za rame, dok je prstima u meni. Molim ga da uspori, ali ne želi.

"Brzo ću." šapnem.

"Tako treba." odvrati i uđe naglo u mene.

Zvonjava Jerkova mobitela nalazi me posve dehidriranu i iscrpljenu. Pokušavam kliznuti s njega prema stolu, ali napravim nagli pokret i presječe me bol u grudima. Nevjerojatno je kako obje bole i dalje. Moram dogovoriti pregled što prije. Ne mogu više lagati Jerku. Osim toga, možda je nešto ozbiljno. Paranoik u meni već ima milijun odgovora.

"Sve je riješeno. Sutra ujutro krenut će racija. Javit ću ti." kaže muški glas s druge strane. Ne odgovorim ništa da se ne razotkrijem. Samo prekinem poziv, jer srećom nisam rekla ništa kad sam je javila. Jerko polako otvara oči i osmijeh mu se skupi kad se njegove oči sretnu s mojima.

"Sutra je racija. Javit će ti." protisnem, uzmem pokrivač i ustanem. Posve gol i izložen sjedne i gleda me s užasom u očima.

"Ne znam o čemu se radi. Javila sam se greškom na tvoj mobitel. Misli što hoćeš." Odletim u kuhinju, a izvana se začuje zvono. Prekasno je za posjet i prođe me jeza. Jerko se brzo odjene u traperice i krene oprezno prema vratima.

"Domagoj je." dovikne mi i otvori vrata.

"Nora. Nora!" doleti do mene i povuče me na tlo iza kuhinjskog pulta.

"Ugasi svjetlo!" vikne Domagoju i on ugasi svjetla, a zatim napusti hodnik.

"Ostani tu." kaže Jerko i brzo zaključa vrata za Domagojem.

"Neki auto kruži ovdje već četvrti put. Moramo početi spuštati rolete s te strane ili barem zastore." govori kroz šapat silovito.

"Možda samo traži parking? A možda se izgubio. Ne morate odmah skakati na svaku sitnicu. Racija je i tako ujutro." nastavim ljuta što mi još uvijek nije rekao o kakvoj se proklesoj raciji radi. Ni ne sluša me do kraja jer mu mobitel opet zvoni.

"Sve je u redu. Provjerio je registraciju ovaj put. Možda je zalutao." odvrati i pomogne mi ustati. Navlači zastore, a potom i rolete. "Sutra je Ozrenovo uhićenje. Traže ga zbog puno stvari, ali nismo još sigurni hoće li ga stvarno i uhititi. Da su htjeli, mogli su i ranije. Ovaj put mi pomaže tatin stari prijatelj." Dođe do mene i zagrlj me. "Ništa ti ne tajim. Idem pod tuš." nastavi.

"Ne ideš. Ja idem prva." kažem tek toliko da mu proturječim i da ne mislim da nas sutra čeka pakao ili možda spas. Jerko potrči zamnom i uzme me u naručje. Sjetim se naših zadnjih trenutaka na plaži,

kad me tako nosio. Vodili smo ljubav na otvorenom. Pijesak mi je ulazio u uši, u usta, u gaćice, koje sam kasnije jedva uspjela pronaći u onom mraku. Sve bih ponovila, bez obzira na osip koji sam dobila i račiće koji su sablasno trčkarali oko nas u mraku. Osjećala sam se kao da smo usred džungle, a ne rajske plaže. Srce mi je toliko lupalo da mi je nakon toga satima zujalo u ušima od uzbuđenja.

"Želim dijete s tobom. Za početak jedno, pa ako bude pametno na mene, možda i drugo." šapnem mu drsko na uho, a on odglumi kako će me ispustiti iz naručja. Povučem ga k sebi ispod tuša i posve si smočim kosu. Podigne me i prisloni na mozaik pločice. Čvrsto pritisne moje noge oko svoga struka i osjetim ga u sebi. Kao da se nikad nismo ni razdvajali. Svjesna sam da ću ga prije ubiti nego mu dopustiti da me napusti. Za slučaj da mu takvo što padne na pamet. Prije ću i uništiti svoje tijelo porodima, nego mu dopustiti da ode drugoj. Prepuštam se njegovom tijelu i ližem mu vrat. Mlazovi vode slijevaju se po nama satima. Ne mogu se odvojiti od njega, a čini se da ni njemu nije lako. Da nam mišići tijela nisu posustali, vjerojatno bi ostali tako još do jutra. Osjećam kako dolazi moj najdraži dio dana, uvlačenje pod pokrivač s njim. Ima dana kad na taj trenutak mislim još od jutra kad je pokraj mene. Prvo do mojih nosnica dođe svježina njegova parfema. Uvijek ga stavi prije spavanja. Zatim polako sjedne i odloži mobitel na punjač i prevrne se prema meni. Trenutak kad me pogleda, znam da slijedi zagrljaj s električnim nabojem. Munje su jake posebno navečer, kao i moja želja za njim. Budan je dok me ne uspava, kao da je to njegova dužnost. Nijednom mu nisam rekla da mi se to sviđa. Strah me reći išta i poremetiti tu savršenu odmjerenu svih etapa. Njegova posvećenost brizi je očita. Ima pravo, on želi biti otac. I bit će divan otac. Ako nešto ne upropastim, bit će otac moje djece. Ne znam smije li ijedna osoba na ovome svijetu imati takvu sreću u ljubavi i toliko novaca na raspolaganju i uz sve to ne biti smrtno bolesna. Ako je to moguće, hoće li upravo meni poći od ruke? Hoću li se izvući nekažnjena? Njegova ruka klizi po mojim leđima i tjera pitanja koja me plaše. Možda mi čita misli.

*

"To ćeš obući?" Nastojao je ne zvučati previše šokirano, jer ipak je izgledala nevjerojatno u toj haljini. Instinktivno je rukama krenuo prema njoj, kao da joj šakama želi pokriti cijeli dekolte, kako ga nitko od prisutnih ne bi vidio.

"Daj, Jerko ne budi ljubomoran. Pogledaj kako joj dobro stoji. Puno bolje nego dok je imala one male..." Kristina još nije ni izgovorila, a Jerko ju prekine.

"Neka odjene što želi. Pa ne govorim joj ja. Hajde pustite nas na miru." Rukom pokaže Kristini i njezinom dečku da izađu van. Ovaj je i tako već bio pred vratima od nelagode. Od pogleda na Norin dekolte obuzeo ga je i sram što je zurio i navala adrenalina jer mu se prizor previše svidio.

"Prenapadno?" upita Nora i naslanja ruku na Jerkovo rame.

"Ako ti se dovoljno približim, pod ovim kutem, vidim ti bradavicu." odvratila tiho da ga ne čuje Kristina, koja sigurno prisluškuje s druge strane vrata. Sporna haljina bila je napravljena od metara i metara

srebrnog materijala, sabranog u struku poput srebrnih slapova, A-kroja. Bila je bez naramenica i posve neobičnog dekoltea. Lijeve strana bila je veličine palminog lista koji je inače sve prekrivao, a desna bila je poput nekog apstraktnog sunca koje podsjeća na smotuljak lisnatog peciva. Prsa su joj u njoj izgledala okupana laticama i pupoljcima cvijeća. Samo su zbog njezinih, sada puno većih grudi djelovali puno manje, ali sve je bilo prekriveno. Jerko nije želio da joj se bilo tko približi. Ako bi joj došao sasvim blizu i pogledao direktno u dekolte, mogao joj se nazirati rub lijeve dojke i bradavica desne, a to ga je uznemiravalo. Opet, nije želio biti taj muškarac zbog kojega žena mora paziti što će odjenuti. Imponiralo mu je što je znao da je ovu haljinu obukla upravo zato što ju je on prije volio vidjeti na njoj. Kad su bili prvi put u Westinu na dobrotvornoj večeri, bio je najponosniji muškarac u sali. Tad je sreo i svoju bivšu djevojku, koja je Noru nazvala "paunicom". Iako je to trebala biti uvreda, njemu je bilo smiješno, jer je znao kako je ljubomorna. S ovim grudima, sad je djelovala još izazovnije, ali nije joj htio reći da bi mu bilo lakše kad ne bi išla u njoj, jer pogled joj je bio tako nevin. Ona stvarno nije vidjela u čemu je problem, a on večeras neće biti negativac.

Večeras se slavi sklapanje partnerstva s britanskom tvrtkom koja posjeduje rudnik na Fidžiju i ništa mu to neće pokvariti, pa ni Norina neposlušna bradavica. Bradavica koju bi najradije ljubio ostatak večeri ili barem malo nekoliko trenutaka dok ih svi čekaju u drugoj sobi. Čini se kako je i njoj isto na pameti, jer mu se polako približila i ispuštala nekoliko udaha i izdaha na njegov vrat, dok mu priča nešto nevažno o tome što je čitala na vijestima danas, upravo među onih nekoliko važnijih vijesti, koje su označile njihovu ponovnu slobodu kretanja.

Danas jedino što je bilo važno na vijestima je Ozrenovo uhićenje. Oboje su napokon odahnuli poslije Mateovog poziva i službene potvrde na portalima. Možda potpuna sreća nije daleko, jer Ozren provodi noć u Remetincu. Suđenje koje je pred njim, neće biti lako i očekuje se minimum dvadeset godina zbog reketarenja, švercanja kokaina i pronevjere milijuna od istoga, te posebna optužnica za podvođenje maloljetnica na jahte svojih poslovnih partnera. Jerko bi dao sve da mu prvo na što je pomislio nije bilo kako Nora sigurno misli da je i on s Ozrenom također uživao u tim maloljetnicama, dok su poslovali kratko. Nadao se kako to ipak nije tako i da to nije jedan od razloga zbog kojeg je odlučila ostati u ovoj haljini, usprkos tome što je jasno pročitala nelagodu u njegovom pogledu i pokretima. Brzina kojom je istjerao ovo dvoje iz sobe bila je nedvosmislena nelagoda i obrambeni mehanizam. Ona je time bila veća, jer će uskoro sve oči gledati u grudi njegove žene i poželjeti raditi isto što i njemu pada na pamet. Svjestan je da je ne smije ispuštati iz vida ni trenutka.

Nora je svjesna njegove reakcije i zato se još uvijek umiljava poput neopreznog mačeta, ali uspijeva ga smekšati. Jerko je poljubi jednom kratko, zatim drugi put duže i treći put joj uvuče obje ruke u dekolte. Zatim razmakne obje strane dekoltea i krene joj ljubiti i lizati bradavice. Pokušava odostraga napipati otvarač, ali ne može ga pronaći. Nora mu pomogne i razmakne nekoliko slojeva materijala haljine. To ga posve razljuti. Više ne zna je li samo ludo uzbuđen ili luđački ljut.

"To čudo nema ni zatvarač!" izlane se i ražalosti njezin pogled. Ruke odmakne od njegovih hlača, koje su već napola otkopčane.

"Skinut ću je. Samo reci." Preokrene očima i krene prema ormarima s haljinama.

"Ne želim biti taj tip." Primi ju za zglob, privuče k sebi i polako ga prinese usnama. Nora ga privuče k sebi i počne strasno ljubiti. Prisloni se na nju i pritisne ju s leđa. Razmiče slojeve i slojeve haljine i osjeća se izubljenim, ali Nora mu pomogne. Sad ga razljuti što ima gotovo prozirne gaćice. Pomisli kako će biti najbolje da ih strgne s nje i da ju pusti bez njih, kad je već odlučila do kraja ga isprovocirati.

Razmakne ih ustranu u spusti bokserice. Prisloni se uz nju i strastveno ju pritisne uz zid. Nora ga primi rukom za vrat i nasloni glavu na Jerkovo rame.

"Volim te. Znaš da sam slab na tebe i iskorištavaš to." izgovara sa smiješkom.

"Zar već dušo? Tako si brz." odvrati mu provokativno. "Idem se presvući. Poslužila je svrsi." nastavi.

"Ne. Ostani sad u njoj. Neka ti bude. Zamisli kako ćeš djelovati u njoj na druge, a nosit ćeš moje tragove na sebi." Pokuša reći još nešto, ali prekine ga lupanje na vratima.

"Hajde vas dvoje. Jerko pusti ju. Moramo ići." dovikuje Kristina s druge strane. Limuzina s osiguranjem čeka ih pred vratima i Nora je tako uzbuđena i sretna sad kad je napokon sve u redu.

"Volim i ja tebe." pošalje Jerku na mobitel dok sjede u limuzini. Nasloni se na njegovo rame, ali ju Kristina upozori kako će pokvariti šminku i zamrljati Jerkov sako.

"Žao mi je, samo želim da večeras sve bude bez greške. Ako tako bude, ovo sve ostaje meni, a vi možete slobodno na Fidži." Namigne Jerku.

"Sanjaj draga. Dobro znaš da neće biti tako. Ne nadaj se." odvrati joj Jerko. "Znaš da ćeš imati i više nego dovoljno udjela u tvrtki, ali nikako sve." nastavi.

"Ti si taj koji sanjaš. Dovoljno sam sposobna sve ovdje voditi." odvrati ratoborno. Nori zasmeta pohlepa u njezinim očima. Vidjela ju je previše puta u ljudima koji su joj nanosili zlo ili pokušavali uspjeti u tome.

"Nitko ne govori da nisi sposobna, ali ima nas dvoje i oboje imamo i više nego dovoljno. Molim te, završi s tim što prije. Bolje se koncentriraj na to da večeras šarmom pridobiješ sve na našu stranu, da posao bude još uspješniji." nastavi Jerko i zapali sav ponos u Nori. Primijeti kako ga gleda zacakljenih očiju i utisne joj poljubac u obraz. Zadivljena je kojom smionošću rješava nešto do čega mu je jako stalo. Da je ona u pitanju, zna da bi već odavno izgubila živce i pozvala taksi, kako bi sama otišla do britanske ambasade. Iako bi se rado umiješala, zaključio kako je bolje ništa ne reći, jer zna da Jerko radi u njihovom interesu, interesu cijele obitelji.

"Ne razumijem čemu tolika glad. Pa imamo i više nego dovoljno. Da joj barem nisi poklonila onu torbicu. Bila je preskupa i sad sigurno misli kako sam joj nešto ukrao i zatajio. Ona nema pojma koliko sam se trudio da ovo uspije. Ja da se preselim na Fidži. Neka se ona preseli tamo. Ali kako bi onda tjerala najskuplju modu i pred svima nadmoćno paradirala?" potihlo sikće Jerko, nezadovoljan još od vožnje prema ambasadi.

"Molim te, smiri se. Znaš da će biti sve kako je u njezinom i tvom najboljem interesu. Možda joj samo malo dulje treba. A i ta torba nije cijeli svijet. Svaka žena treba imati Birkinicu. Bar jednom. Osim toga, bilo mi je žao kako je gledala u moju, a opet bilo mi je glupo dati joj moju. Ova je rađena samo za nju." odvrtila je Nora dok su plesali i pogledavali prati li ih ambasador sa ženom. "Jedino što mene muči u ovom trenutku je onaj polu pad. Kako sam se samo mogla zatepsti pred njima? Još uvijek me sram." nastavila je crvenih obraza, a Jerku je vratila osmijeh na lice.

"Ma ne brini se. Bilo je baš simpatično. Drago mi je samo da ništa nije izletjelo iz tog dekoltea. A i sam ambasador se malo previše zapiljio." U sjećanje na to odmahne glavom.

"Ma ne brini se, bolje da gleda u mene i pregovara s tobom. Bolje će biti za nas, jer bi mogao pristati na sve što mu ponudiš." Odvrati mu.

"Da, vidim. Upravo nam prilazi." Kaže.

"Smijem li zamoliti za ples?" Kaže ambasador i pruža ruku Nori. Jerko pokušava sakriti koliko negoduje u sebi i kimne uz smiješak. Zatim prihvati ruku ambasadorove žene i gleda kako se ovaj u krugovima udaljava s Norom u naručju.

"Kako Vam se sviđa ovdje kod nas?" upita je ambasador. Dok plešu, pokušava ne okliznuti se na pomno ulašteni parket, koji povremeno zaškripi pod njezinim baršunastim sandalama.

"Lijepo je. Hvala Vam što ste nas pozvali."

"Sve za naše vrijedne partnere. Sigurno ste jako ponosni."

"Na svoga muža? Uvijek. Jako je posvećen ovom projektu i puno je uložio. Nadam se samo kako će mu se sav trud naposljetku isplatiti." Pogrne glavu i nadigne obrve kao da traži potvrdu i obećanje od njega.

"Naravno. Svi certifikati i dozvole su pribavljeni, a već idući mjesec trebali bi početi s isporukama. Recite mi, kakvi su vam dojmovi s Fidžija?"

"Lijepo je. Divlje. Puno potencijala. Mislim da je ovo bio tek jedan od mnogih posjeta tom neukrotivom mjestu. Nadam se samo kako silna iskopavanja neće narušiti prirodu i krajolik više nego što je potrebno." odvrati i vid joj se zamuti od siline plesa, koji kao da je upravo dobio na snazi i brzini. Pogledom pokušava pronaći Jerka, koji će joj sigurno zamjeriti što je odmah počela s ambasadorom o poslu. On uvijek naglašava kako sve mora imati svoj ritam i mjesto. Ali jednostavno nije mogla odoljeti. Želi naglasiti koliko nam je ovo partnerstvo važno.

"To nećemo dopustiti. Jako nam je važna potvrda i od strane lokalnog stanovništva. Njihova podrška jedan je od čimbenika zašto smo toliko oklijevali i čekali s početkom projekta. Vaš muž, kad je sve ovo bilo u začetku, priznao mi je kako mu je Fidži bio san još kao malom dječaku. Rekao je kako je maštao posjetiti taj kraj i živjeti tamo posve slobodno od svih društvenih konvencija. Zato me je malo iznenadilo kad sam čuo da se oženio. Njegov ugled, kako da to kažem, žena, djeca, konvencije, nisu

bile dio njegova karaktera." Na ovo posljednje Nora ga pogleda ozbiljno i razočarano. Smatrala je kako nije morao to reći, jer nije niti ona spomenula kako je na Fidžiju čula da ambasada drži radnike na minimalcu i da su na lažna obećanja isposlovala privole stanovništva. Kao ni to da ju brine što na terenu nije vidjela niti jednu službu za ekološko savjetovanje.

"Nemojte mi zamjeriti. Nisam to tako mislio. Zapravo, posve me intrigira kakva je to mistična žena koja je uspjela uhvatiti taj neovisni duh u njemu." nastavi i samo se ukopa dalje. Njegovo besprijeckorno krojeno odijelo svilenkastog odsjaja i glatke crne špicaste cipele djelovale su dendijevski i vrhunski manipulatorski ujedno.

"Za jednog diplomata, poprilično ste izravni, ali to nije nešto što bih Vam mogla zamjeriti. Jerkov i moj brak nije nešto što doživljam kao zamku, pa nisam niti lovila njegov duh. Mi se jako dobro poznajemo. Može se reći da smo se prepoznali na jednoj dubljoj razini vrlo brzo. A vi? Čitala sam negdje kako ste kao mladić putovali oko svijeta autostopom. Kako ste se snašli u prekooceanskim pustolovinama bez novca?"

"Provjeravali ste me." odvrati i nasmije se. Njegove oštre crte lica dobiju neku opušteniju, boemsku notu. "Da, ni sam nisam bio od konvencija. Zato sam, može se reći, u Vašem mužu prepoznao djelić sebe. Kad sam krenuo prema Kanadi iz Stockholma, bio sam mladić. Uvjerio sam jednu stariju gospođu da mi život ovisi o toj karti. I dala mi je svoju. Djelovala je kao da si može to priuštiti, a ja sam bio odlučan prijeći što je više moguće kilometara oviseći o takvim dobrim gestama. Mladenački bunt u meni uvjerio me da je to moguće." nastavio je zaneseno. Gotovo da oboje na trenutak nisu primijetili kako je glazba prestala. Bilo je vrijeme za nastavak govorancija, pa su se lagano oprostili i brzo se vratila Jerku.

"Ah taj dramatični rukoljub na kraju." bilo je prvo što je rekao. Nora se samo nasmiješila i preokrenula očima istovremeno.

"Ti mi daj bolji ako želiš."

"Što li je samo toliko imao za reći. Preda mnom uvijek samodopadno šuti, a vidim da kraj tebe nije usta zatvarao." nastavi svisoka.

"Čemu taj ton? Čovjek se raspričao. Dojmio si ga se. Rekao je da ga podsjećaš na njega u mlađim danima. Pitao me čime sam ti uspjela zarobiti srce."

"I? Što si mu rekla?"

"Rekla sam da te nisam zarobila, jer mi to nije bio cilj." Pogleda je razočarano.

"Kako to misliš? Pa nisi u pravu. Zarobila si me. I to je sasvim u redu. U braku smo."

"Brak nije ropstvo. Ti imaš pravo na svoju osobnost, želje, ideje. Iako ponekad želim da si mi posve odan i očekujem to od tebe, s druge strane podsjećam se da mi nisi kućni ljubimac, nego partner." uzvratila mu i malim prstom prijeđe preko vanjskog dijela njegova dlana.

"Na moju odanost itekako možeš računati. Nadam se i ja na tvoju. Gledao sam kako te ovaj manijak promatrao. Gutao te očima. Čak je i njegova gospođa to primijetila." Spusti obrve u donji luk razočarano.

"Jerko, nisam te još nikada vidjela ovako ljubomornoga. Zašto si takav odjednom?"

"Oprosti mi. Nisam htio to pretvoriti u priču o tome. Zapravo mi je jako drago da te svi gledaju tako, jer znam da si toga vrijedna." Poljubi je u pokušaju da ispravi stvar, ali ona je već odlutala mislima nekamo. "O čemu sad razmišljaš?" nastavi i makne joj pramen kose s ključne kosti.

"Pokušala sam mu reći za one radnike koje izrabljuje, ali se nije dao. Sigurna sam kako će ti to spomenuti, pa mi je draže da to prvo čuješ o mene."

"Nisi valjda? Znaš da to ništa neće promijeniti. Baš kad sam mislio da mi je sestra najveći saboter večeras." Primi je za ruku i poljubi je nježno. "Pogledaj me. Ja im plaćam preko njihovog lokanog zastupnika i provjeravam primaju li novac kod njih osobno, jer znam da je ovaj stari lisac teži šupak, koji im neće plaćati." šapće joj ustrajno na uho.

"Znala sam da sam se udala za dobrog čovjeka." Primi ga za lice i zarije prste u njegovu kosu.

"Ne počinji s tim. Znaš da nakon ovoga kreću munje i gromovi. Kad završi govor, idem do njega vidjeti kolika je šteta. Ti pronadi Kristinu, nisam je vidio već dulje vrijeme." Nora kimne i ruke im se rastanu.

"Na zapovijed, gospodaru." Prijeđe mu kažiprstom niz bradu, na licu ukrašenom najvećim osmijehom koji je itko ikada mogao izvući iz nje.

S čašom u ruci kliznula je niz glavnu dvoranu ambasade, prema izlazu. Na putu je srela ambasadorovu ženu, koja joj je udijelila komplimente za haljinu, ali nekako se činila pretjerano ljubaznom, kao da nešto pokušava skriti ili ne reći. Nije mogla dokučiti o čemu se radi. Kristinin dečko nije bio ni na vidiku, a kad je pošla prema Kristini na terasu, nije ni slutila kako će je zateći uplakanu. Maskara joj se slijevala u potocima, a ramena podrhtavala u nekom neobičnom ritmu.

"Što je bilo?" Sjurila se zaštitnički prema njoj i položila joj dlan na leđa.

"Ma ništa bitno. Opet sam slobodna. Dosta mi je više ovog natezanja, prijetnji i povlačenja za rukav. Žao mi je što ne mogu biti od koristi večeras. Kako ti i Jerko uspijevate biti tako sretni? Nemoguće da ste se baš tako dobro našli. Sigurno netko podnosi puno više nego što bi trebao." tiho istisne sve kroz jecaje.

"Pa osim što je malo ljubomoran i što stalno čekam da neki veliki ponor tajni ispliva pred mene, zapravo se jako dobro slažemo. Moraš tražiti nekoga tko ti odgovara u većini toga. Ili ide ili ne ide. Hajde, ispričat ćeš mi na vinu kod nas, poslije ovoga." Obriše joj šminku vlažnom maramicom i svojom šminkom koju je ponijela u torbici nanese novi sloj na njezino lice.

"Jerko je možda radio gluposti na početku vaše veze i sigurno ih je radio puno prije vas, ali on te obožava. Sretna sam zbog vas." nastavi, pomalo iznenađena Norinim pogledom, kao da joj je rekla nešto novo.

"Ne slušaj me, nisam sva svoja večeras. Nora, hoće li me Jerko posve isključiti iz ovog novog posla?"

"Neće. Znaš da nije takav. Iako, možda bi mogla i ti s nama idući put. Plan je da odemo na mjesec dana."

"Jao, što ću tamo toliko." uzdahne nevoljko poput djevojčice.

"Pa pokaži dobru volju i to će mu biti dovoljno. Osim toga, tamo je predivno. Govorim to, ma koliko god se bojala divlje prirode, stvarno je predivna." Nanese joj i zadnju kapljicu pudera na lice i krene prema vratima.

Jerko je već u krugu partnera i poslovnim razgovorima. Iako ne voli biti previše u centru pažnje, večeras je nezaustavljiv i obožava ga na daljinu. Naravno, Kristinine riječi i dalje joj odjekuju u mislima. Predosjećala je kako joj nije bio iskren na početku i sad joj je ona to i potvrdila. Nadala se kako se neće vratiti starim navikama. Bojala se sebe, jer je znala kako bi mu oprostila, vjerojatno sve.

"Što je?" pitao je dok su se vozili prema kući.

"Ništa. Kristina će malo svratiti do nas, na čašici prije spavanja."

"Ma joj, ipak neću. Prispavalo mi se." odvrati s očitom nelagodom u glasu, kao da je nešto skrivila.

"Sigurno?"

"Da. Uživajte." Oprosti se od njih pred kućom i osiguranje je odveze u njezin stan.

"Bila je uspješna ova večer." kaže Jerko zadovoljno. Krene joj poljubiti zglobove prstiju, ali ona privuče ruku k sebi.

"Znam za tvoju tajnu." On je pogleda pomalo uplašeno. Dah mu se ubrza pri pomisli da je otkrila ono što joj je pokušavao skriti. Mislio je kako je to napokon ostavio iza sebe.

"Koju tajnu?" pita s lažnom ležernošću.

"Lagao si mi. Nisam ti bila jedina kad smo počinjali vezu."

"Tko ti je rekao te laži?"

"Nitko mi nije trebao reći. Znala sam to."

"Oprosti." kaže smrknut nakon duge pauze. "Bio sam glupavi slabić. Ako ti išta znači, nije dugo trajalo." Ne odgovori mu ništa, ali krivnja u njegovim očima ostane poput duha cijelu noć.

DESETO POGLAVLJE

NORA

Svježi miris kave i peciva, koje sam rijetko jela, probudio me rano ujutro. Sjetila sam se da Jerko ima ranojutarnji sastanak, a ja sam dogovorila rani ručak s Kristinom. Cijele noći slala mi je poruke u kojima je pravdala Jerka i u dijelovima mi pričala zašto je sinoć njezinoj vezi došao kraj. Mislim kako je previše popila, jer i jutros dok sam pospanim očima pokušavala pronaći značenje poruka, nije išlo. Sve je bilo pomiješano i nejasno. Možda bi bilo bolje da je ostala kod nas na vinu, jer bi sigurno i prespavala. Ovako se probudila umorna, mamurna i sama. A to me brinulo. Znam kako je to kad ti ništa ne ide od ruke. Dugo sam živjela tako. Ima dana kad mi se čini da još uvijek tako živim, ali podsjetim se da sam tada imala puno manje mogućnosti.

Napokon proviri i Jerko ispipavajući pogledom što mislim o onome sinoć. Iskreno, briga me. Ali želim da se osjeća barem još neko vrijeme krivim, jer iako sam mu se jako sviđala, to ga nije spriječilo da se ponaša kao većina muškaraca koje prezirem. Nadala sam se kako sam samo umislila i da je on ipak drugačiji, ali i on ima ono nešto bahato i nezasitno usađeno odgojem u ovim krajevima. Ako budem imala sina, nikad ga neću odgajati da misli kako je normalno i tipično muški manipulirati ženama i varati ih.

Sinoć mi nije htio reći dokad je to trajalo, jer nije želio o nečemu što mu ništa ne znači. To znači da je sigurno trajalo i za vrijeme našeg zajedničkog putovanja u Španjolsku, a vjerojatno i poslije. Ljuta sam što nisam više pritiskala Kristinu tada. Sigurno bi mi priznala i mogla bih to zaustaviti, natjerati ga da donese odluku i malo se više izbori za mene. Ljuta sam na sebe, jer sam se očito prebrzo i naivno dala i uletjela u odnos s njim, koji je očito još uvijek bio s prtljagom prošlih veza i vezica koje je imao.

Pruž a mi kavu i pecivo s marmeladom. Ne volim marmeladu. To je trebao dosad već znati. On je taj koji voli sve vrste džemova i marmeladi, dok mene od tog okusa prožima jeza. Odgurnem pecivo i primim šalicu u ruke. Miriše tako neodoljivo i muževno. Svjež je i čist kao da se cijelu noć nije prevrtao u krevetu od nemirnih snova. Potajno se nadam kako je sanjao da ga ostavljam. Između snova rukom je provjeravao po mojoj strani kreveta. Drago mi je da još misli da sam spremna ostaviti sve u sekundi. Istina je da je to tako nemoguće, da bih pristala na sve koliko ga volim. Ni sama se još uvijek ne mogu načuditi ludoj sreći kojom smo završili u braku. I to tako brzo.

S brade mu kaplje marmelada od marelice dok ga hranim komadićem peciva. Iz pogleda mu isijava toplina kojom se želi povezati samnom u tom trenutku, ali neka ga. Pustit ću ga još danas neka pluta u neizvjesnosti. Odlaze cijeli pladanj na stolic pokraj kreveta i uzima mi šalicu iz ruke. Sjeda kraj mene i krene me ljubiti. Uzmičem i nezainteresirano ga odgurujem kažiprstom.

"Hoćeš li me sada otjerati ili ostaviti kad se opustim jedne noći i bezbrižno zaspim?" kaže glumeći samouvjerenost.

"Nisam još do kraja odlučila kad i kako, ali pred tobom su dani neizvjesnosti. Osim toga, možda Glasnović ipak nije moje suđeno prezime." Njegovi prsti već lutaju mojim leđima. Prikrali su mi se tako neprimjetno. Zna da ga samo provociram. Polako mi se približava i ponovno ljubi. Nemam snage ni glumiti opiranje. Samo uzvraćam sa sve više strasti. Ubrzo utočimo jedno u drugo i ignoriramo mobitel koji tako uporno zvoní. Ubrzo krene i moj. Zakasnit će na sastanak. Nakon što je sinoć sve prošlo tako dobro, mora se isto tako i nastaviti.

"Moraš stići na sastanak." šapnem, iako nemam namjeru stati kao ni on. Ali dobro je reći makar i reda radi.

"Znaš da me nije briga. Ti si mi važnija." uzvratí.

"Ne glumi. Nisam ti bila tako važna u početku. Ali sastanak je danas važan."

"Ne mogu sada stati. Petnaest minuta manje-više, koga briga." odvratí umišljeno i stisnem ga uz sebe još više. Rukom odgurnem stolić i sve se zaniže. Nije ni trepnuo. Iako je pedantan, moje sitne neurednosti podnosi bez ijednog prigovora. Spontanost i nekoliko kapljica našeg znoja pomiješa se u padu. Jutro se činilo sunčano, ali ipak je hladno. Sada to više nije slučaj. Tonem s njim i dalje u madrac, dok sve oko nas pada u teški nered. Sigurna sam kako ćemo to sve ostaviti tako. Nadam se da ću barem stići kratko pod tuš.

"Što ako si ovaj put ostala trudna?" kaže tako naivno.

"Ništa. Imat ćemo dijete. Zašto ti je to tako najednom postalo važno?"

"Želim te što prije zauvijek vezati za sebe. Ako me ostaviš onda nas ni tada ništa neće rastaviti."

"Pazi se Jerko, netko bi pomislio da voliš samo jednu ženu. Ne znam jesi li spreman održati to stanje." Nasmijem se i uštipnem ga za rebra.

"Vidio sam ti bivšeg zaručnika neki dan." izlance i zatekne me.

"Gdje? Odakle ti sad to?"

"Bio je pred tornjem gdje je naš glavni ured. Na trenutak sam bio siguran da je čekao mene, jer je brzo ustuknuo kad sam ga primijetio."

"Što želiš reći?" Glumim nezainteresiranost, a zapravo mi nije jasno odakle sad to. Sjećam se jednog nesuvislog poziva kasno u noć, kad je pokušavao pitati mene za posudbu novca. Mislio je kako su se moji roditelji domogli novca nekim poslom, jer su tako naglo odselili. Mislio je kako bi ih mogla pitati, jer mu je žena proglašena tehnološkim viškom, a on sam, ne može zaraditi dovoljno novaca. Nije mi htio reći razlog, iako sam pitala nekoliko puta. Kasnije sam preko mame saznala da imaju hipoteku na kuću. Da nije bilo problema sa sigurnošću i selidbe mojih roditelja po hitnom postupku, sigurno bih mu anonimno uplatila barem stotinu tisuća kuna na račun. Ali zaboravila sam. Da, grize me savjest. Ali novac je moj i nisam dužna dijeliti ga sa svima na ovome svijetu. Barem sam se tako tješila. Nisam

željela Jerka opterećivati svojim sad već besmislenim unutarnjim previranjima, pa sam cijelu tu priču potisnula kao neki drugi svijet.

"Učinilo mi se da sam ga vidio i neki dan kad smo išli na sastanak od tvojih. Bojim se da on sad neće početi tražiti neke novce i usluge. Toliki su to već radili. Stvarno bi svemu morao doći kraj." Nakon što je to izgovorio, shvatila sam kako sam mu slobodno mogla reći da je upravo to bio razlog, ali davati novce bivšem zaručniku i o tome govoriti pred mužem, kojeg volim više nego ijednog muškarca u svom životu, činilo mi se i gore od grotesknog.

"Sigurno nije ništa pretjerano ozbiljno. Ima moj broj, nazvao bi. Više me brine naša sloboda. Hoćemo li joj se moći ikada vratiti?" Krenem u posve dugom smjeru, u nadi kako ćemo oboje zaboraviti na moje ljubavne prošlosti. Ali gorak okus ostane u meni i ponovno se pitam mogu li zapravo anonimnim dijeljenjem novca postupno otkupiti svoju slobodu? Hoću li rješavanjem financijskih problema ljudi koje znam uspjeti kupiti svoj mir od njih?

"Ma ne brini. Sad kad je Ozren riješen, bit će bolje." Nakon toga pogled mu se promijeni i zamijeni ga hladna odsutnost. Već dugo takav pogled nisam vidjela u njegovim očima i to me plaši.

"Mislim da je to daleko od gotovog." protisne, a oči su mu opet sive. Njegova ruka zaštitnički primi moju, kao da nešto sluti.

"Zašto?"

"On je siledžijsko govno. Nadam se da smo ga se napokon oslobodili. Moralo mu se stati na kraj. Ali sudstvo je sporo. Možda ga i puste. Ne znam. Više nikome ne vjerujem, a najmanje zakonima. Nisu me nikada previše štitili." Uzdahne i poljubi mi vanjski dio dlana. Zatvori oči i odvoji se od mene.

"Molim te, obećaj mi da ćeš i dalje biti na oprezu. Moraš mi to obećati." nastavi. Kimnem potvrdno, što iz straha, što zbog toga što stvarno više ne mogu podnijeti život u neizvjesnosti i mobiliziranoj gardi koja nas svakodnevno čuva.

"Idem na ručak s tvojom sestrom. Mogu li se povesti s tobom i Domagojem?"

"Neću uzeti Domagoja danas. Mislio sam se odvesti bez pratnje na posao. Ako hoćeš, mogla bi me ti povesti."

"Zašto ne želiš njega?"

"Ma ne želim da me čeka toliko dugo. Tko zna dokad ćemo sastančiti. A i žena mu je nedavno rodila i oboje su neispavani. Već sam mu preporučio dadilje, ali on je uporan i želi biti prisutan što je više moguće uz nju."

"Može. Malo slobode. Danas ću zamišljati da smo napokon normalni ljudi." odvratim i pomislim kako je danas predivan dan.

"Uzalud se nadaš. Mi nismo normalni ljudi, ako misliš biti bez osiguranja. Kristina ima svoje, pa ćeš biti na sigurnom, a mene u zgradi čeka već drugi tim. Put do tamo ćemo valjda preživjeti." kaže ironično i znam da je mislio na moju vožnju.

Već dulje vrijeme nisam vozila. Zaboravila sam kako je voziti automatik i neoprezno stisnem kočnicu kao da je kvačilo. Jerko mi se smije kao da sam malo dijete koje uči voziti. Kad isto napravim i drugi put, ne može doći k sebi.

"Previše si me razmazio. Uvijek ti voziš ili imamo vozača. Postat ću jedna od onih nesposobnih žena, koja ima sve, a ne zna više ništa." Otkad sam s njim, uvijek sjedim na suvozačevom mjestu. Nikad nisam voljela sjediti na suvozačevom sjedalu, zbog mučnine, ali s njim mi nikad nije mučno. Osim ono jednom kad smo previše popili i vijugali po Mlinovima. Zapravo, ja sam previše popila i sve mi se činilo vijugavim. On jednostavno ne pije previše. Ponekad mi se čini preozbiljnim za svoje godine.

"Bi li me onaj stari Jerko volio kao ovaj odgovorni i preozbiljni?" pitam dok opet zamalo stisnem kočnicu, ali zaustavim se u posljednji tren. Naravno, primijetio je moju zamalo grešku i moram mu ponoviti pitanje. Oči su mu već sive i umorne od moje vožnje, a tek smo odmaknuli kilometar i nešto više.

"Bi. Samo ti ne bi voljela njega. Bio sam previše djetinjast. Jednom kad sam osjetio odgovornost, svidio mi se taj osjećaj i poželio sam nastaviti tako. Nema ničeg dosadnog u tome. Ali ako sam ti već dosadio, žao mi je... Nema reklamacija." Prođe vršcima prstiju po mojim koljenima i ona zadrhte.

"Kao da bi mi ikad mogao dosaditi." Poželim ga poljubiti, ali uhvatili smo zeleni val i ometa me čak i njegova ruka u mojoj kosi. Poželim stati u zaustavnoj traci i ljubiti ga barem nekoliko trenutaka, dok se opet ne osjetim ispunjenom. Na semaforu napokon stajemo i poljubim ga, a on prisloni svoj prsten uz moj. Napravio je to malo udubljenje na našem prstenju. To tako sitno, jedva primjetno udubljenje, ali tek kada gledam prsten na svojoj ruci vidim ga. Kad god prislonimo ruku jedno pokraj drugoga, oni se spoje na tom udubljenju i podsjetite nas da si odgovaramo. To nam nije trebalo, jer to znam i bez toga. To je prvo što sam bila pomislila kad mi je bio pokazao taj mali, na prvi pogled oku nezamjetni, detalj. Dao je to posebno napraviti i zamjeram mu. Htjela bih da sam se ja toga sjetila i dodala nešto posebno, ali nisam bila tako maštovita. Ja, koja bezglavo trošim na sve nove gluposti koje naiđu, u tom sam se trenutku našla postićena, što se nisam sjetila nečeg tako romantičnog i posebnog. Možda i bi da je to bilo jako skupo. Očito jedino skupoća može raspaliti moju maštu. Tako sam se prekoravala, kad mi je stavio prsten na ruku. Nakon toga sam zaboravila na sve što sam si do tad predbacivala. Bila sam odjednom jako ponosna na sebe, što sam uspjela zadržati pozornost ovog predivnog muškarca. Taj mali djelić suosjećanja koje se nekad probudi u meni, uspio je zapaliti plamen u njemu. Uopće ne smatram da sam neka predana humanitarka, ali beskućnici, oni su mi oduvijek parali dušu. Zapravo, vjerojatno trebam učiniti još puno više. Takva situacija može zateći bilo koga od nas. Svi smo mi jednaki pred nevoljom.

Napokon stajem uz rub kolnika pred poslovnim tornjem kod Radničke ceste. Jerko uzima svoju sivu kožnu aktovku krokodilskog uzorka i prije nego se primi za vrata, poljupcem pošalje trnce cijelom dužinom moje kralježnice, koji se spuste sve do koljena. Iako sjedim, ona klecaju.

"Vidimo se iza pet, pola šest. Uživaj."

"Doći ću po tebe." Kažem pokušavajući ukrasti još koju sekundu njegove prisutnosti.

"Ma ne, bit će kasno. Osim ako se zadržiš u gradu. Javim ti se kad završim." Na izlazu s vrata tiho promumlja "Volim te." i izgubi se u daljini. Sjedim i dalje u sjedalu i gledam u visinu. Vrtoglavica me obuzima naglo. Auti iza mene koji me obilaze, nervozni su i sviraju mi poput komornog orkestra. Mučnina smijeni vrtoglavicu i to me potjera da ubacim u vožnju brže. Stopala više ne luduju i napokon ne pritišćem kočnicu kao da je kvačilo.

Kristina sjedi u restoranu kao da se ništa nije dogodilo. A osmijeh na licu sjaji poput Masseratija s kojim se dovezla i parkirala ga gotovo pred sama vrata restorana. Divim se njezinoj spontanosti i hrabrosti. I ja sam jednom davno bila hrabra. Jednom sam bila posebno hrabra i svojim Mazda dvosjedom uparkirala kroz vrata kafića. Bilo je to jedne noći kad me bivši dečko ostavio, pa sam od muke popila koju putnu previše. Mislila sam kako imam sve pod kontrolom, pa sam svratila do ekipe u naš kafić po još jednu, a onda iznenadila sve, pa i samu sebe. Vlasnik je bio dobar sa mnom, pa nije zvao policiju, nego smo se dogovorili za popravak. "U moju obranu, ovaj pod stvarno djeluje kao parkiralište." Izvalila sam nešto tome slično, što je zvučalo dobro samo u mojoj glavi, a on se nasmijao tek iz sažaljenja. To je bila noć kad sam požalila što nisam ostala živjeti u Samoboru s Ivanom i odrekla se glupih maštanja o studiranju i životu u Zagrebu. Idući dan, moj bivši dečko šetao je novu po gradu, a ja sam sanirala posljedice svojih popuštenih kočnica u glavi. Kao i Kristina sad u ovom skupom restoranu i ja sam se idući dan pravila da se ništa nije dogodilo, stavila sam svoje naočale na lice i nosila ih u kafiću idući dan, vozeći se po gradu rent-a-carom.

"Hej. Jesi bolje danas?" pitam suosjećajnog pogleda dok je grlim, ali moj pogled smatra neumjesnim i to mi daje na znanje kratkim frktanjem. "Nadam se da ste uspjeli riješiti probleme." nastavim naivno.

"Ne, već sutra me neće biti briga ni kako se zove. Ne postoji više za mene. Što kažeš na salatu od raka? Svjež je." odvratila i rukom prebaci pramen svoje duge plave kose na leđa.

Od pomisli na rakovo meso u ustima, pozli mi još jednom i naručujem dobro pečenu tunu s tartar umakom i heljdinom kašom. Nazdravimo vinom, ali ona ne želi odati nijedan razlog njihovog prekida, već samo opravdava svoje riječi vezane uz Jerka. Vidim da se osjeća kao da ga je izdala. Nije mi jasno da me smatra tako naivnom.

"Kristina, pa bilo mi je jasno da nisam jedina s kojom se viđao. Možda nije ni on meni bio jedini tad. To je prošlost. Sada smo u braku. Zna da od njega očekujem odanost. Ako je ne bude, tad ćemo imati problem." odvratim i u njezinim očima vidim ukočeni pogled, koji kao da nešto skriva.

"Ako išta znaš, reci mi. Znam da je glupo pitati te tako nešto, jer on je ipak prije svega tvoj brat. Ali... i od tebe očekujem istinu i odanost. Ako saznam da si mi lagala, oboje me možete zaboraviti." Ne znam odakle dolaze te riječi sumnje i utjerivanja straha, ali jezu koja je na tren provirila iz njezina pogleda, previše me zabrinula. Vjerojatno puno više nego što je trebala.

"Kristina, što se događa?" pitam oprezno dok pokušavam smireno držati vilicu u ruci i pažljivo odvojiti listić tune.

"Prijetili su mi." odvratila posve tiho i skrene pogled prema sadržaju tanjura.

"Tko?"

"Ozrenovi ljudi. Jerko ga nije smio dati zatvoriti. Napravio je totalno sranje." kaže šapatom. Gledam u nju kao da se nalazimo u nekoj sceni lošeg akcijskog filma i ne mogu se otrgnuti tom dojmu. Na putu do ovdje imala sam tako spokojan osjećaj, koji nisu uspjele narušiti čak niti želučane tegobe, nejasnog porijekla. Čuvši ovo osjećam se kao da sam stupila u paralelnu stvarnost.

"Molim te, objasni mi kako su ti prijetili? Tko? Zašto misliš da je ovo lošije nego..." Prekine me rukom i još prestravljenijim pogledom.

"Ne mogu o tome previše. Primila sam poruke i pozive. Ne, prije nego me zaskočite ti i brat, ne možemo s time na policiju, jer bit će posljedica. Što misliš da nema i tamo ljude? Svaki kriminalac ih ima, a Ozren nije iznimka. Zato i je tako dugo na slobodi i radi što hoće." nastavi tiho dalje da joj prestravljeni govor odudara od prisilno sretno složenog izraza lica. "Bilo bi bolje da mu je samo nastavio plaćati i on bi s vremenom odustao i prešao na nekog drugoga, ali ne, morali ste izigravati junake. Junaci umiru."

"Ja ne želim više živjeti u strahu i pod stalnom četom pratnje. Želim svoju slobodu i mir. Napraviti ću sve da živim upravo tako."

"Pa sad si se udala u bogatu obitelj, gotovo je s takvim snovima. Osim toga imala si novaca i prije. Sumnjam da te nitko nikada nije maltretirao čim je nanjušio tvoju potentnost. Pogotovo muškarci. Oni nanjuše poput pasa." kaže i ubaci komadić raka u usta i zalije vinom. "Sjećam se da sam te jednom pitala, ali sam zaboravila. Na čemu su se tvoji tako obogatili?" Pogledala je na svoju Hermes torbu koju sam joj kupila.

"Imali smo ludu sreću, valjda. Ja sam naslijedila od njih." Otpijem. "Ne brini, posve je legalno. Nisam jedna od takvih."

"Oprosti, nisam ti željela nabijati nikakvu krivnju, ali ovih dana stalno primam loše vijesti. Tata mi je rekao jutros kako većinski udio u tvrtki misli ostaviti Jerku. Mrzim ga zbog toga i sramim se što ga mrzim, ali dio pripada i meni. Niste me valjda mislili potkupiti lijepim stvarima? To nije ono što želim. Želim imati svoj udio u poslu i sama stvarati svoj profit."

"Ako misliš na torbicu, nju sam ti kupila od svog novca. Željela sam ti dati svoju, ali bilo mi je glupo dati ti nešto rabljeno." odvratim uvrijeđeno.

"Oprosti mi, nisam tako mislila. Ozbiljno, koliko ti novaca imaš? To je skupa torba."

"Kaže mi djevojka koja vozi Masserati i parkira ga bahato pred vrata." To ju nasmije.

"Polovan je. Tata ga je dovezao iz Engleske kad je bio na poslovnom sastanku. Bio je to rođendanski dar."

"Ah, jadna ti. Polovni Masserati. Ja te razumijem, ali drugi neće, pa bi bilo pametno slušati Jerka i biti manje upadljiva. Vjeruj mi, naučila sam na teži način. Ima pravo. Puno je mudriji i zreliji nego što sam mislila." kažem.

"Da to je moj brat. Oličenje stopostotnog vlasništva Glasnovićeve tvrtke." kaže i odgurne tanjurić sa salatam.

"Ma ne brini. On zna koliko ti tvrtka znači. Dat će ti veći udio. Samo imaj strpljenja. Razumije te. Sinoć mi je pričao upravo o tome. Voljela bih da si svratila kod nas na ono piće." odvratim.

"Ma nisam bila u stanju. Znaj da vas oboje volim, ali ja nemam nikoga i hvata me strah od svega. Od posla, od samoće... ali ne želim da se to vidi. Barem ne na prvu." Primim je za ruku i pomazim je po podlaktici.

"Ne brini se. Bit će sve dobro. Danas je divan dan. Odi u kupovinu, opusti se." kažem.

Nekako se situacija zakotrljala i završila sam s njom u kupovini. Otpustila sam sve kočnice i opet potrošila previše. Ne previše za svoj budžet, ali previše da izazovem neželjenu pozornost. Pokazuje mi smještaj hotela u Dubaiju. Želi da idemo svi zajedno, kao u Španjolsku. Ideja na desetak dana u Dubaiju u sobi koja ima unutrašnji bazen baca me u trans i za svaki slučaj kupujem jednu maksihaljinu za taj arapski komad raja. Ne brine me što još nisam ni dogovorila put, uplatila ga, što Jerko ni ne zna, ali želja za uživanjem, besramnim uživanjem me tjera naprijed i zbog nje se osjećam tako živom. Osjećam se kao da u isti tren hranim zvijer u sebi. Zvijer koja ne zna više uživati bez novca. Ali kada novac dajem drugima, hranim zvijer u njima. Zapravo hranim zvijer u njima i kad im ne dajem novac. U svakom slučaju mi žele nauditi. Onda je bolje uložiti u sebe i svoje demone. Manje štetim sebi i drugima.

Osiguranje nas prati u stopu. Jedan je čak odlučio preuzeti i neke od naših vrećica. Ljudi nas promatraju. Počinju govorkanja. Valjda bi im bilo draže da samo šetamo i ništa ne kupujemo. Onda bi vjerojatno govorili da smo sponzoruje. Ovi zadnji komentiraju naša održavana lica. Jedan je napucao usne kao da nam se ruga. Djevojka koju drži za ruku, debela je i masne kose, a na sebi ima vrećastu trenerku. Shvaćam, nismo njegov tip. Nije ni on naš.

Voljela bih da je moj muž pokraj mene. U njegovoj blizini ništa me ne smeta. Da se svijet oko mene sruši i odbiju mi sve kartice ovoga svijeta, ako imam njegovu ruku u svojoj, ništa me ne boli.

Nakon nekoliko sati iscrpljujućeg kupovanja, Jerko mi javlja da je napokon završio sa sastankom. Očito se sreća vidi na mome licu, jer Kristini iskoči osmijeh na lice i zna da čitam njegovu poruku. Odvezemo se svaka u svome autu. Samo ja nastavim dalje bez osiguranja. Znam da Jerko sigurno ima pratnju. Jedva čekam da mu izložim ideju o našem bračnom putovanju u Dubai. Već nas vidim u predivnom apartmanu s unutrašnjim i vanjskim bazenom, privatnim poslužiteljem i masažom za parove. Kasnije iznajmljujemo helikopter i vozimo se iznad grada. Ne sjećam se ima li dozvolu za to, ali naći ćemo nekoga tko će nas voziti. Uronjena u svoje buržujske misli naglo zakočim, jer vidim kako sam već stigla pred zgradu. On izlazi u pratnji nakon nekoliko minuta. Mrak je već odavno zavio grad u crno.

"Hej, zaglavile ste." Ljubi me u obraz, umornog lica. Aktovku odlaže iza leđa na stražnje sjedalo.

"Malo." Pogledom već traži vrećice i samo se nasmije.

"Nadam se da je danas bolje nego jučer?"

"Ma je. Iako, saznala je kako neće dobiti većinski dio tvrtke."

"Pa naravno. Što je ona radila? Koliko je vremena provela na sastancima? Nije ni primirisala. Osim kad je trebao negdje otputovati. Iako, ovo zadnje nije čak niti to. Bit će zbrinuta, ali ne može očekivati to što je naumila."

"Molim te, nemoj se uzrujavati. Kad dođemo kući, prvo ću te izmasirati, a onda isprobati sve ono što sam kupila. Nakon toga ćeš mi polako skinuti sve što odjenem i uspavati me kad god i kako god poželiš. Može?" Na ovo posljednje pogled mu se promijeni u onaj magloviti strastveni koji ima kadgod smo sami i kad se moje usne priljube uz njegove uši, a misli krenu maštati i predlagati priče.

"Jedan mi se par danas smijao i pokazivao na usne. Misliš li da sam pretjerala?" Ni sama ne znam odakle je to izletjelo, ali prstima prijeđem preko svojih usana pomalo razočarano.

"Tko ih jebe." Poljubi me i kažiprstom prijeđe preko usnica. To mi nacrtava osmijeh na lice.

Ipak, odlučim posustati malo s injekcijama, jer još uvijek nisam otišla na one konzultacije za bol u prsima. Sigurno zbog silikona imam vrtoglavice i mučnine. Plitko dišem već dulje vrijeme i ne mogu spavati nikako drugačije osim na leđima. Ima noći kad se osjećam poput kreature i pitam se što li mi je to trebalo. Pa volio me i prije ovoga. Da sam barem ja voljela sebe.

Stajemo na semaforu, spuštam prozor. Ne znam zašto, ali kad se vozim, volim spustiti prozor i slušati zvukove grada. Znam da to nije pametno zbog smoga koji ulazi unutra, ali moji blagi napadaji klaustrofobije, moraju si povremeno dati oduška u prometu. Crveno stoji cijelu vječnost. Krajičkom oka vidim siluetu kako se iz mraka približava našem autu. Pomislim da je neki perlač prozora, koji pokušava nešto zaraditi na prometnim čepovima. Posegnem u pretinac potražiti sitne kovanice za njega. Jerko sjedi opušteno, drži me za ruku, glave naslonjene na sjedalo. Udahnem noćni zrak grada, koji me oslobađa od svih napetosti. Pogledam na lijevu stranu i umjesto prosjaka, vidim namršteno

muško lice kako silovito prilazi nama i nešto vadi iz džepa jakne. Nemamo se kamo skloniti. Ne stižem zatvoriti prozor. Odlučim pokušati autom popeti se na nogostup, ali ne stižem. Udarac je već tu. Glava mi je na upravljaču, gotovo da dodiruje koljena. Nešto me udarilo u leđa. Vozim i ne gledam kamo, udarajući o aute i kante usput, dok se penjem na pješački. Buka, sviranje auta, vriska i moje zapomaganje, dok napokon ne izgubim svijest.

Otvaram oči. Bol prožima cijelo moje tijelo. Ležim u kolima hitne pomoći. Osjećam prisutnost drugih osoba, ali ne osjećam blizinu svoga Jerka.

"Gospođo! Otvorite oči. Pratite svjetlo. Ne. Ne reagira. U šoku je. Moramo je osvijestiti." Zadnje su riječi koje čujem. Nakon toga poletim u svjetlost. Jerko me grli i letimo iznad grada. Tako sam sretna u njegovom naručju. Gladi me po trbuhu kao da misli da sam trudna. Prepustim se letu i istražujemo grad ostatak večeri. Moje tijelo tako je lagano. Nema nikakvih zemaljskih opterećenja. Slobodna sam.

*

"Trebala bi nas moći čuti. Pokušaj s mirisnom soli. Možda jodom." Čujem kako govore i žamore glasovi oko mene. Dva muška, jedan ženski.

"Pustite me unutra! Gdje je?!" Glas iza ovih riječi mi je poznat. Kristina. Zvuk otvaranja vrata naglo me zatrese. Ne mogu otvoriti oči od težine i od srama. Želim se predati snovima, ali više ne mogu tako lako utonuti u njihov omotač. Pokušavam pronaći nekakvu drugu umjetnu zaštitu, ali ne polazi mi od ruke. Osjećam kako ću se morati probuditi. To je jedino što u ovom trenutku ne želim. Tresak vrata i nestanak Kristinina glasa vrata me u one sekunde kad sam bila u autu i kad se začuo tresak. Nekoliko sekundi prije nego što me nešto udarilo u leđa i bacilo u tešku paniku. Izgubila sam tlo pod nogama, iako sam sjedila u vozilu. Pretpostavljam da sam u vozilu hitne pomoći ili u bolničkoj sobi. Bilo koje od te dvije mogućnosti ne odgovara mi. Želim biti u svome domu s Jerkom i utonuti u san pokraj njega. Ne znam gdje je on, ali osjećam kako nije pokraj mene. Nadam se da sam mrtva. Smrt je jedino što bi me iskreno razveselilo u ovom trenutku. *Bože, oduzmi ovu krivnju s mojih leđa!* Vrištim svakom svojom stanicom.

Prizivam onu slobodu koja me sinoć nosila na krilima, dok je Jerko držao svoje ruke na mome trbuhu. Taj trenutak slobode ispunio me za do kraja života. Sve bih dala da sada napokon umrem. Ne želim otvoriti oči. Približava mi se svjetlost i udara u moju lubanju. Prolazi kroz moje čelo u mozak i obasjava sav sadržaj u meni.

"Gospođo! Otvorite oči. Na sigurnom ste." opet govori taj iritantni glas. Sve što želim je da me pusti na miru. Želim umrijeti. Svjetiljkom provjerava moje zjenice dok mi prstom diže jedan po jedan kapak. Nažalost, vratila sam se.

Ne govorim ništa, jer ne želim dati do znanja da sam suvisla. Čekat ću da me ostave samu u sobi, pronaći vrata i pobjeći odavde prvom prilikom. Moram pronaći svoga muža. Ne mogu me zadržati

protiv moje volje. Promatram ih šutke, dok se napokon ne privole otići. Glavobolja mi para glavu. Razdire me. Uspijem ustati nakon nekoliko pokušaja i pogledom pronađem svoju odjeću, bačenu na podu. Iako mi se gadi, nemam drugu i oblačim je. Oprezno dolazim do vrata i pogled na moje krvavo rame me prestravi. Prekrivena sam krvlju. Mora da su mi dali jake lijekove, jer me ništa ne boli. Sve što želim je pronaći Jerka i otići kući. Otvaram vrata i ugledam lice Domagoja u odijelu. Sjedi ispred sobe, kao da me čuvao. Zatim dotrči moja mama.

"Ljubavi, ne smiješ napuštati sobu! Zovite doktora! Brzo!" Istrgnem joj se iz ruke, ali tata me zaustavi zagrljajem. Pokušava mi reći da će sve biti u redu, ali u gorem je stanju od mame i na rubu plača.

Ne mogu ovo podnijeti. Moram nestati odavde što prije. Moram saznati gdje je Jerko. Krenem trčati niz hodnik prema izlazu, ali liječnici idu zamnom. Koljena mi klecaju. Nikad se nisam osjećala ovako slaba. Zadnje čega se sjećam je da je netko probao pucati u mene i da me nešto udarilo u leđa, jer sam se sagnula. Sjećanje na taj trenutak prizove u meni sram. Zatim bol. Mama dotrči do mene i spriječi me da istrčim na cestu. Pokušavam pročitati bilo što u njezinom pogledu, ali sve što vidim je bol. Gubim snagu u nogama i padam na koljena dok me ona vuče nekoliko metara do invalidskih kolica.

"Gdje je...?" Pitam promuklim glasom kao iz groba. "Jerko?" Napokon izgovorim, ali mama brizne u plač.

[Želite nastavak? Kliknite ovdje i kupite cijelu knjigu odmah!](#)